CAMERA

EMMA DONOGHUE

virtual project

EMMA DONOGHUE

CAMERA

Original: Room (2010)

Traducere din engleză de:
RUXANDRA ANA

virtual-project.eu

2012

Copilul meu,
Atâtea mă apasă.
Iar tu dormi, inima ta e pașnică;
visezi în pădurea mohorâtă;
În noaptea țintuită în bronz,
În întunericul albăstrui stai nemișcat și strălucești.

Simonides (cca. 556 Î.H.-68 Î.H.), „Danaë”

Cadouri

Astăzi am cinci ani. Aseară, când m-am dus la culcare în Dulap, aveam patru, dar când m-am trezit în Pat, în întuneric, trecusem la cinci. Abracadabra! Înainte am avut trei, și mai înainte, doi, unu și zero.

— Am avut și minus ani?

— Hm?

Mami se întinde.

— Sus în Rai. Am avut minus unu, minus doi, minus trei…

— Nu, numărătoarea a început numai după ce-ai apărut tu la orizont.

— Prin Fereastră, îmi aduc aminte. Erai tristă până să apar eu în burtica ta.

— Ai nimerit-o.

Mami se apleacă să aprindă Lampa, care pac, luminează totul în jur. Închid ochii la țanc, apoi deschid o ușiță, pe urmă cealaltă.

— Am plâns până n-am mai avut lacrimi, îmi spune. Stăteam aici întinsă și număram secundele.

— Câte secunde? o întreb.

— Milioane și milioane.

— Nu, vreau să știu exact.

— Am pierdut șirul, spune.

— Apoi te-ai gândit și te-ai gândit la oul tău până te-ai umflat.

Mami zâmbește.

— Simțeam cum loveai.

— Ce loveam?

— Pe mine, bineînțeles, îmi spune.

De fiecare dată râd la partea asta.

Pe dinăuntru, *bum bum*.

Își ridică tricoul de dormit și își face burtica să tresară.

— Mă gândeam, *Jack e pe drum*. Și într-o zi dis-de-dimineață, te-ai rostogolit pe covor cu ochii larg deschiși.

Mă uit în jos la Covor, care are roșu și maro și negru încolăcite în model. Se vede pata pe care am făcut-o din greșeală când mă năștеam.

— Ai tăiat cordonul și eu am fost liber, îi spun. Și pe urmă m-am transformat într-un băiețel.

— De fapt, erai deja un băiețel.

Mami se dă jos din Pat și se duce la Termostat să încălzească aerul.

Nu cred că a venit aseară după nouă, dacă vine, aerul e întotdeauna altfel. Nu întreb, pentru că lui Mami nu-i place să vorbească despre el.

— Ia spune-mi, Domnule Cinci, îți vrei cadoul acum sau după micul dejun?

— Ce e, ce e?

— Știu că ești nerăbdător, îmi spune, dar amintește-ți să nu-ți rozi unghiile, îți faci o gaură și-ți intră microbi în ea.

— Care or să mă facă bolnav ca atunci când aveam trei ani și vomam și aveam diaree?

— Chiar mai rău de-atât, îmi spune Mami, de la microbi poți să mori.

— Și să mă duc înapoi în Rai mai devreme?

— În continuare le rozi.

Îmi dă mâna deoparte.

— Scuze.

Mă așez pe mâna rea.

— Mai spune-mi Domnule Cinci.

— Așadar, Domnule Cinci, spune, cadoul acum sau mai târziu?

Sar pe Balansoar ca să mă uit la Ceas, el spune 07:14. Pot să mă dau cu placa pe Balansoar fără să mă țin de el, pe urmă hop înapoi pe Plapumă și mă dau cu placa acolo.

— Sau acum, sau mai târziu. Oricum, o să fie distractiv. Vrei să aleg eu pentru tine?

— Nu. Acum am cinci ani, trebuie să aleg.

Degetul e iar în gură, îl bag sub braț și-l blochez acolo.

— Aleg… acum.

Mami scoate ceva de sub pernă, cred că s-a ascuns acolo toată noaptea, a fost invizibil. E un sul de hârtie, cu o fundă mov de la cele o mie de bomboane de ciocolată pe care le-am primit când a avut loc Crăciunul.

— Deschide-l, îmi spune. Cu grijă.

Mă prind cum trebuie să desfac nodul, hârtia se face dreaptă, e un desen cu creionul, fără culori. Nu știu despre ce e, pe urmă îl întorc.

— Sunt eu!

Așa ca în Oglindă, dar e mai mult din mine, capul și mâna și umărul în tricoul de dormit.

— De ce am ochii închiși?

— Dormeai, spune Mami.

— Cum ai făcut un desen dacă dormeai?

— Nu, eu eram trează. Ieri-dimineață și alaltăieri și mai înainte, am aprins lampa și te-am desenat.

Mami nu mai zâmbește.

— Ce e, Jack, nu-ți place?

— Nu – dacă tu ești trează când eu nu sunt.

— Păi, nu te puteam desena când erai treaz, nu? N-ar mai fi fost o surpriză.

Așteaptă.

— Credeam că-ți plac surprizele.

— Prefer o surpriză și să știu și eu.

Mami pare să râdă.

Mă urc pe Balansoar ca să iau o piuneză din Trusa de pe Raft, minus unu înseamnă că au mai rămas zero din cele cinci. Erau șase, dar una a dispărut. Una ține *Marile capodopere ale artei occidentale. Volumul 3*: *Fecioara cu Pruncul cu Sf. Ana și Ioan Botezătorul*, în spatele Balansoarului, și una ține *Marile capodopere ale artei occidentale. Volumul 8*: *Impresie*: *Răsărit de soare lângă Baie*, și alta ține caracatița albastră, și alta poza cu calul nebun pe care scrie *Marile capodopere ale artei occidentale. Volumul 11*: *Guernica*. Capodoperele au venit cu fulgii de ovăz, dar caracatița am făcut-o eu, e cel mai bun desen al meu din martie, dar s-a încrețit puțin de la aburii din Baie. Prind desenul surpriză al lui Mami fix în mijlocul plăcii de plută de deasupra lui Pat.

Mami dă din cap.

— Nu acolo.

Nu vrea să-l vadă Bătrânul Nick.

— Poate înăuntru în Dulap? întreb eu.

— Bună idee.

Dulapul e din lemn, așa că trebuie să împing piuneza o grămadă. Îi închid ușile, scârțâie tot timpul ca proastele, chiar și după ce punem ulei de porumb pe balamale. Mă uit prin crăpături, dar e prea întuneric. Îl deschid pe Dulap puțin ca să mă uit înăuntru, desenul secret e alb în afară de niște liniuțe gri. Rochia albastră a lui Mami atârnă puțin peste ochiul meu adormit, adică ochiul din desen, dar rochia e aia adevărată, din Dulap.

O pot mirosi pe Mami lângă mine, am cel mai bun nas din familie.

— Ah, ai uitat să-mi dai când m-am trezit.

— E în regulă. Poate putem sări peste asta din când în când, acum că ai împlinit cinci ani?

— Nici nu mă gândesc.

Așa că ea se întinde pe albul Plăpumii și eu la fel.

•

Număr o sută de cereale și cascada de lapte care e aproape la fel de alb cum sunt și castroanele, nu stropesc pe lângă, îi mulțumim Pruncului Isus. Eu îmi iau Lingura Topită – aia care are coada zbârcită de când a aterizat din greșeală pe oala cu paste care fierbeau. Lui Mami nu-i place de Lingura Topită, dar e preferata mea pentru că nu e la fel cu celelalte.

Mângâi Masa plină de zgârieturi ca să se facă mai bine, e toată un cerc alb, doar zgârieturile sunt gri, de la cum am tăiat mâncarea. În timp ce mâncăm, ne jucăm de-a Fredonatul pentru că nu avem nevoie de gură. Ghicesc *Macarena* și *She'll Be Coming Round the Mountain* și *Swing Low Sweet Chariot* care e de fapt *Stormy Weather*. Scorul meu e 2, așa că primesc doi pupici.

Pe urmă eu fredonez *Row Row Your Boat* și Mami ghicește imediat. Pe urmă *Tubthumping*, ea face o mutră și spune:

— Ah, o știu pe asta, e despre cum e să fii la pământ și să te ridici, cum se numește?

În cele din urmă își amintește. La a treia încercare fredonez *Can't Get You Out of My Head.* Mami habar n-are.

— Ai ales una grea… Ai auzit-o la TV?

— Nu, la tine, spun eu și încep să cânt refrenul, Mami își dă o palmă în cap și spune că e o fraieră.

— Bleagă, îi spun și îi dau doi pupici.

Îmi mut scaunul lângă Chiuvetă ca să spăl vasele, cu castroanele trebuie să fiu atent, dar lingurile pot să le *cling clang clong*. Scot limba în Oglindă. Mami e în spatele meu, îmi văd fața lipită peste a ei ca o mască – așa, ca atunci când a avut loc Halloweenul.

— Păcat că desenul nu e mai bun, spune, dar măcar te arată așa cum ești.

— Și cum sunt?

Bate în oglindă în dreptul frunții mele și degetul ei lasă un cerculeț.

— Bucățică ruptă din mine.

— De ce sunt rupt din tine?

Cerculețul dispare.

— Înseamnă că semeni foarte tare cu mine, asta din cauză că ești bucățică din mine. Ai aceiași ochi căprui, aceeași gură mare, aceeași bărbie ascuțită…

În acest timp eu mă uit la noi și noi din Oglindă se uită înapoi.

— Nu avem același nas.

— Păi, tu ai un nas de copil acum.

Mă prind de nas.

— O să cadă și-o să-mi crească unul de om mare?

— Nu, nu, doar o să mai crească puțin. Același păr șaten…

— Dar al meu e lung până la mijloc și al tău e doar până la umeri.

— Asta e adevărat, spune Mami, întinzându-se după Pasta de Dinți.

— Celulele tale sunt de două ori mai vii decât ale mele.

Nu știam că lucrurile pot fi doar pe jumătate vii.

Mă uit din nou în Oglindă. Tricourile noastre de dormit sunt și ele diferite, la fel și lenjeria, a mea e cu ursulești nătăfleți.

După ce Mami scuipă a doua oară, e rândul meu cu Periuța de Dinți, îmi curăț fiecare dinte de jur împrejur. Scuipatul lui Mami din Chiuvetă nu seamănă deloc cu al meu, și nici al meu cu al ei. Îi curăț pe amândoi și zâmbesc ca un vampir.

— Aaah, spune Mami și-și acoperă ochii. Dinții tăi sunt așa de curați, că mă orbesc.

Ai lui Mami sunt cam stricați pentru că a uitat să-i spele, îi pare rău și n-o să mai uite, dar tot sunt stricați.

Le strâng pe Scaune, le fac plate și le așez în Suport după Ușă. Uscător de Rufe mârâie tot timpul și spune că n-are loc acolo, dar de fapt are destul, numai că trebuie să stea foarte drept. Și eu pot să mă strâng, dar nu mă fac chiar așa de plat din cauza mușchilor, din cauză că sunt viu. Ușa e făcută din metal fermecat strălucitor, după nouă face *bip bip*, când ar trebui să fiu uitat în Șifonier.

Astăzi nu vedem fața galbenă a lui Dumnezeu, Mami spune că îi e greu să răzbată prin zăpadă.

— Ce zăpadă?

— Uite, îmi spune ea și arată în sus.

E un pic de lumină în partea de sus a Ferestrei, restul e întunecat. Zăpada de la televizor e albă, dar cea adevărată nu, e ciudat.

— De ce nu cade pe noi?

— Pentru că e pe dinafară.

— În Spațiu? Aș vrea să fie pe dinăuntru ca să pot să mă joc cu ea.

— Da, dar atunci s-ar topi, pentru că aici e cald și bine.

Începe să fredoneze și ghicesc imediat că e *Let It Snow* și cânt al doilea vers. Pe urmă încep *Winter Wonderland* și Mami cântă cu mine.

În fiecare dimineață avem 1 000 de lucruri de făcut, cum ar fi să-i dăm Plantei o cană cu apă în Chiuvetă, ca să nu curgă pe jos, apoi să o punem la loc pe farfurioara ei de pe Bufet. Mai demult locuia pe Masă, dar fața galbenă a lui Dumnezeu i-a ars o frunză. I-au mai rămas nouă, sunt late cât palma mea și acoperite cu păr peste tot, așa cum zice Mami că sunt câinii. Dar câinii sunt doar la Televizor. Nu-mi place cifra nouă. Descopăr o frunzuliță, asta înseamnă că sunt zece.

Păienjenița e adevărată. Am văzut-o de două ori. O caut, dar nu găsesc decât o pânză între piciorul Mesei și locuința ei. Masa se balansează bine, dar e destul de înșelător, când mă las pe un picior aș putea să o fac o sută de ani, dar apoi cad întotdeauna. Nu-i spun lui Mami despre Păianjenă. Ea curăță tot timpul pânzele, spune că-s murdare, dar mie mi se pare că arată ca o foiță de argint foarte subțire. Lui Mami îi plac animalele care se fugăresc și se mănâncă pe planeta sălbatică, dar nu și cele adevărate. Când aveam patru ani mă uitam la furnici cum se urcă pe Sobă și ea alerga și le strivea ca să nu ne mănânce mâncarea. Acum erau vii și în clipa următoare erau una cu pământul. Am plâns așa de mult că aproape mi s-au topit ochii. Altă dată a fost ceva care făcea *bzzzz bzzz bzzzz* noaptea și care m-a ciupit și Mami l-a strivit de Perete sub Raft; era un țânțar. Urma e încă acolo, chiar dacă a frecat-o, țânțarul îmi fura sângele ca un vampir mic de tot. A fost singura dată când sângele a ieșit din mine.

Mami își ia pastila din pachetul argintiu care are 28 de nave spațiale micuțe și eu iau o vitamină din sticla cu băiatul care stă în mâini și ea ia una din sticla mare pe care e poza unei femei care joacă Tenis. Vitaminele sunt medicamentele care se iau ca să nu ne

îmbolnăvim și să nu mergem încă înapoi în Rai. Eu nu vreau să merg niciodată, nu-mi place să mor, dar Mami zice că s-ar putea să fie OK când ai o sută de ani și ești obosit de joacă. Mai ia și o pastilă pentru durere. Uneori ia două, dar niciodată mai mult de două, asta e regula, pentru că unele lucruri sunt bune pentru noi, dar prea mult e dintr-odată rău.

— Te doare Dintele Rău? o întreb.

E un dinte de sus, din partea din spate a gurii, ăla doare cel mai rău.

— De ce nu iei două pastile odată în fiecare zi?

Mami se strâmbă.

— Mi-ar pune capac.

— Ce ți-ar pune?

— Mi-ar pune capac, adică aș avea nevoie de ele tot timpul. De fapt, s-ar putea să-mi trebuiască mai mult și mai mult.

— Și ce e rău dacă-ți trebuie?

— E greu de explicat.

Mami știe totul în afară de lucrurile pe care nu și le amintește bine sau, câteodată, spune că sunt prea mic ca să-mi explice câte ceva.

— Dacă nu mă mai gândesc la asta, mă simt deja mai bine.

— Cum așa?

— Se numește puterea minții. Dacă nu-ți pasă, nu contează.

Când mă doare ceva, întotdeauna îmi pasă. Mami îmi masează umărul, chiar dacă nu mă doare. Oricum, îmi place.

Încă nu-i spun despre pânză. E neobișnuit să am un secret care e al meu și nu al lui Mami. Toate celelalte lucruri sunt ale noastre. Corpul e al meu, cred, precum și ideile care se întâmplă la mine în cap. Dar celulele mele sunt făcute din celulele ei, așa că, de fapt, într-un fel sunt parte din ea. La fel și atunci când îi spun la ce mă gândesc și ea îmi spune la ce se gândește și ideile de la fiecare sar în capul celuilalt, ca atunci când colorezi cu albastru peste galben și iese verde.

La 08:30 apăs pe butonul Televizorului și încerc pe trei canale. Găsesc *Dora Exploratoarea*, yupii! Mami mișcă încet din Iepuraș, ca să facă imaginea mai bună, îi apasă pe cap și pe urechi. Într-o zi, când aveam patru ani, Televizorul a murit și am început să plâng, dar noaptea Bau-Bau a adus o cutie magică și Televizorul a înviat. Celelalte canale după cele trei sunt pline de purici, așa că nu ne uităm, ca să nu ne stricăm ochii; doar dacă e muzică, punem Pătura peste ecran și ascultăm prin lâna ei gri și dăm din papuci.

Astăzi îmi pun degetele pe capul Dorei și o mângâi și-i povestesc despre superputerile mele, acum că am împlinit cinci ani. Dora zâmbește. Are un păr uriaș, e ca o cască maro cu vârfurile ascuțite tăiate, și e cât ea de mare. Mă așez la Mami în poală ca să mă uit, mă tot foiesc ca să-mi găsesc locul, are oase ascuțite. Corpul mamei nu e prea moale, dar acolo unde este, e supermoale.

Dora spune lucruri care nu sunt într-o limbă adevărată, ci în spaniolă, cum ar fi *lo hicimos*. Îl duce mereu în spate pe Rucsac, care e mai mult înăuntru decât în afară, și e plin cu tot ce îi trebuie Dorei, scărițe și costume de cosmonaut, fiindcă Dora dansează și joacă fotbal și are tot felul de aventuri împreună cu prietena ei cea mai bună, maimuțica Ghetuțe. Dora îmi cere mereu ajutorul, cum ar fi, să găsesc un lucru magic, și așteaptă să spun „Da". Îi strig, „În spatele palmierului" și săgeata ei albastră se înfige fix în spatele palmierului și ea spune, „Mulțumesc". Niciuna dintre celelalte persoane de la televizor nu ascultă. Harta arată de fiecare dată trei locuri, trebuie să mergem mai întâi la primul ca să ajungem la al doilea ca să ajungem la al treilea. Merg cu Dora și Ghetuțe, ne ținem de mâini, și cânt cu ele, și mai ales facem tumbe sau batem palma sau dansăm Silly Chicken Dance. Trebuie să fim cu ochii pe Hoțoman, așa că îi strigăm „Hoțomane, nu fura" de trei ori, iar el se enervează și spune „Oh, fir-ar!" și o ia la goană. Odată, Hoțomanul a făcut un fluture robot cu telecomandă, dar s-a stricat și i-a furat în schimb masca și mănușile. A fost foarte nostim. Uneori furăm stele și le punem în buzunarul de la Rucsac, eu aleg Steluța Zgomotoasă care trezește pe toată lumea și Steluța Schimbătoare care poate lua orice formă.

Pe alte planete, sunt mai ales persoane care pot să încapă cu sutele pe ecran, doar că adesea una se face uriașă și pare foarte aproape. Au haine în loc de piele, fețele lor sunt roz sau galbene sau cafenii sau par formate din mai multe bucăți sau păroase, cu guri mari și foarte roșii și ochi holbați cu margini negre. Râd și țipă mult. Mi-ar plăcea să mă uit tot timpul la Televizor, dar ne face rău la creier. Înainte să cobor eu din Rai, Mami îl lăsa pornit toată ziua și a transformat-o pe Mami într-un zombi care e ca o fantomă numai că merge *bum-bum*. Așa că acum ne uităm doar la o emisiune și apoi îl oprește, ca să aibă celulele noastre timp să se multiplice pe parcursul zilei și să ne putem uita seara la încă o emisiune și să ne mai crească puțin creier în somn.

— Pot să mă mai uit la una, pentru că e ziua mea? Te rog!

Mami deschide gura, apoi o închide la loc. După care zice: „De ce nu?" Scoate sunetul de la reclame, fiindcă ne bruiază creierul chiar mai repede și-l fac să ni se scurgă pe urechi.

Mă uit la jucării, e un camion super și o trampolină și soldați Bionicle. Băieții se luptă ținând în mâini Transformatoare, dar sunt prietenoși, nu ca tipii cei răi.

Apoi începe emisiunea, e *Buretele Bob Pantaloni Pătrați*. Alerg să îi ating pe el și pe Patrick steaua de mare, dar nu și pe calamarul Squidward, care e înfricoșător. Astăzi e o poveste ciudată despre un creion uriaș, mă uit printre degetele lui Mami care sunt toate de două ori mai lungi decât ale mele.

Pe Mami nu o sperie nimic. Poate numai Bătrânul Nick. De cele mai

multe ori, îi spune doar *el*, nici măcar nu știam cum îl cheamă până când am văzut niște desene animate despre un tip care vine noaptea și pe care îl cheamă Bătrânul Nick. Îi spun așa celui adevărat pentru că vine noaptea, dar nu arată ca tipul de la televizor, care are barbă și coarne și tot restul. Am întrebat-o odată pe Mami dacă e bătrân, și ea a zis că are de două ori vârsta ei, ceea ce înseamnă că e chiar bătrân.

Se ridică să oprească Televizorul când apare genericul.

Fac pipi galben de la vitamine. Când mă așez să fac caca, îi spun, „Pa-pa, du-te în mare". După ce trag apa, îmi place să mă uit cum se umple vasul cu apă bâldâbâc bâldâbâc. Pe urmă mă frec pe mâini până simt că mi se ia pielea, numai așa știu că m-am spălat destul.

— E o pânză de păianjen sub Masă, spun, dar nu știam dinainte că o să spun. E de la Păienjenița, e adevărată. Am văzut-o de două ori.

Mami zâmbește, dar nu de-adevăratelea.

— Te rog, n-o da jos. Acum nu e acolo, dar poate se întoarce.

Mami se așază în genunchi și se uită sub Masă. Nu-i văd fața până nu-și dă părul după ureche.

— Uite cum facem, o las acolo până facem curat, OK?

Asta înseamnă marți, deci trei zile.

— OK.

— Știi ceva? spune și se ridică. Trebuie să punem un semn cât ai crescut, acum că ai cinci ani.

Sar în sus de bucurie.

În general, nu am voie să desenez pe nimic din Cameră sau pe mobile. Odată, când aveam doi ani, am mâzgălit pe piciorul de la Pat, cel de lângă Dulap, așa că de fiecare dată când facem curat Mami îmi arată mâzgălitura și spune: „Uite, acum trebuie să trăim cu asta toată viața". Dar înălțimea mea de la fiecare zi de naștere e diferită, sunt numere micuțe lângă Ușă, un 4 negru și sub el un 3 negru, și un 2 roșu – culoarea pe care o avea și Pen, câinele nostru bătrân care a fugit, și în partea de jos un 1 roșu.

— Stai drept, zice Mami.

Pixul mă gâdilă în vârful capului.

Când mă dau deoparte, văd un 5 negru puțin mai sus peste 4. 5 e numărul meu cel mai preferat, am cinci degete la fiecare mână și la fel la picioare și Mami tot așa, semănăm ca două picături de apă. 9 e numărul meu cel mai puțin preferat.

— Ce lungime am?

— Vrei să spui, ce înălțime ai. Păi, nu știu exact, zice Mami. Am putea merge să te măsurăm cu ruleta odată, într-o duminică, să ne distrăm.

Credeam că ruletele sunt doar la televizor.

— Nu, mai bine luăm ciocolată.

Îmi pun degetul pe 4 și stau cu fața spre el, cu degetul pe cap.

— De data asta, n-am crescut prea mult.

— E normal.

— Cum adică?

— Adică… Mami plescăie din buze. Adică e OK. *No hay problema*.

— Uite ce mușchi mari am.

Sar pe Pat, sunt Jack-Uriașul-Ucigaș cu cizmele lui până la genunchi.

— Colosali, spune Mami.

— Gigantici.

— Masivi.

— Imenși.

— Enormi, zice Mami.

— Enormenși.

Ăsta e un cuvânt sendviș, când lipim două la un loc.

— Așa e.

— Știi ceva? îi spun. Când o să am zece ani, o să fiu crescut mare.

— Serios?

— O să mă fac mai mare și mai mare și mai mare și o să mă transform în om.

— De fapt, ești deja om, spune Mami, amândoi suntem.

Credeam că pentru noi cuvântul care ni se potrivește este adevărați. Oamenii de la Televizor sunt făcuți numai din culori.

— Ai vrut să zici că o să te transformi într-o femeie, cu *f*?

— Da, spun, într-o femeie cu un băiat într-un ou la mine în burtică și o să fie și el adevărat. Sau o să mă transform într-un uriaș, dar într-unul drăguț, mare până aici.

Sar să ating Peretele de lângă Pat, aproape de locul unde începe Tavanul.

— Sună grozav, spune Mami.

S-a schimbat la față, înseamnă că am spus ceva greșit, dar nu știu ce.

— O să ies prin Fereastră în Spațiu și-o să fac *boing-boing* printre planete, îi spun. O s-o vizitez pe Dora și pe Buretele Bob și pe toți prietenii mei și o să am un câine pe nume Lucky.

Mami are un zâmbet pe față. Îl așază pe Pix înapoi pe Raft.

O întreb:

— Tu câți ani o să ai de ziua ta?

— 27.

— Uau!

Nu cred că asta a înveselit-o.

În timp ce Cada din baie bea apă, Mami dă jos Labirintul și Fortul de pe Dulap. Am construit Labirintul când aveam doi ani, e făcut tot din suluri de hârtie igienică lipite împreună în tuneluri care se împletesc în toate direcțiile. Săltăreței îi place să se piardă și să se

ascundă în Labirint, trebuie să o strig să iasă și să scutur Labirintul și să-l înclin într-o parte și să-l ridic cu capul în jos până când iese Săltăreața, ufff. Apoi trimit alte chestii în Labirint, cum ar fi o alună și o bucățică de Creion Albastru și un pai crud de spaghete. Se urmăresc unul pe altul prin tuneluri și se furișează și țipă *bau*, nu-i pot vedea, dar ascult cu urechea lipită de carton și îmi pot da seama pe unde sunt. Periuța de Dinți vrea și ea o tură, dar îi spun, îmi pare rău, ești prea lungă. În schimb, sare în Fort ca să păzească un turn. Fortul e construit din cutii de conserve și tuburi de vitamine, de câte ori se golește unul, facem Fortul și mai mare. Fortul poate să vadă în toate direcțiile, împroașcă ulei încins spre dușmani, ha, ha, ei habar n-au de loviturile lui secrete de cuțit. Mi-ar plăcea să-l duc în Baie, să zic că e o insulă, dar Mami spune că apa o să înmoaie banda adezivă.

Ne desfacem părul din coadă și îl lăsăm să înoate. Mă întind pe Mami, nici măcar nu vorbesc, îmi place să aud cum îi bate inima. Când respiră, ne ridicăm ușor și ne lăsăm în jos. Penisul plutește.

Pentru că e ziua mea, eu aleg cu ce să ne îmbrăcăm amândoi. Hainele ei locuiesc în sertarul de sus din Dulap, iar ale mele în cel de jos. Aleg pentru Mami blugii ei preferați, care au cusături roșii și pe care îi poartă numai la ocazii speciale, pentru că se adună la genunchi. Pentru mine aleg hanoracul galben, am grijă cu sertarul, dar marginea din dreapta tot iese în afară și Mami trebuie s-o lovească să intre la loc. Tragem amândoi de hanorac în jos, îmi strânge capul, dar în cele din urmă iese.

— Ce-ar fi să-l tai doar puțin ca să intre mai ușor? întreabă Mami.

— Nici să nu te gândești.

Pentru Educație Fizică ne dăm șosetele jos fiindcă alunecăm mai puțin dacă suntem în picioarele goale. Astăzi aleg Pista 1, ridicăm Masa și Balansoarul pe Pat și le acoperim cu Covorul. Pista merge în jurul Patului, de la Dulap la Lampă, și are forma unui C negru pe Podea.

— Hei, uite, mă duc și mă-ntorc în 16 pași.

— Uau! Când aveai patru ani, făceai 18 pași, nu-i așa? spune Mami. De câte ori crezi că poți alerga astăzi înainte și înapoi?

— De cinci ori.

— Dar ce zici de cinci ori cinci? Ar fi traseul tău preferat.

Numărăm pe degete și mie îmi dă 26, dar Mami spune 25, așa că mai calculez o dată și îmi dă și mie 25. Mami mă cronometrează pe Ceas.

— 12, strigă. 17. Te descurci minunat.

Respir *ufff ufff ufff*.

— Mai repede…

Alerg mai repede decât Superman.

Când îi vine ei rândul, trebuie să scriu în Caietul cu Spirală numărul

la care începe și numărul la care termină, și pe urmă le separăm ca să vedem cât de repede a alergat. Astăzi a alergat cu nouă secunde mai mult decât mine, iar asta înseamnă că am câștigat, așa că sar în sus și-n jos și scot limba.

— Hai să facem o cursă în același timp.

— Ar fi distractiv, nu? spune ea. Dar ții minte că odată am încercat și m-am lovit cu umărul de Dulap?

Uneori, când uit lucruri, Mami mi le spune și după aceea mi le amintesc.

Dăm jos toate mobilele de pe Pat și le punem pe Covor la loc ca să o acopere pe Pistă, așa Bătrânul Nick n-o să vadă C-ul murdar.

Mami alege Trambulina, doar eu sar în Pat, pentru că ea ar putea să-l rupă. Apoi comentează:

— O săritură foarte îndrăzneață a tânărului campion din SUA…

Următoarea mea alegere e Simon Spune, pe urmă Mami zice să ne punem șosetele la loc ca să ne jucăm de-a Cadavrul, adică stăm pe spate ca stelele de mare cu unghii moi, buric moale, limbă moale, chiar și creier moale. Pe Mami o mănâncă în spatele genunchiului, așa că se mișcă și eu câștig din nou.

E 12:13, deci poate să fie prânzul. Spunem rugăciunea, partea mea preferată e despre pâinea noastră cea de toate zilele. Eu sunt șeful jocurilor, dar Mami e șeful meselor, așa că nu avem voie să mâncăm cereale la micul dejun și prânz și cină, pentru că ni s-ar face rău și, oricum, s-ar termina prea repede. Când aveam 0 și 1 an, Mami îmi tăia și mesteca mâncarea pentru mine, dar acum mi-au crescut toți cei douăzeci de dinți și pot să devorez orice. Azi la prânz avem ton și biscuiți, treaba mea e să ridic capacul conservei, încheietura lui Mami nu face față.

Am chef să țopăi, așa că Mami zice: să cânte Orchestra! ceea ce înseamnă că scoatem tot felul de sunete din obiectele din jur. Bat toba pe Masă, iar Mami face *cioc cioc* pe picioarele Patului, apoi *buf buf* pe perne. Lovesc în Ușă cu o lingură și o furculiță *ding dong*, batem în Aragaz cu degetele de la picioare *bum bam*, dar preferata mea e să apăs pe pedala de la Coșul de Gunoi, fiindcă asta face capacul să se ridice cu un *bing*. Instrumentul meu cel mai bun e Zdrang, adică o cutie de cereale pe care am lipit tot felul de picioare și pantofi și haine și capete colorate din catalogul vechi, apoi am prins-o cu trei elastice pe mijloc. Bătrânul Nick nu ne mai aduce cataloage ca să ne alegem haine, Mami zice că s-a făcut mai rău.

Mă urc pe Balansoar ca să iau cărțile de pe Raft și fac un zgârie-nori cu zece etaje pe Covor.

— Un turn cu zece povești, spune Mami și râde, dar chestia asta n-a fost prea amuzantă.

Mai demult aveam nouă cărți, dar numai patru cu poze înăuntru:

Marea mea carte cu poezii pentru copii
Dylan Excavatorul
Iepurașul fugar
Aeroportul surpriză

Și cinci cu poze numai pe copertă:

Baraca
Amurg
Gardianul
Dragoste dulce-amară
Codul lui Da Vinci

Mami nu prea citește din cărțile fără poze, o face doar dacă e disperată. Când aveam patru ani, am mai cerut una cu poze, cadou de duminică, și am primit *Alice în Țara Minunilor* – îmi place de ea, dar are prea multe cuvinte și multe din ele sunt vechi.

Azi aleg *Dylan Excavatorul*, e aproape la baza turnului și le face pe celelalte să se prăbușească *buuuuuuf*.

— Iar Dylan.

Mami se strâmbă, apoi își ia vocea cea mai mare:

Pe Dylan dolofanul vi-l prezint
Cum scurmă harnic în Pământ!
Priviți-i brațul lung, vânjos
Cum pendulează-n sus și-n jos,
Nu-i alt excavator mai pofticios
Să molfăie țărână.
Icnind din cuvă și pivoți
Sfărâmă stânca între colți
Și-și linge buza de doi coți
Așa o prăjitură!

În a doua poză e o pisică, în a treia e pe niște stânci. Stâncile sunt pietre, adică sunt grele și făcute din ceramică, așa ca Baia și Chiuveta și Toaleta, dar nu atât de netede. Pisicile și stâncile sunt doar povești. În a cincea poză, se vede cum pisica aia cade, dar pisicile au nouă vieți, nu ca mine și ca Mami, care avem doar una fiecare.

Mami alege aproape întotdeauna *Iepurașul fugar* pentru că la sfârșit iepuroaica îl prinde pe iepuraș și îi spune „Poftim un morcov”. Iepurașii sunt povești, dar morcovii sunt adevărați, îmi place că fac zgomot. Poza mea preferată e când iepurașul se transformă într-o stâncă pe munte și iepuroaica trebuie să urce sus-sus-sus să-l găsească.

Munții sunt prea mari ca să fie adevărați, am văzut odată la Televizor un munte de care stătea agățată o femeie cu niște frânghii. Femeile nu sunt adevărate cum e Mami, și nici fetele, și nici băieții. Bărbații nu sunt adevărați, în afară de Bătrânul Nick, dar, de fapt, nu sunt sigur că el e adevărat-adevărat. Poate e adevărat doar pe jumătate? Ne aduce de mâncare și Cadoul de duminică și face gunoiul să dispară, dar nu e om, așa ca mine și Mami. El se întâmplă numai noaptea, ca liliecii. Poate Ușa îl face să apară cu un sunet *țâr-țâr* și aerul se schimbă. Cred că lui Mami nu-i place să vorbească despre el ca să nu se facă mai adevărat.

Mă foiesc în brațe la Mami ca să mă uit la tabloul meu preferat, cu Pruncul Isus care se joacă cu Ioan Botezătorul, care e prietenul lui și în același timp vărul lui mai mare. E acolo și Maria, în brațe la Mami a ei, adică Bunica Pruncului Isus, așa ca *abuela* Dorei. E o poză ciudată pentru că nu are culori, iar câteva mâini și picioare nu sunt în ea, Mami spune că e neterminată. Ceea ce l-a făcut pe Pruncul Isus să înceapă să crească în burtică la Maria a fost un înger, care a coborât *vuuum*, ca o fantomă, dar una foarte tare, cu pene. Maria a fost foarte surprinsă, a spus „Cum e posibil așa ceva?” și apoi, „OK, așa să fie”. Când Pruncul Isus a alunecat din ea, de Crăciun, l-a pus într-o iesle, dar nu ca să-l mănânce vacile, ci ca să-l încălzească cu suflarea lor, pentru că era magic.

Mami stinge Lampa și ne întindem și spunem mai întâi rugăciunea cu păstorul și pajiștile verzi, cred că sunt ca Plapuma, dar pufoase și verzi, nu albe și drepte. (Pocalul vărsat cred că ar face multă mizerie.) Beau puțin din dreptul, pentru că stângul nu mai are mult în el. Când aveam trei ani, primeam mult oricând, dar de când am împlinit patru ani sunt așa de ocupat să fac lucruri, că nu mai am timp decât de câteva ori pe zi și noaptea. Aș vrea să pot vorbi și să beau în același timp, dar am o singură gură.

Aproape că adorm, dar nu chiar. Cred că Mami da, după cum respiră.

•

După ce facem nani, Mami spune că și-a dat seama că nu trebuie să cerem o ruletă, ci putem să ne confecționăm noi una.

Reciclăm cutia de cereale din Piramida Egipteană Antică. Mami îmi arată ce bucată să tai, una mare cât piciorul ei, de aceea se numește picior, apoi desenează pe ea douăsprezece liniuțe. Îi măsor nasul, care are cinci centimetri. Nasul meu are trei centimetri, notez asta pe hârtie. Mami pune Rigla să facă încet tumbe în sus pe Peretele de lângă Ușă, acolo unde sunt măsurătorile mele, și spune că am aproape un metru.

— Hei, îi zic, să o măsurăm pe Cameră.

— Cum așa, pe toată?

— Avem altceva de făcut?

Se uită la mine ciudat.

— Presupun că nu.

Scriu toate numerele pe pagină, de exemplu cât de înalt e Peretele de lângă Ușă, până la linia unde începe Tavanul egal 2 metri.

— Știi ce, îi spun lui Mami, fiecare placă de plută e aproape un pic mai mare decât Rigla.

— Da, spune și își dă o palmă peste frunte, cred că are fiecare câte 30 de centimetri, probabil că am făcut Rigla o idee prea scurtă. Hai să numărăm plăcile, o să fie mai ușor așa.

Încep să număr de la Peretele de lângă Pat, dar Mami spune că Pereții sunt toți la fel. Altă regulă e că lățimea lor este egală cu lățimea Podelei, așa că număr aproape trei metri și jumătate în amândouă părțile, asta înseamnă că Podeaua e un pătrat. Masa e un cerc, așa că sunt puțin confuz, dar Mami o măsoară pe mijloc, acolo unde e cea mai lată, și îi dă 1,15 metri. Scaunul meu are 0,9 metri înălțime, iar al lui Mami e exact la fel. Pe urmă Mami se satură de măsurat, așa că ne oprim.

Colorez diferit în spatele cifrelor cu cele cinci creioane ale noastre, am albastru, portocaliu, verde, roșu, maro, și după ce termin, pagina arată precum Covorul, doar că mai alandala. Mami mă întreabă de ce nu o folosesc drept covoraș pe care să-mi așez farfuria când mănânc.

Pentru astă-seară aleg spaghete, avem și broccoli proaspăt pe care nu îl aleg, dar e bun pentru noi. Tai broccoli bucăți cu Cuțitul în Zigzag, uneori mai bag câte o bucățică în gură când nu se uită Mami și apoi ea spune, „Oh, unde-a dispărut bucata aia mare?”, dar de fapt nu se supără deoarece chestiile crude ne fac supervii.

Mami face încălzitul pe cele două cercuri de pe Aragaz care se fac roșii, eu nu am voie să ating butoanele pentru că e treaba ei să se asigure că nu luăm foc ca la Televizor. Dacă cercurile s-ar atinge din greșeală de ceva, de exemplu de un prosop de bucătărie sau chiar de hainele noastre, flăcările ar înghiți totul cu limbile lor portocalii și Camera s-ar face scrum și noi am tuși și ne-am sufoca și am țipa și ne-ar durea rău, rău, cel mai rău.

Nu-mi place cum miroase broccoli gătit, dar nu e așa de groaznic ca fasolea verde. Legumele sunt toate adevărate, dar înghețata e vrăjeală, aș vrea să fie și ea adevărată.

— Planta e un lucru crud?

— Păi, da, dar nu e de mâncare.

— Ea de ce nu mai are flori?

Mami ridică din umeri și amestecă în spaghete.

— A obosit.

— Ar trebui să se culce.

— Tot ar fi obosită când s-ar trezi. Poate că pământul din vasul ei

nu mai are destulă mâncare.

— Ar putea să mănânce broccoliul meu.

Mami râde.

— Nu mâncare din asta, mâncare pentru plante.

— Am putea să o cerem pentru Cadoul de duminică.

— Am deja o listă lungă de lucruri pe care să le cerem.

— Unde?

— În capul meu, îmi spune.

Scoate un șerpișor de spaghete și mușcă din el.

— Cred că le plac peștii.

— Cui?

— Plantelor le plac peștii stricați. Sau oasele de pește?

— Scârbos.

— Poate data viitoare când mâncăm batoane de pește putem să îngropăm o bucățică sub Plantă.

— Nu din ale mele.

— OK, un pic de la mine.

Pentru că de ce spaghetele sunt preferatele mele e cântecul chiftelei, pe care îl cânt în timp ce Mami ne umple farfuriile.

După cină, ceva minunat, facem un tort. Pun pariu că o să fie *delicioso* și o să aibă atâtea lumânări câți ani am și or să fie aprinse, așa cum n-am mai văzut niciodată de-adevăratelea.

Sunt cel mai bun spărgător de ouă, fac gelatina să împrăștie non-stop. Trebuie să sparg trei pentru tort, folosesc cuiul de la tabloul *Impresie*: *Răsărit* deoarece cred că nebunul ăla de cal s-ar înfuria dacă aș da jos Guernica, deși întotdeauna pun cuiul înapoi imediat. Mami e de părere că Guernica e cea mai bună capodoperă pentru că e cea mai realistă, dar de fapt totul e amestecat, calul țipă și-și arată o grămadă de dinți pentru că are o lance înfiptă în el, plus un taur și o femeie care ține un copil moale cu capul în jos și o lampă ca un ochi, și cel mai rău e piciorul mare umflat din colț, mereu am impresia că o să mă calce.

Ling ce a mai rămas pe lingură, apoi Mami pune tortul în burtica fierbinte a Cuptorului. Încerc să jonglez cu toate cojile de ouă în același timp. Mami prinde una.

— Ce zici, facem niște prăjiturele și le pictăm?

— N-am chef, îi spun.

— Le facem un cuib din aluat? Dacă dezgheță sfecla mâine, putem să folosim sucul ca să le facem purpurii…

Dau din cap.

— Hai să le adăugăm la Șarpele-Ou.

Șarpele-Ou e mai lung decât Camera de jur împrejur, îl facem de când aveam trei ani, el locuiește încolăcit sub Pat și ne păzește. Majoritatea ouălor lui sunt maro, dar câteodată mai este și unul alb,

iar unele au modele cu creionul sau cu creioanele colorate sau cu Pixul, sau chestii lipite cu făină, o coroană din folie și o panglică galbenă și fire de ață și fâșii de șervețele în loc de păr. Limba lui e un ac, în care stă firul roșu ce trece pe dinăuntrul lui. Nu-l mai scoatem prea mult pe Șarpele-Ou pentru că uneori se mai înnoadă și ouăle lui se sparg sau chiar cad, și trebuie să folosim bucățelele la mozaicuri. Azi trec acul printr-una din găurile oului nou, trebuie să-l cam zgâlțâi până ajung la cealaltă gaură, e complicat. Acum e cu trei ouă mai lung, îl încolăcesc supergrijuliu la loc ca să încapă Sub Pat.

Trec 100 de ore până când Cuptorul îmi coace prăjitura, noi stăm lângă el și mirosim aroma minunată. Pe urmă, când se răcește facem o chestie care se numește glazură, dar nu e rece ca gheața{1}, e zahăr topit cu apă. Mami o împrăștie peste tort.

— Acum tu poți să pui bomboanele de ciocolată deasupra până spăl eu vasele, îmi spune.

— Dar nu mai sunt.

— Aha, îmi zice, ridicând o cutiuță și scuturând-o, *vâj-vâj*, am păstrat câteva de la Cadoul de duminică de acum trei săptămâni.

— Ești o șmecheră, Mami. Unde?

Își trage fermoarul peste gură.

— Dacă am nevoie de o ascunzătoare și altă dată?

— Spune-mi!

Nu mai zâmbește.

— Mă dor urechile dacă țipi.

— Spune-mi unde e locul ascunziș.

— Jack…

— Nu-mi place să fie locuri ascunziș.

— Care-i problema?

— Zombi.

— Ah!

— Sau căpcăuni sau vampiri…

Scoate din Bufet cutia cu orez. Îmi arată în gaura neagră.

— Le-am ascuns aici cu orezul. OK?

— OK.

— Nimic înfricoșător n-ar încăpea aici. Poți să verifici oricând.

În cutiuță sunt cinci bomboane, una roz, una albastră, una verde și două roșii. Când le pun pe tort mi se ia culoarea pe degete și mă umplu de glazură, ling fiecare strop.

Apoi e momentul să punem lumânările, dar nu avem.

— Iar țipi, îmi spune Mami, acoperindu-și urechile.

— Dar ai zis tort, și nu se poate tort fără lumânări.

Mami pufnește.

— Ar fi trebuit să-ți explic mai clar. Pentru asta sunt bomboanele de ciocolată, sunt cinci, adică ai cinci ani.

— Nu vreau tortul ăsta.

Nu-mi place când Mami așteaptă și nu spune nimic.

— E un tort oribil.

— Calmează-te, Jack.

— Ar fi trebuit să ceri lumânări pentru Cadoul de duminică.

— Păi, săptămâna trecută am avut nevoie de pastile.

— Eu n-am avut nevoie de nicio pastilă, tu ai avut, strig.

Mami mă privește ca și cum aș avea o față pe care n-a mai văzut-o niciodată. Apoi spune:

— Oricum, nu uita că trebuie să alegem lucruri pe care să le poată găsi ușor.

— Dar el poate face rost de orice.

— Sigur, îmi răspunde, dacă s-ar deranja.

— Pe cine să deranjeze?

— Vreau să spun că ar trebui să meargă la două sau trei magazine, și asta l-ar enerva. Și dacă nu ar găsi acel lucru imposibil, probabil nu am primi niciun Cadou de duminică.

— Dar, Mami, râd eu, el nu merge la magazine. Magazinele sunt la Televizor.

Mami își mușcă buza. Apoi se uită la tort.

— Oricum, îmi pare rău, credeam că te vei mulțumi cu bomboanele de ciocolată.

— Ce prostuță ești câteodată, Mami.

— Fraieră.

Se plesnește peste cap.

— Bleagă, îi spun, dar nu cu răutate. Săptămâna viitoare, când împlinesc șase ani, ai face bine să ceri lumânări.

— Anul viitor, zice Mami. Vrei să spui anul viitor.

Are ochii închiși. Ochii ei mereu fac asta câteodată și ea nu spune nimic un minut. Când eram mic credeam că i s-a terminat bateria, așa cum i s-a întâmplat lui Ceas odată și a trebuit să cerem baterie nouă Cadou de duminică.

— Îmi promiți?

— Îți promit, spune și deschide ochii.

Îmi taie o bucată *enormensă* și eu le fur pe toate cinci pe bucata mea când ea nu se uită, două roșii, cea roz, cea verde și cea albastră și ea spune:

— Oh, nu, încă una a dispărut, cum e posibil?

— N-ai să afli niciodată, ha ha ha, zic eu ca Swiper când șterpelește ceva de la Dora.

Iau una roșie și o fac să zboare la Mami în gură, ea o împinge spre dinții din față, care nu sunt atât de stricați și o roade zâmbind.

— Uite, îi arăt, acum sunt găuri acolo unde au fost bomboane.

— Ca niște cratere, spune Mami și își pune degetul într-una din

găuri.

— Ce-s alea cratere?

— Găuri acolo unde s-a întâmplat ceva. Un vulcan sau o explozie sau ceva.

Pun bomboana verde înapoi în craterul ei și fac zece, nouă, opt, șapte, șase, cinci, patru, trei, doi, unu, bum! Zboară prin Spațiu și înconjoară Universul, apoi aterizează la mine în gură. Tortul de ziua mea e cel mai bun lucru pe care l-am mâncat vreodată.

Lui Mami nu-i e foame de tort acum. Fereastra absoarbe aproape toată lumina, acum e aproape întuneric.

— E echinocțiul de primăvară, spune Mami, îmi amintesc că au spus asta la televizor în dimineața în care te-ai născut. În anul ăla încă era zăpadă.

— Ce-i aia echinocțiu?

— Înseamnă egal, atunci când e la fel de mult întuneric și lumină.

Acum e prea târziu pentru Televizor din cauza tortului, Ceasul spune 08:39. Hanoracul meu galben aproape îmi retează capul când Mami trage de el. Mă schimb în tricoul de culcare și mă spăl pe dinți în timp ce Mami leagă punga de gunoi și o pune lângă Ușă cu lista de cumpărături pe care eu am scris-o în seara asta: *Te rog, Paste, Linte, Ton, Brânză* (*dacă nu e prea scumpă*), *Suc de portocale, Mulțumesc*.

— Putem cere struguri? Sunt buni pentru noi.

La sfârșitul listei, Mami scrie *Struguri dacă se poate* (*sau orice fructe proaspete sau în compot*).

— Îmi citești o poveste?

— Doar una scurtă. Ce zici de… *Turtița Rumenită*?

O zice repede de tot și e foarte nostimă, Turtița Rumenită sare din cuptor și aleargă și se dă de-a dura și aleargă ca să nu o prindă nimeni, nici bătrâna, nici bătrânul, nici treierătorii, nici secerătorii. Dar la sfârșit e o proastă și o lasă pe vulpe să o treacă râul și vulpea o mănâncă.

Dacă eu aș fi făcut din prăjitură, m-aș mânca singur înainte să mă mănânce altcineva.

Ne rugăm repede-repede, adică ne împreunăm mâinile și închidem ochii. Eu mă rog la Ioan Botezătorul și la Pruncul Isus să vină la o tură de joacă cu Dora și Ghetuțe. Mami se roagă ca soarele să topească zăpada de pe Fereastră.

— Îmi dai un pic?

— La prima oră mâine-dimineață, zice Mami și-și trage tricoul în jos.

— Nu, astă-seară.

Îmi arată cu degetul spre Ceas care spune 08:57, adică mai sunt doar trei minute până la nouă. Așa că dau fuga în Dulap și mă întind pe pernă și mă învelesc cu Pătura, care e gri și mițoasă, cu dungi roșii.

Mă culcușesc sub desenul cu mine; am uitat că e acolo. Mami bagă capul pe ușă.

— Trei pupici?

— Nu, cinci pentru Domnul Cinci.

Mă pupă de cinci ori și închide ușa care scârțâie.

Încă mai intră lumină prin crăpături, văd niște bucățele din mine în desen, cele care seamănă cu Mami și nasul care seamănă numai cu mine. Mângâi hârtia, e mătăsoasă. Mă întind, așa că îl apăs pe Dulap cu capul și călcâiele. O aud cum se schimbă în tricoul de culcare și ia pastilele, noaptea ia mereu două, pentru că spune că durerea e ca apa, se răspândește de îndată ce te întinzi. Scuipă pasta de dinți.

— Prietenul nostru Istrate are o mâncărime pe spate, spune Mami.

Îmi vine una în minte:

— Prietenul nostru Za spune bla bla bla.

— Prietenul nostru Jder locuiește în Frigider.

— Prietena noastră Dora a făcut o *cumpărătora*.

— La rima asta ai trișat, spune Mami.

— Fir-ar, gem eu ca Hoțomanul. Prietenul nostru Pruncul Isus mănâncă muguri de bambus.

— Prietena noastră Căpșună a cântat un cântec la lună.

Luna e chipul argintiu al lui Dumnezeu care apare doar la ocazii speciale.

Mă ridic și îmi lipesc fața de crăpături, văd niște felii din Televizorul oprit, Toaleta, Baia, caracatița mea albastră care se încolăcește, Mami pune hainele noastre la loc în Dulap.

— Mami?

— Mm?

— De ce sunt ascuns cum ascunzi bomboanele de ciocolată?

Cred că stă pe Pat. Vorbește încet, așa că de-abia o aud.

— Pur și simplu, nu vreau să se uite la tine. Chiar și când erai mic de tot, te înveleam în Pătură înainte să intre el.

— M-ar durea?

— Ce să te doară?

— Dacă m-ar vedea.

— Nu, nu. Acum culcă-te, îmi zice Mami.

— Spune-mi cu puricii.

— Noapte bună, vise plăcute, puricii să te sărute.

Puricii sunt invizibili, dar eu vorbesc cu ei și uneori îi număr, ultima dată mi-au ieșit 347. Aud cum pocnește întrerupătorul și Lampa se stinge în aceeași secundă. Sunetul lui Mami intrând sub Pătură.

Pe Bătrânul Nick l-am văzut în niște nopți prin crăpături, dar niciodată întreg de aproape. Părul lui are puțin alb și nu-i trece peste urechi. Poate că dacă s-ar uita la mine m-ar transforma în stană de piatră. Zombi îi mușcă pe copii ca să-i transforme în morți vii,

vampirii le sug sângele până se stafidesc, căpcăunii îi țin atârnați de picioare și îi molfăie. Uriașii pot să fie la fel de răi, *simt miros de sânge de pui de om*, dar Jack a fugit cu găina cu ouă de aur și s-a furișat în jos pe vrejul de fasole repede-repede. Uriașul a alergat după el, dar Jack a strigat la Mami a lui să-i dea toporul, care seamănă cu cuțitele noastre, și lui Mami a lui îi era foarte frică să taie vrejul singură, dar când Jack a ajuns jos, l-au tăiat împreună și Uriașul a făcut bum, și i-au ieșit toate dinăuntru ha ha. Apoi lui Jack i s-a spus Jack Ucigașul de Uriași.

Mă întreb dacă Mami a adormit deja.

În Dulap încerc mereu să îmi strâng ochii tare și să adorm repede, ca să nu aud când vine Bătrânul Nick, apoi o să mă trezesc și o să fie dimineață și o să fiu în pat cu Mami care o să îmi dea și totul o să fie bine. Dar astă-seară sunt treaz, tortul îmi bolborosește în stomac, îmi număr dinții de sus cu limba de la dreapta la stânga până la zece, apoi dinții de jos de la stânga la dreapta și încă o dată invers, trebuie să-mi iasă zece de fiecare dată și de două ori zece fac douăzeci, atâția am.

Nu se aude niciun *țâr țâr*, probabil e trecut mult de nouă. Îmi număr dinții încă o dată și îmi ies nouăsprezece, poate că am greșit sau poate că unul a dispărut. Îmi rod puțin degetul și încă puțin. Aștept 100 de ore.

— Mami, șoptesc, nu vine sau da?

— Se pare că nu. Haide încoace.

Sar în picioare și deschid Dulapul, sunt în Pat în două secunde. Sub Pătură e supercald, trebuie să îmi țin picioarele afară ca să nu ia foc. Îmi dă o grămadă, mai întâi din stângul, apoi din dreptul. Nu vreau să adorm pentru că atunci nu o să mai fie ziua mea.

•

Lumina e puternică, îmi înțeapă ochii. Îmi scot capul de sub Plapumă și mă uit cu ochii mijiți. Mami stă lângă Lampă și totul strălucește, apoi poc și e din nou întuneric. Iar lumină, durează trei secunde, apoi întuneric, apoi lumină doar o secundă. Mami se uită în sus la Fereastră, din nou întuneric. Face asta noaptea, cred că o ajută să adoarmă la loc.

Aștept până când Lampa e stinsă de tot. Șoptesc în întuneric:

— Gata?

— Îmi pare rău că te-am trezit, spune ea.

— Nu-i nimic.

Vine în Pat, e mai rece decât mine; o prind de mijloc cu mâinile.

•

Acum am cinci ani și o zi.

Prostul de Penis stă întotdeauna în sus dimineața, îl împing în jos.

Când ne spălăm pe mâini după ce facem pipi, eu încep să cânt „El are întreaga lume în mâinile lui”, apoi nu-mi vine în minte alt cântec

despre mâini, dar ăla cu păsărelele e despre degete.

Doi vrăbioi stăteau pe un perete
Pe unul îl chema Pavel
Pe altul Petru.

Vuuum – degetele mele zboară prin Cameră și aproape se ciocnesc în aer.

Întoarce-te, Petru,
Întoarce-te, Pavel.

— De fapt, sunt îngeri, spune Mami.

— Cum?

— Nu, pardon, sfinți.

— Ce sunt sfinții?

— Oameni supercredincioși. Ca îngerii, dar fără aripi. Nu mi-e clar.

— Și atunci cum zboară de pe perete?

— Nu, alea-s păsărelele, ele pot zbura fără probleme. Voiam doar să spun că numele lor vin de la Sfinții Petru și Pavel, doi dintre prietenii Pruncului Isus.

Nu știam că mai are și alți prieteni în afară de Ioan Botezătorul.

De fapt, sfântul Petru a fost la un moment dat la închisoare…

Râd.

— Bebelușii nu merg la închisoare.

— Asta s-a întâmplat când erau cu toții mari.

Nu știam că Pruncul Isus a crescut mare.

— Sfântul Petru e rău?

— Nu, nu, a fost închis din greșeală, adică niște polițiști răi l-au pus acolo. Oricum, s-a tot rugat ca să fie scos și știi ce s-a întâmplat? Un înger a coborât din cer și a dărâmat ușa.

— Tare, zic.

Dar îmi place mai mult când sunt bebeluși și aleargă dezbrăcați de colo-colo.

Se aude o bubuitură ciudată și un trosnet. Prin Fereastră intră lumina și zăpada întunecată aproape s-a dus. Mami se uită în sus, are un zâmbet mic pe față, cred că rugăciunea a făcut o magie.

— Mai e chestia aia cu egalul?

— A, echinocțiul? spune Mami. Nu, de astăzi lumina începe să câștige puțin câte puțin.

Mă lasă să mănânc tort la micul dejun, n-am mai făcut asta niciodată. S-a întărit puțin, dar tot e bun.

La Televizor sunt *Animăluțele Minune*, se vede un pic în ceață; Mami îl tot mișcă pe Iepuraș, dar nu le face mai clare. Îi fac o fundă pe urechea care ține firul cu panglica purpurie. Mi-aș fi dorit să fie *Backyardigans*, nu m-am mai întâlnit cu ei de o veșnicie. Încă n-am primit Cadoul de duminică pentru că Bătrânul Nick n-a venit aseară, de fapt, a fost cel mai bun lucru care s-a întâmplat de ziua mea de

naștere. Oricum, ce am cerut nu e foarte interesant, pantaloni noi pentru că cei negri ai mei au găuri în loc de genunchi. Pe mine nu mă deranjează, numai că Mami spune că arăt ca un boschetar, nu-mi poate explica ce înseamnă asta.

După baie, mă joc cu hainele. În dimineața asta fusta roz a lui Mami e un șarpe care se ceartă cu șoseta mea albă.

— Nu, eu sunt prietenul cel mai bun al lui Jack.

— Te-am bușit.

— Te-am făcut praf.

— O să te ciuruiesc cu pistolul meu cu aer.

— Ei bine, eu am un pistol megatron cu aer comprimat…

— Hei, spune Mami, vrei să ne jucăm cu mingea?

— Dar nu mai avem Mingea de Plajă, îi amintesc.

A explodat din greșeală săptămâna trecută când i-am dat un șut super-rapid și am izbit-o de Bufet. Aș fi vrut să cer alta în loc de proștii ăia de pantaloni.

Dar Mami zice că putem să facem noi una. Mototolim toate folie pe care mi-am exersat scrisul, le punem în punga în care am primit mâncarea, o strângem până are un fel de formă de minge și o legăm, apoi desenăm pe ea o față fioroasă, cu trei ochi. Mingea din cuvinte nu sare atât de sus ca Mingea de Plajă, dar de fiecare dată când o prindem, scoate un *scââârț* ascuțit. Mami e cea mai bună la prins, numai că uneori o doare încheietura rea, și atunci eu sunt cel mai bun la aruncat.

Din cauza tortului de la micul dejun, facem clătitele de duminică la prânz. Nu prea mai avem mult aluat, așa că sunt subțiri și se întind peste tot, mie îmi place asta. Când le împachetez, unele se rup. Nu prea mai avem nici gem, așa că îl amestecăm cu apă.

Dintr-a mea curge puțin, iar Mami curăță Podeaua cu Buretele.

— Se tocește, spune cu dinții strânși, cum să putem să o ținem curată?

— Unde?

— Aici, unde călcăm des cu picioarele.

Mă aplec sub Masă, e o gaură în Podea cu un fel de chestie maro dedesubt care e tare când dau cu unghia.

— N-o strica și mai tare, Jack.

— Nu, mă uit cu degetul.

E ca un crater mic.

Mutăm Masa mai aproape de Baie, ca să putem face plajă pe Covor sub Fereastră unde e supercald. Cânt *Ain't No Sunshine*. Mami cântă *Here Comes the Sun*, apoi aleg *You Are My Sunshine*. Pe urmă, vreau puțin, stângul e supercremos în după-amiaza asta.

Fața galbenă a lui Dumnezeu se face roșie când închid ochii. După ce îi deschid, e atât de strălucitoare, că nu mă pot uita la ea. Degetele

mele fac umbre pe Covor, unele mici și turtite.

Mami moțăie.

Aud un sunet și mă ridic, fără să o trezesc. Dinspre Sobă vine un sunet *hârș hârș*.

Un lucru viu, un animal, de-adevăratelea, nu povești. E pe Podea, mănâncă ceva, poate un rest de clătită. Are coadă, cred că ceea ce e, e un șoarece.

Mă duc mai aproape și *oau*! a dispărut sub Aragaz, abia dacă l-am văzut, n-am crezut că ceva poate să meargă așa de repede.

— O, Șoarece, spun în șoaptă ca să nu se sperie.

Așa se vorbește cu șoarecii, știu din *Alice*, numai că ea vorbește din greșeală despre pisica ei, Dinah, și șoarecele se emoționează și dispare. Îmi pun mâinile pentru rugăciune și spun:

— O, Șoarece, întoarce-te, te rog, te rog, te rog…

Aștept o sută de ore, dar nu mai vine.

Mami sigur a adormit.

Mă duc la Frigider și îl deschid, e destul de gol. Șoarecilor le place brânza, dar nu mai avem. Scot pâinea și rup o bucățică și o pun jos, acolo unde a fost Șoarecele. Mă fac mic și aștept încă o sută de ore.

Apoi cel mai minunat lucru se întâmplă, Șoarecele își scoate botul afară, e ascuțit. Aproape că sar în sus, dar nu, stau supernemișcat. Se apropie de firimituri și adulmecă. Sunt numai la jumătate de metru de el, aș vrea să am Rigla să măsor, numai că e la locul ei, în Cutie Sub Pat și nu vreau să mă mișc și să îl sperii pe Șoarece. Mă uit la mânuțele lui, la mustăți, la coada încolăcită. E viu de-adevăratelea, e cel mai mare lucru viu pe care l-am văzut vreodată, de un milion de ori mai mare decât furnicile sau Păienjenița.

Apoi *zbaaaaaang*, ceva se izbește de Aragaz. Țip și calc din greșeală pe farfurie. Șoarecele a dispărut, dar unde e? Oare l-a strivit cartea? E *Aeroportul surpriză*. Mă uit în toate paginile, dar nu e acolo. Acum pagina cu Banda pentru Bagaje e ruptă și nu se mai ridică.

Mami are o mutră ciudată.

— L-ai alungat, țip la ea.

Are în mână Fărașul și mătură cioburile farfuriei.

— Ce căuta asta pe podea? Acum am rămas cu două farfurii mari și una mică, asta e *tot*.

Bucătarul din *Alice* aruncă în copilaș cu farfurii și cu o tigaie care aproape îl lasă fără nas.

— Asta e pâine?

— Șoarecelui îi plăcea.

— Jack!

— Era adevărat, l-am văzut.

Dă Aragazul la o parte, e o crăpătură mică în partea de jos a Peretelui de lângă Ușă; Mami ia folia de aluminiu, rupe bucăți din ea

și le face cocoloașe pe care le vâră în crăpătură.

— Nu, te rog!

— Îmi pare rău, dar unde e unul, sunt zece.

— Astea-s calcule aiurite.

Mami lasă folia jos și mă strânge tare de umeri.

— Dacă l-am lăsa să stea, în curând am fi invadați de puii lui. Ne-ar fura mâncarea, ne-ar aduce boli pe labele lor murdare…

— Pot să mănânce mâncarea mea, mie nu-mi e foame.

Mami nu ascultă. Împinge Aragazul la loc lângă Perete.

După aceea, folosim puțină bandă adezivă ca să facem pagina cu Hangarul să stea mai bine în *Aeroportul surpriză*, dar Banda pentru Bagaje e prea distrusă ca să o mai putem repara.

Ne culcușim în Balansoar și Mami îmi citește *Dylan Excavatorul* de trei ori; asta înseamnă că îi pare rău.

— Hai să cerem o carte nouă Cadou de duminică, spun eu.

Mami strâmbă din gură.

— Am cerut acum câteva săptămâni, voiam să ai o carte nouă de ziua ta. Dar mi-a spus să nu îl mai sâcâi, nu ne-ajunge că avem deja un raft plin cu cărți?

Mă uit în spatele ei la Raft, ar mai încăpea sute de cărți dacă am pune niște lucruri Sub Pat, lângă Șarpele-Ou. Sau pe Dulap… dar acolo locuiesc Fort și Labirint. E complicat să îți dai seama unde trebuie să locuiască toate, Mami spune uneori că trebuie să aruncăm lucruri la gunoi, dar de obicei le găsesc un loc.

— El crede că ar trebui să ne uităm la televizor tot timpul.

Pare distractiv.

— Atunci am avea și noi creierele putrezite, așa ca el.

Se apleacă să ia *Marea mea carte cu poezii pentru copii*. Îmi citește una la alegere de pe fiecare pagină. Preferatele mele sunt cele cu Jack, cum ar fi *Jack Sprat* sau *Little Jack Homer*.

Jack, fii sprinten,
Jack, fii băiat mare,
Jack, sari peste lumânare.

Cred că voia să vadă dacă poate să nu-și ardă cămașa de noapte. La televizor sunt pijamale sau cămăși de noapte pentru fete. Tricoul meu de somn e cel mai mare tricou al meu, are o gaură la umăr prin care îmi place să îmi bag degetul și să mă gâdil când adorm. Asta e *Haide Jack, băiat isteț, că mămica a făcut o plăcintă cu bucluc, coaptă bine în cuptor pentru tine puișor.* De fapt nu e Jack cel isteț, mi-am dat seama când am putut să citesc că e *Georgie Porgie*. Mami l-a schimbat ca să mi se potrivească, și asta nu înseamnă că mințim, ci că ne prefacem. La fel cu:

Băiețaș cu părul creț
Fură rața din coteț.

În realitate e un cățeluș, numai că băiețaș sună mai bine. Furat e atunci când un băiat ia ceva ce aparține unui altcuiva băiat, pentru că în cărți și la televizor toate persoanele au lucruri care le aparțin numai lor, e complicat.

E ora 5:39, așa că putem să luăm cina. Astă-seară, tăiței. În timp ce ei stau în apa fierbinte, ca să mă testeze, Mami caută cuvinte grele pe cutia de lapte, ca *nutritiv* și *pasteurizat*. Primul înseamnă mâncare, al doilea înseamnă arme cu lasere care au omorât microbii. După tăiței mai vreau tort, dar Mami spune că mai întâi mâncăm bucățele de sfeclă. Apoi mănânc tort, care s-a întărit acum destul de tare și Mami mănâncă și ea un pic.

Mă urc pe Balansoar ca să caut Cutia cu Jocuri de pe Raft. În seara asta aleg Checker și eu o să fiu cu cele roșii. Piesele seamănă cu niște bombonele de ciocolată, dar le-am lins de multe ori și n-au niciun gust. Stau lipite de tablă printr-un magnet magic. Lui Mami Șahul îi place cel mai mult, dar pe mine mă doare capul de la el.

Astă-seară ea alege emisiunea, e despre viața în sălbăticie, sunt niște țestoase care își îngroapă ouăle în nisip. Când Alice se lungește pentru că a mâncat ciuperci, porumbelul se enervează fiindcă i se pare că Alice e o rea care vrea să-i mănânce ouăle. Puii de țestoasă ies din ouă, dar mamele lor au plecat deja, e ciudat. Mă întreb dacă se întâlnesc uneori în mare, mamele cu puii, dacă se recunosc sau poate că trec unii pe lângă alții și înoată mai departe.

Viața în sălbăticie se termină repede, așa că schimb și dau de doi bărbați în pantaloni scurți și tenișI; sunt foarte transpirați.

— Heeei, nu e voie să lovești, le spun. Pruncul Isus o să fie furios.

Cel în pantaloni galbeni îl pocnește pe cel păros în ochi.

Mami geme de parcă o doare.

— Chiar trebuie să ne uităm la asta?

Eu îi spun:

— Într-un minut o să vină poliția *niiinooo-niiinooo* și o să-i bage pe oamenii ăștia răi la pușcărie.

— De fapt, boxul… e urât, dar e un sport, așa că au voie să se bată dacă poartă mănușile alea. Haide, gata.

— Haide să jucăm o tură de Papagalule! Repetă!, e bun pentru vocabular.

— Bine.

Se duce și schimbă pe planeta cu canapeaua roșie unde femeia cu părul umflat, care e șefa, le pune întrebări unor persoane și sute de alte persoane aplaudă.

Ascult super-atent, vorbește cu un bărbat cu un singur picior, cred că și-a pierdut pe celălalt în război.

— Papagalule! Repetă!, strigă Mami și oprește sunetul apăsând pe buton.

— *Aspectul cel mai cutremurător, cred că pentru toți cei care ne privesc, povestea dumneavoastră atât de impresionantă…*

Rămân fără cuvinte.

— Pronunți bine, zice Mami. Cutremurător înseamnă trist.

— Încă o dată.

— Aceeași emisiune?

— Nu, alta.

— Găsește alta, care e mai grea.

— Papagalule! Repetă!

Oprește din nou sunetul.

Ei bine, toată dezbaterea despre indexare care apasă greu pe reforma din sănătate și gândindu-ne, desigur, și la termenele pe care trebuie să le respectăm…

— Mai pun?

Mami așteaptă.

— Bravo. Dar e *etichetare*, nu *etichete*.

— Care e diferența?

— *Etichetele* sunt chestiile care se lipesc pe borcane, să zicem, iar *etichetarea*…

Casc tare, mai-mai s-o înghit.

— În fine.

Mami zâmbește și oprește televizorul.

Nu-mi place deloc când dispar imaginile și ecranul se face din nou gri. De fiecare dată vreau să plâng, dar numai o secundă.

Pe Balansoar, stau la Mami în poală cu picioarele încolăcite. Ea e vrăjitorul transformat într-o caracatiță uriașă și eu sunt Prințul JackerJack și în cele din urmă scap. Ne jucăm de-a gâdilatul și Huța Huța și facem cu degetele umbre ascuțite pe Peretele de lângă Pat.

Apoi cer povestea cu Iepurele și Vulpea. Iepurele păcălește Vulpea de fiecare dată, se întinde pe drum și se preface că e mort și Vulpea îl miroase și spune: „N-am să-l iau acasă, prea miroase urât…” Mami mă miroase peste tot și face mutre oribile și eu încerc să nu râd ca Vulpea să nu-și dea seama că de fapt sunt viu, dar mă dau de gol de fiecare dată.

Când ajungem la cântece, vreau unul nostim și începe ea:

Viermi înăuntru, viermi în afară…
Îți papă stomacul ca pe-o murătură, cânt eu.
Îți papă și nasul, și ochii și gura…
Ba dacă poftești, îți fac și frizura…

În Pat primesc mult, dar gura mea e somnoroasă. Mami mă cară până în Dulap, îmi trage Pătura până sub bărbie, eu o dau mai jos. Îmi plimb degetele vum-vum de-a lungul liniei roșii.

Țâr țâr, asta e Ușa. Mami sare și scoate un sunet, cred că s-a lovit la cap. Îl închide bine pe Dulap.

Aerul care intră e înghețat, cred că e un pic din Spațiu, miroase *miam*. Ușa face *buf* ceea ce înseamnă că a intrat Bătrânul Nick. Acum nu-mi mai e somn. Mă ridic în genunchi și mă uit prin crăpături, dar tot ce văd e Șifonierul și Baia și o parte din Masă.

— Arată apetisant.

Vocea Bătrânului Nick e supergroasă.

— A, e ce-a rămas din tortul de ziua lui.

— Trebuia să-mi aduci aminte, aș fi putut să-i aduc ceva. Câți ani are acum, patru?

Aștept ca Mami să vorbească, dar ea nu scoate o vorbă.

— Cinci, șoptesc.

Însă cred că ea m-a auzit, pentru că se apropie de Dulap și spune „Jack” cu o voce furioasă.

Bătrânul Nick râde, nu credeam că știe să râdă.

— Vorbește.

De ce nu-mi spune pe nume?

— Vrei să ieși de-acolo un minut și să-ți probezi blugii cei noi?

Nu vorbește cu Mami, ci cu mine. Pieptul începe să-mi facă *bum-bum*.

— Aproape a adormit, spune Mami.

Nu, n-am adormit. Aș vrea să nu fi șoptit cinci ca să mă audă, aș vrea să nu fi spus nimic.

Mai e ceva ce nu prea aud bine…

— Bine, bine, spune Bătrânul Nick. Mă servești cu o felie?

— Nu mai e prea bun. Dar dacă insiști…

— Nu, lasă, tu ești șefa.

Mami nu spune nimic.

— Eu sunt doar băiatul care face cumpărăturile, duce gunoiul, aleargă prin magazinele pentru copii, hop pe scară să vă dea zăpada de pe fereastră, la dispoziția dumneavoastră, doamnă…

Cred că face sarcasm, atunci când spune ceva exact opus cu o voce prefăcută.

— Mulțumesc pentru asta.

Mami vorbește cu o voce care parcă n-ar fi a ei.

E mult mai multă lumină.

— N-a durut, nu?

— Îmi pare rău. Mulțumesc mult.

— Uneori scot vorbele de la tine cu cleștele, spune Bătrânul Nick.

— Și mulțumesc pentru cumpărături și pentru blugi.

— Cu plăcere.

— Stai să-ți dau o farfurie, poate în mijloc nu e chiar așa de rău.

Se aud niște clinchete, cred că-i dă tort. Tortul meu.

După un minut, Bătrânul Nick vorbește înfundat.

— Mda, nu e prea proaspăt.

Are gura plină cu tortul meu.

Lampa se stinge și mă face să sar. Nu mi-e frică de întuneric, numai că nu-mi place când mă ia prin surprindere. Mă întind sub Pătură și aștept.

Când Bătrânul Nick îl face pe Pat să scârțâie, ascult și număr câte cinci pe degete, în seara asta sunt 217 scârțâituri. De fiecare dată trebuie să număr până scoate sunetul ăla gâfâit și se oprește. Nu știu ce s-ar întâmpla dacă nu aș număra, pentru că așa fac mereu.

Și în nopțile când dorm?

Nu știu, poate numără Mami.

După 217 se face liniște.

Aud cum pornește Televizorul, e pe planeta știrilor, văd câte ceva cu niște tancuri printre crăpături, dar nu e foarte interesant. Îmi bag capul sub Pătură. Mami și Bătrânul Nick mai vorbesc ceva, dar eu nu ascult.

•

Mă trezesc în Pat și văd că plouă, asta e când Fereastra se aburește de tot. Mami îmi dă puțin și cântă *Singing in the Rain* foarte încet.

Dreptul n-are gust bun. Mă ridic și îmi aduc aminte de ceva.

— De ce nu i-ai spus mai înainte că e ziua mea?

Mami nu mai zâmbește.

— Tu ar trebui să dormi când e aici.

— Dar dacă i-ai fi spus, mi-ar fi adus ceva.

— Ți-ar fi adus ceva, zice Mami. Vorbește și el…

— Ce fel de ceva?

Aștept.

— Ai fi putut să-i aduci aminte.

Mami își întinde mâinile deasupra capului.

— Nu vreau să-ți aducă lucruri.

— Dar Cadoul de duminică…

— Asta e altceva, Jack. Sunt lucruri de care avem nevoie și pe care i le cer eu.

Face un semn spre Șifonier, văd ceva albastru împachetat.

— Apropo, ăia-s blugii tăi noi.

Se duce să facă pipi.

— Ai fi putut să ceri un cadou pentru mine. Niciodată în viața mea n-am primit un cadou.

— Ai primit de la mine, nu mai ții minte? Desenul.

— Nu vreau prostia de desen.

Încep să plâng. Mami se usucă pe mâini și vine să mă ia în brațe.

— E-n regulă.

— Ar putea…

— Nu te-aud. Respiră adânc.

— Ar putea…

— Spune-mi ce e.

— Ar putea fi un câine.

— Ce-ar putea?

Nu mă pot opri, trebuie să vorbesc prin plâns.

— Cadoul. Ar putea fi un câine adevărat și l-am boteza Lucky.

Mami îmi șterge ochii cu dosul palmei.

— Știi că nu avem loc.

— Ba da, avem.

— Câinii trebuie plimbați.

— Noi ne plimbăm.

— Dar un câine…

— Când alergăm mult pe Pistă, Lucky ar putea alerga lângă noi. Pun pariu că ar alerga mai repede decât tine.

— Jack. Un câine ne-ar scoate din minți.

— Ba nu.

— Ba da. Ținut aici închis ar lătra, ar zgâria…

— Lucky n-ar zgâria.

Mami își dă ochii peste cap. Se duce la Bufet, scoate cerealele și le pune în castroane fără să mai numere.

Pac o mutră de leu furios.

— La noapte când o să dormi, eu o să fiu treaz, o să scot folia din găuri ca să se întoarcă Șoarecele.

— Nu fi prostuț.

— Nu sunt prostuț, tu ești prostuță și fraieră.

— Ascultă-mă, înțeleg…

— Șoarece și Lucky sunt prietenii mei.

Iar plâng.

— Lucky nu există.

Vorbește cu dinții strânși.

— Ba da, există și îl iubesc.

— L-ai inventat.

— Și mai e și Șoarecele, care e prietenul meu de-adevăratelea și tu l-ai făcut să dispară…

— Da, strigă Mami, ca să nu vină peste tine când dormi să ți se plimbe pe față și să te muște.

Plâng așa de tare, că respir în salturi. N-am știut că Șoarecele m-ar putea mușca de față, credeam că numai vampirii fac asta.

Mami se trântește pe Plapumă și nu se mișcă.

După un minut, mă duc și mă întind lângă ea. Îi ridic tricoul ca să pap puțin, trebuie să fac pauze ca să-mi șterg nasul. Stângul e bun, dar nu e prea mult.

Mai târziu, îmi probez blugii cei noi. Îmi tot cad.

Mami trage de o ață.

— Nu.

— Era deja desfăcută. Ce pantaloni de…

Nu mai spune cum.

— Denim, îi zic eu. Din asta sunt făcuți blugii.

Pun ața în Șifonier, în Cutia de Meșteșuguri.

Mami scoate Trusa ca să facă niște cusături în talie, pe urmă blugii stau pe mine.

Avem o dimineață destul de aglomerată. Mai întâi desfacem Corabia de Pirați pe care am făcut-o săptămâna trecută și o transformăm într-un Tanc. Balonul e șoferul, pe vremuri era mare cât capul lui Mami și roz și gras, acum e mic cât pumnul meu, numai că e roșu și are riduri. Umflăm baloane numai în prima zi a lunii, așa că nu-i putem face Balonului o surioară decât în aprilie. Mami se joacă și ea cu Tancul, dar nu prea mult. Se satură repede de lucruri, asta din cauză că e adult.

Lunea e zi de spălat, așa că intrăm în Baie cu șosete, chiloți, pantalonii mei gri pe care i-am pătat cu ketchup, cearșafuri și prosoape de bucătărie și scoatem toată murdăria din ele. Mami îl încălzește pe Termostat ca să le punem la uscat, îl scoate pe Uscător de Rufe de lângă Ușă și îl desface, eu îi spun să fie tare. Mi-ar plăcea să-l mai călăresc ca atunci când eram mic, numai că acum sunt prea greu, aș putea să-i rup spatele. Ar fi tare să mă fac uneori mic și uneori mare așa ca Alice. După ce stoarcem rufele și le punem la uscat, Mami și cu mine trebuie să ne smulgem tricourile și să intrăm pe rând în Frigider ca să ne răcorim.

La prânz avem salată de fasole, a doua cea mai puțin preferată mâncare a mea. După nani, ne jucăm de-a Țipătul în fiecare zi, dar nu și sâmbăta sau duminica. Ne dregem vocea și urcăm pe Masă ca să fim mai aproape de Fereastră, și ne ținem de mâini ca să nu cădem. Spunem „Pe locuri, fiți gata, start”, apoi deschidem larg gura și țipăm strigăm urlăm zbierăm cât putem de tare. Azi țip cel mai tare pentru că plămânii mi s-au mărit de când am împlinit cinci ani.

Apoi facem Sst! cu degetul pe buze. Odată am întrebat-o pe Mami ce vrem să auzim, iar ea a zis că facem liniște doar în caz că, nu poți să știi niciodată.

După care pun o hârtie peste o furculiță și Pieptenele și capace de borcan și blugii mei, și trag linii cu creionul. Hârtia liniată e cea mai bună pentru asta, dar, dacă vreau să fac un desen care să țină la nesfârșit, folosesc hârtie igienică, așa ca azi, când mă desenez pe mine cu o pisică și un papagal și o iguană și un raton și Moș Crăciun și o furnică și Lucky și toți prietenii mei de la televizor într-o procesiune și eu sunt regele Jack. După ce termin, rulez hârtia igienică la loc ca s-o putem folosi la fund. Iau o bucată nouă din rola următoare ca să-i

scriu o scrisoare Dorei, trebuie să ascut creionul roșu cu un cuțit fără zimți. Strâng tare creionul pentru că e atât de scurt, încât aproape s-a terminat. Eu scriu perfect, doar câteodată literele se așază invers. *Am 5 ani alaltăieri, poți să mănânci tu ultima bucată de tort, numai că nu avem lumânări. Pa cu drag Jack*. Se rupe doar puțin la *de*.

— Când o să primească Dora scrisoarea?

— Cred că durează câteva ore până să ajungă la mare, apoi o să plutească până pe plajă…

Vocea ei sună ciudat fiindcă suge un cub de gheață pentru Dureri de Dinți. Plajele și marea sunt povești, dar cred că atunci când trimitem o scrisoare, le facem un pic adevărate. Caca se scufundă, dar scrisorile plutesc pe valuri.

— Cine o va găsi? Diego?

— Probabil. Și i-o va duce verișoarei lui, Dora…

— În jeepul lui safari. Vrum-vrum prin junglă.

— Aș spune că mâine-dimineață. Cel mai târziu la ora prânzului.

Acum cubul de gheață e mai puțin umflat în gură la Mami.

— Să vedem, îi spun.

Scoate limba.

— Cred că și pe mine mă doare dintele.

— Oh Jack! se vaită ea.

— De-adevă, de-adevă. Au, au, au!

Se schimbă la față.

— Poți să iei un cub de gheață dacă vrei, nu e nevoie să ai dureri de dinți pentru asta.

— Tare.

— Nu mă speria așa.

Nu știam că pot să o sperii.

— Poate o să mă doară când o să am șase ani.

Pufnește când scoate cuburile din Congelator.

— Mincinosul roade osul.

N-am mințit, m-am prefăcut.

Plouă toată după-masa, Dumnezeu nu se uită înăuntru deloc. Cântăm *Stormy Weather* și *It's Raining Men* și cel despre deșertul căruia îi e dor de ploaie.

Seara nu e planeta cu desene, poate pentru că e întuneric și nu au lămpi acolo. În seara asta aleg ceva cu gătit, nu e mâncare de-adevăratelea pentru că nu au conserve. Doamna și domnul își zâmbesc și fac o carne cu plăcintă deasupra și niște lucruri verzi în jurul altor lucruri verzi în buchețele. Apoi aleg planeta fitness unde persoane în chiloți tot fac lucruri pe aparate, cred că sunt închise acolo. Asta se termină repede și vin dărâmătorii, fac case cu tot felul de forme și în plus le vopsesc în milioane de culori, nu doar într-un loc, ci peste tot. Casele seamănă cu multe camere lipite împreună, persoanele de la

Televizor stau în ele aproape tot timpul, dar uneori ies afară și li se întâmplă vremea.

— Ce-ar fi dacă am muta patul acolo? zice Mami.

Mă uit la ea, apoi acolo unde îmi arată.

— Ăla e Peretele de Televizor, îi spun.

— Așa îi spunem noi, zice Mami, dar probabil patul ar putea să încapă acolo, între toaletă și… poate ar trebui să mutăm puțin dulapul. Și pe urmă șifonierul ar sta în locul patului, cu televizorul pe el.

Dau din cap mult de tot.

— Atunci nu l-am mai vedea.

— Ba da, pentru că am sta lângă el, în balansoar.

— E o idee proastă.

— Bine, las-o baltă.

Mami își încrucișează mâinile strâns de tot.

O femeie de la Televizor plânge pentru că acum casa ei e galbenă.

— Îi plăcea mai mult maro? întreb.

— Nu, răspunde Mami, e atât de fericită că îi vine să plângă.

Ciudat.

— E veseltristă, cum ești tu atunci când e muzică frumoasă la Televizor?

— Nu, e o idioată. Hai să-l oprim acum.

— Încă cinci minute, te rog?

Mami clatină din cap.

— O să mă joc, Papagalule! Repetă!, sunt tot mai bun.

O ascult cu urechile ciulite pe femeia de la Televizor.

Spun:

— „Visele se transformă în realitate, trebuie să-ți spun, Darren, că totul depășește puterea mea de imaginație, cornișele…”

Mami apasă butonul oprit. Vreau să o întreb ce e un cornișe, dar cred că e tot îmbufnată pentru chestia cu mutatul mobilei, era un plan nebunesc.

Ar trebui să mă duc la culcare în Dulap, dar număr certurile. Am avut trei în trei zile, una despre lumânări, una despre Șoarece și una despre Lucky. Aș vrea să am iar patru ani, dacă cinci înseamnă să ne certăm toată ziua.

— Noapte bună, Cameră, spun foarte încet. Noapte bună, Lampă și Balon.

— Noapte bună, aragaz, zice Mami, și noapte bună, masă.

Zâmbesc cu gura până la urechi.

— Noapte bună, Minge de Cuvinte. Noapte bună, Fort. Noapte bună, Covor.

— Noapte bună, aer, spune Mami.

— Noapte bună, Zgomote de pretutindeni.

— Noapte bună, Jack.

— Noapte bună, Mami. Și purici, nu uita de Purici.

— Somn ușor, spune ea, vise plăcute, puricii să te sărute.

•

Când mă trezesc, Fereastra e albastră pe toată sticla, nu mai e zăpadă nici măcar la colțuri. Mami e pe scaun și își ține fata în mâini, asta înseamnă că o doare. Se uită la ceva de pe Masă. Două lucruri.

Sar și înhață.

— E un jeep. Un jeep cu telecomandă!

Îl agit în aer, e roșu și mare cât mâna mea. Telecomanda e un dreptunghi și e argintie, când apăs pe unul dintre butoane cu degetul mare roțile jeepului încep să se învârtă *vrruuum*.

— E un cadou de ziua ta, cu întârziere.

Știu cine l-a adus, l-a adus Bătrânul Nick, dar nu vrea să-mi spună.

Nu vreau să-mi mănânc cerealele, dar Mami zice că pot să mă joc cu jeepul abia după aceea. Mănânc douăzeci și nouă, apoi nu-mi mai e foame. Mami spune că fac risipă, așa că mănâncă ea restul.

Îmi dau seama cum să-l fac pe Jeep să se miște cu Telecomanda. Antena subțire, argintie se face foarte lungă sau foarte scurtă. Un buton îl face pe Jeep să meargă înainte și înapoi, celălalt dintr-o parte în alta. Dacă le apăs pe amândouă deodată, Jeep paralizează ca lovit cu o săgeată otrăvită, face *ahhhhh*!

Mami spune că ar trebui să se apuce de curățenie pentru că e marți.

— Cu grijă, zice, amintește-ți că jucăriile se strică.

Știu asta deja, totul se poate strica.

— Și dacă te joci prea mult, se consumă bateriile și nu mai avem altele.

Îl fac pe Jeep să meargă prin Cameră de jur împrejur, e ușor, doar la marginea Covorului e puțin mai complicat, i se încurcă roțile. Telecomandă e șeful, așa că spune:

— Haide, mocăitule. De două ori pe lângă piciorul Mesei, cu viteză maximă. Învârte roțile alea.

Uneori Jeep obosește, dar Telecomandă îi pune roțile în mișcare *vrrruuum*. Neastâmpăratul de Jeep se ascunde în Dulap numai că Telecomandă îl găsește prin magie și îl face să se întoarcă înainte și înapoi, se ciocnește de scânduri.

În fiecare marți și în fiecare vineri miroase a oțet. Mami face curat sub Masă cu o cârpă care pe vremuri a fost un scutec de-al meu, l-am purtat până am împlinit un an. Pun pariu că a șters pânza de Păianjenă, dar nu-mi pasă. Apoi îl ia pe Aspirator care face zgomot și înghite praf *vum vum vum.*

Jeep se ascunde Sub Pat.

— Ieși afară, iepuraș, spune Telecomandă. Dacă te vei transforma în pește, eu o să fiu pescarul și o să te prind în plasă.

Șmecherul de Jeep tace chitic și așteaptă până când Telecomandă începe să moțăie cu antena lăsată în jos, apoi se furișează în spatele ei și îi fură bateriile *ha ha ha*. Dar Telecomandă are superputeri, pornește chiar și fără baterii și își ridică antena și îl depistează pe Jeep, *mrrr, zbang*, își înșfacă bateriile și și le pune la loc.

Mă joc toată ziua cu Jeep și Telecomandă. Doar că atunci când fac Baie, trebuie să parcheze pe Masă, ca să nu ruginească. Când ne jucăm de-a Țipatul, le pus sus de tot, aproape de Fereastră, iar Jeep își rotește roțile *vrruuum* cât poate de tare.

Mami se întinde iar și se ține de față. Din când în când respiră adânc, adânc, adânc.

— De ce șuieri așa de mult?

— Încerc să fac față.

Mă așez lângă ea și îi mângâi părul să nu-i mai intre în ochi, are fruntea udă. Mă ia de mână și mă ține strâns.

— E OK.

Nu pare să fie OK.

— Vrei să te joci cu mine și Jeep și Telecomandă?

— Poate mai târziu.

— Dacă te joci nu o să-ți mai pese și nu o să mai contezi.

Zâmbește un pic, dar următoarea respirație seamănă cu un geamăt.

La 5:57, zic: „Mami, e aproape șase”, așa că se ridică să pregătească cina, dar nu poate să mănânce nimic. Jeep și Telecomandă așteaptă în Baie pentru că acum e uscat, e peștera lor secretă.

— De fapt, Jeep a murit și s-a dus în Rai, îi spun lui Mami, în timp ce-mi mănânc bucățelele de pui în mare viteză.

— Serios?

— Dar apoi noaptea, când Dumnezeu dormea, Jeep s-a furișat afară și a coborât pe Vrejul de fasole până în Cameră ca să mă viziteze.

— Foarte șiret.

Mănânc trei boabe de mazăre și beau un pahar mare de lapte și încă trei, se duc în jos mai repede câte trei. S-ar duce și mai repede câte cinci, dar nu reușesc asta, mi se închide gâtul. Odată, când aveam patru ani, Mami a scris *Mazăre/alte legume congelate* pe lista de cumpărături și eu am mâzgălit mazăre cu creionul portocaliu, ei i s-a părut amuzant. La sfârșit mănânc pâine moale pentru că îmi place s-o țin în gură ca pe-o pernuță.

— Mulțumesc, Pruncule Isus, în special pentru bucățelele de pui, spun, și, te rog, fără mazăre mult timp de-acum înainte. Hei, de ce îi mulțumim Pruncului Isus și nu lui?

— Lui?

Fac un semn cu capul spre Ușă.

Mami face o mutră lungă, chiar dacă nu i-am spus numele.

— De ce i-am mulțumi lui?

— Așa ai făcut ieri-seară, pentru cumpărături și pentru că a dat zăpada și pentru pantaloni.

— Nu mai trage cu urechea.

Uneori, când e foarte nervoasă, nu i se deschide gura de tot.

— A fost un mulțumesc prefăcut.

— De ce a…?

Mami mi-o taie.

— El doar le aduce. Nu el face grâul să crească pe câmp.

— Ce câmp?

— Nici nu face soarele să strălucească sau ploaia să cadă sau orice altceva.

— Dar, Mami, pâinea nu crește pe câmp.

Duce degetul la buze.

— De ce ai zis…?

— Cred că e timpul pentru Televizor, spune ea repede.

E ora de videoclipuri, îmi plac foarte tare. Mami dansează cu mine de cele mai multe ori, dar astă-seară nu. Sar pe Pat și îi învăț pe Jeep și Telecomandă să dea din fund. E Rihanna și T.I. și Lady Gaga și Kanye West.

— De ce cântăreții de rap poartă ochelari de soare chiar și noaptea, o întreb pe Mami, îi dor ochii?

— Nu, doar vor să pară mișto. Și ca să nu se holbeze fanii la ei tot timpul pentru că sunt atât de celebri.

Nu mi-e clar.

— De ce sunt fanii celebri?

— Nu, vedetele sunt.

— Și nu vor să fie?

— Ba cred că da, spune Mami și se ridică să închidă televizorul.

Când îmi dă, Mami nu mă lasă să-i aduc pe Jeep și pe Telecomandă în Pat chiar dacă sunt prietenii mei. Apoi zice că trebuie să-i punem pe Raft când mă culc.

Altfel, or să te înghesuie toată noaptea.

— Ba nu, mi-au promis, îi spun.

— Uite cum facem, hai să punem jeepul pe raft și poți dormi cu telecomanda pentru că e mai mică – numai să ai grijă ca antena să fie lăsată în jos. Ne-am înțeles?

— Ne-am înțeles.

Când sunt în Dulap, vorbim prin crăpături.

— Dumnezeu să-l binecuvânteze pe Jack, spune ea.

— Dumnezeu s-o binecuvânteze pe Mami și să îi facă dinții bine prin magie. Dumnezeu să-l binecuvânteze pe Jeep și pe Telecomandă.

— Dumnezeu să binecuvânteze cărțile.

— Dumnezeu să binecuvânteze tot ce e aici și în Spațiu și pe Jeep. Mami?

— Da.

— Unde suntem când dormim?

O aud cum cască.

— Aici suntem.

— Dar visele…

Aștept.

— Sunt de la televizor?

Tot nu-mi răspunde.

— Ne ducem în televizor ca să visăm?

— Nu. Nu suntem nicăieri altundeva decât aici.

Vocea ei pare să fie undeva departe.

Stau încolăcit în Dulap și ating butoanele cu degetele. Șoptesc:

— Nu puteți să dormiți, butonașelor? Nu-i nimic, haideți să vă dau puțin.

Mi le pun la piept și le dau cu schimbul. Sunt aproape adormit, dar numai aproape.

Țâr țâr. Asta-i Ușa.

Stau cu urechile ciulite. Intră niște aer rece. Dacă aș scoate capul afară din Dulap, Ușa s-ar deschide și pun pariu că aș vedea direct stelele și rachetele și planetele și extratereștri în farfurii zburătoare. Aș vrea aș vrea aș vrea să pot să văd.

Bum, ușa se închide și Bătrânul Nick îi spune lui Mami cum ceva nu era și altceva era ridicol de scump.

Mă întreb dacă s-a uitat pe Raft și l-a văzut pe Jeep. Da, l-a adus pentru mine, dar cred că nu s-a jucat niciodată cu el. Nu știe cum pornește brusc când apăs pe butonul de la Telecomandă, *vruum*.

Astă-seară, el și Mami vorbesc doar un pic. Lampa se stinge și Bătrânul Nick face Patul să scârțâie. În loc să număr din cinci în cinci, număr din unu în unu, doar așa, să mai schimb. Dar încep să pierd șirul, așa că număr iar din cinci în cinci – merge mult mai repede, număr până la 378.

Pe urmă nu mai aud nimic. Cred că a adormit. Oare și Mami adoarme când adoarme el sau ea stă trează și așteaptă să adoarmă el? Poate că dorm amândoi numai eu sunt treaz, ce ciudat. Aș putea să mă ridic și să ies din Dulap, nici măcar nu s-ar prinde. Aș putea să fac un desen cu ei în Pat sau ceva. Mă întreb dacă sunt unul lângă altul sau unul într-o parte și altul în cealaltă.

Apoi îmi vine o idee oribilă, dacă vine ca să-i dea și lui? Oare Mami îl lasă sau îi spune: *Nici să nu te gândești, e doar pentru Jack*?

Dacă ar bea puțin, poate ar începe să se facă mai adevărat.

Vreau să sar în picioare și să strig.

Găsesc butonul de la Telecomandă, lumina se face verde. N-ar fi nostim dacă Telecomandă i-ar face roțile lui Jeep să se învârtă acolo pe Raft? Bătrânul Nick s-ar trezi speriat ha ha.

Încerc butonul care îl face pe Jeep să meargă în față, dar nu se întâmplă nimic. Ah, am uitat să ridic antena! O lungesc cât de mult se poate și încerc încă o dată, dar Telecomandă tot nu merge. Îi scot antena prin crăpături, e afară și eu sunt înăuntru în același timp. Apăs butonul. Se aude un sunet mic, semn că roțile lui Jeep se trezesc și apoi…

ZBAAANG!

Bătrânul Nick urlă cum nu l-am mai auzit niciodată, ceva despre Isus, numai că nu Pruncul Isus a făcut-o, ci eu. Lampa se aprinde și lumina bate în scânduri și direct în ochii mei; îi închid. Mă fac mic de tot și îmi trag Pătura peste față.

Îl aud cum urlă.

— Ce crezi că faci?

Mami se bâlbâie, îi spune:

— Ce e, ce e? Ai visat urât?

Îmi înfig dinții în Pătură, e moale ca o pâine cenușie.

— Ai încercat ceva? Spune!

Vocea i se face mai joasă.

— Ți-am mai spus, ți-o faci cu mâna ta…

— Adormisem.

Mami vorbește cu o voce mică și speriată.

— Te rog, nu, uite, uite, prostia aia de jeep a făcut zgomot când a căzut.

Jeep nu e un prost.

— Îmi pare rău, spune Mami, îmi pare tare tare rău, ar fi trebuit să-l pun undeva de unde să nu cadă. Îmi pare foarte foarte…

— Bine.

— Hai mai bine să stingem lumina…

— Nu, spune Bătrânul Nick. Am terminat.

Nimeni nu spune nimic. Număr un hipopotam, doi hipopotami, trei hipopotami…

Bip bip, Ușa se deschide și se închide *poc*.

Lampa se stinge din nou.

Pipăi podeaua din Dulap după Telecomandă și descopăr un lucru groaznic. Antena i s-a scurtat și s-a îndoit, probabil s-a lovit de scânduri.

— Mami, șoptesc.

Niciun răspuns.

— S-a stricat Telecomandă.

— Culcă-te.

Are vocea așa de răgușită și de înfricoșătoare încât nu cred că e ea.

Îmi număr dinții de cinci ori, îmi ies douăzeci de fiecare dată, dar tot trebuie să-i mai număr. Nu mă doare niciunul, dar s-ar putea când o să am șase ani.

Probabil am adormit, doar că nu știu, pentru că apoi mă trezesc.

Sunt tot în Dulap și e întuneric. Mami încă nu m-a luat în Pat. De ce nu m-a luat în Pat?

Împing ușile și îi ascult respirația. Doarme, și în somn nu poate să fie nervoasă, nu?

Mă strecor sub Plapumă. Mă întind lângă Mami fără să o ating; peste tot în jurul ei e foarte cald.

Neminciuni

Dimineața mâncăm cereale și văd semne.

— Ești murdară pe gât.

Mami doar bea un pic de apă, i se mișcă pielea când înghite.

De fapt, nu cred că e murdărie.

Mănânc puțin terci, dar e prea fierbinte, așa că îl scuip la loc în Lingura Topitoare. Cred că Bătrânul Nick i-a făcut semnele alea pe gât. Încerc să-i spun, dar nu iese nimic. Încerc din nou.

— Îmi pare rău că l-am făcut pe Jeep să cadă azi-noapte.

Mă dau jos de pe Scaun și Mami mă lasă să stau la ea în brațe.

— Ce încercai să faci? mă întreabă; vocea ei e tot răgușită.

— Să-i arăt.

— Poftim?

— Încercam, încercam, încercam să…

— E-n regulă, Jack. Calmează-te.

— Numai că Telecomandă a crăpat și acum tu ești supărată pe mine.

— Ascultă-mă, spune Mami, nu-mi pasă absolut deloc de jeep.

Clipesc des.

— Era cadoul meu.

— Ce mă enervează e că – vocea ei e tot mai grea și mai aspră – l-ai trezit.

— Pe Jeep?

— Pe Bătrânul Nick.

Îi spune numele așa de tare că mă face să tresar.

— L-ai speriat.

Ce ciudat.

— S-a speriat de *mine*?

— Nu știa că tu erai, spune Mami. A crezut că îl atac eu, că îi dau cu ceva greu în cap.

Mă țin de gură și de nas, numai că râsetele se strecoară afară.

— Nu e amuzant, e chiar invers.

Mă uit iar la gâtul ei, la semnele pe care i le-a făcut, și termin cu râsul.

Terciul e tot fierbinte, așa că ne întoarcem în Pat ca să ne strângem puțin în brațe.

În dimineața asta vine *Dora*, iuhuuu! E pe o barcă și aproape se ciocnește de o navă de croazieră, trebuie să dăm din mâini și să strigăm „Ai grijă”, dar Mami nu face nimic. Vapoarele sunt doar povești și la fel e și marea, nu e așa doar când ajung în ea caca și scrisorile noastre. Sau poate că încetează să fie adevărate în clipa în care ajung acolo? Alice spune că dacă e pe mare poate merge acasă pe

drumul de fier, așa se zicea pe vremuri să mergi cu trenul. Pădurile sunt povești și de asemenea junglele și deșerturile și străzile și zgârie-norii și mașinile. Animalele sunt povești, mai puțin furnicile și Păienjenița și Șoarecele, dar el a plecat. Microbii sunt adevărați și sângele. Băieții sunt povești, dar arată cam ca mine, ca mine din Oglindă care nu e nici el adevărat, ci numai o imagine. Uneori îmi place să-mi desfac coada de cal și să-mi las părul să-mi cadă peste față și să scot limba prin el, apoi să-mi descopăr fața și să fac *bu-hu-hu*.

E miercuri, așa că ne spălăm părul, ne facem turbane din clăbuci. Mă uit la gâtul lui Mami, dar nu la semne.

Îmi face o mustață, dar mă gâdilă prea tare, așa că o șterg.

— Ce-ai zice de o barbă?

Îmi pune clăbuci bărbie.

— Ho ho ho. Moș Crăciun e un uriaș?

— Hm, cred că e destul de mare, îmi spune Mami.

Cred că trebuie să fie adevărat pentru că ne-a adus cele un milion de bomboane de ciocolată în cutia cu panglică mov.

— Eu o să fiu Jack Uriașul Ucigașul de Uriași. O să fiu un uriaș bun și o să-i găsesc pe toți ăia răi și-o să le sparg capetele *zbang zdrang*.

Scoatem sunete diferite de la cum umplem borcanele sau vărsăm apa din ele. Eu scot unul special de jumbomegatron pentru transformator marin cu un tub antigravitate care e de fapt Lingura de Lemn.

Mă răsucesc ca să mă uit la *Impresie, răsărit de soare*. E o barcă neagră cu două persoane micuțe în ea și fața galbenă a lui Dumnezeu deasupra și chestii albastre despre care cred că sunt alte bărci, e greu de spus pentru că e artă.

Pentru Educație fizică, Mami alege Insula, asta e atunci când eu stau în picioare pe Pat și Mami pune perne și Balansoarul și scaune și Covorul rulat tot și Masa și Gunoiul în locuri surprinzătoare. Trebuie să vizitez fiecare insulă doar o dată. Balansoarul e cel mai șmecher, mereu încearcă să mă catapulteze. Podeaua e marea înșelătoare, Mami înoată prin jur ca monstrul din Loch Ness și încearcă să-mi mănânce picioarele.

E rândul meu: aleg Bătaia cu Perne, dar Mami spune că spuma a început să iasă din perna mea, și mai bine am face Karate în schimb. Întotdeauna facem o plecăciune în semn de respect pentru adversarul nostru. Țipăm Ha și Hi-a, suntem chiar fioroși. Odată am dat prea tare și am lovit-o pe Mami la încheietura care o doare, dar a fost din greșeală.

E obosită, așa că alege Jocul Ochilor, pentru că la ăsta stăm întinși unul lângă altul pe Covor și ne strângem mâinile pe lângă corp ca să încăpem. Ne uităm la lucruri îndepărtate, cum ar fi Fereastra, sau la lucruri apropiate, cum ar fi nasurile noastre, trebuie să ne uităm de la

unele la altele repede-repede.

În timp ce Mami face prânzul cald, eu merg cu săracu' Jeep peste tot, pentru că nu se mai poate învârti singur. Telecomandă oprește lucruri, o îngheață pe Mami ca un robot.

Acum pornește, spun.

Mami amestecă în continuare.

— E gata masa, zice.

Supă de legume, *bleahhh*. Fac bulbuci ca să fie mai distracție.

Încă nu sunt obosit pentru nani, așa că iau câteva cărți de pe raft. Mami face vocea nostimă: *Viiineee Dylan*! Apoi se oprește.

— Nu-l mai suport pe Dylan.

Mă uit la ea.

— E prietenul meu.

— Of, Jack, nu mai suport cartea, bine? N-am nimic cu Dylan.

— De ce nu mai suporți cartea cu Dylan?

— Am citit-o de prea multe ori.

Eu când vreau ceva vreau tot timpul, de exemplu bomboanele de ciocolată, niciodată n-am mâncat prea multe.

— Ai putea să o citești tu singur, îmi spune.

Asta e o prostie, aș putea să le citesc pe toate singur, chiar și pe Alice cu cuvintele ei învechite.

— Îmi place mai mult când îmi citești tu.

Are ochii duri și strălucitori. Deschide cartea din nou.

— *Viiineee Dylan*!

Pentru că e un pic cam morocănoasă, o las să-mi citească din *Iepurașul fugar*, apoi puțin din *Alice*. Cântecul care-mi place cel mai mult e „Supă la cină", pun pariu că nu e cu legume. Alice e într-o sală cu multe uși, una mică de tot, când o deschide cu cheia de aur dă peste o grădină cu flori strălucitoare și fântâni răcoroase, dar ea nu are niciodată înălțimea care trebuie. Când în sfârșit ajunge în grădină, se dovedește că trandafirii nu sunt adevărați, ci pictați și trebuie să joace cricket cu arici și păsări flamingo.

Ne întindem pe Plapumă. Mami îmi dă o grămadă. Cred că Șoarecele s-ar putea întoarce dacă facem liniște, dar nu se întoarce. Probabil că Mami a astupat toate găurile. Nu e rea, dar uneori face lucruri rele.

Când ne ridicăm, ne jucăm de-a Țipatul, lovesc capacele de oale ca pe niște talgere. Jocul de-a Țipatul durează o sută de ani pentru că de fiecare dată când încep să mă opresc, Mami strigă și mai mult, aproape îi dispare vocea. Semnele de pe gâtul ei seamănă cu cele pe care le fac eu când pictez cu sucul de sfeclă. Cred că semnele sunt amprentele Bătrânului Nick.

Apoi, mă joc de-a Telefonul cu sulurile de hârtie igienică, îmi place cum sună cuvintele atunci când vorbesc printr-unul gras. De obicei,

Mami face toate vocile, numai că astăzi e obosită și trebuie să se întindă și să citească. Citește din *Codul lui Da Vinci*, așa cum se uită pe furiș, femeia de pe copertă seamănă cu Mămica Pruncului Isus.

Îi sun pe Ghetuțe și Patrick și Pruncul Isus și le povestesc tuturor despre noile mele puteri de când am împlinit cinci ani.

— Pot să mă fac invizibil, șoptesc în receptor, pot să-mi întorc limba pe dos și să țâșnesc ca o rachetă în Spațiu.

Pleoapele lui Mami sunt închise, cum poate să citească prin ele?

Mă joc de-a Tastatura, adică stau în picioare lângă Ușă și de obicei Mami spune numerele, dar astăzi trebuie să le inventez eu. Le bat pe Tastatură repede repede nu fac nicio greșeală. Numerele nu fac Ușa să se deschidă bip, dar îmi plac sunetele care se aud când apăs pe taste.

Îmbrăcatul e un joc liniștit. Îmi pun o coroană de rege din bucăți de folie aurie și folie argintie, lipite pe o cutie de lapte. Inventez pentru Mami o brățară din două șosete de-ale ei legate împreună, una albă și una verde.

Dau jos de pe Raft Cutia cu Jocuri. Măsor cu Rigla, fiecare piesă de domino are aproape doi centimetri și jumătate, iar piesele de la table au un centimetru și un pic. Îmi pun degetele să fie Sfântul Petru și Pavel, fiecare face o plecăciune înaintea celuilalt, apoi își iau zborul.

Mami iar are ochii deschiși. Îi aduc brățara-șosetă, spune că e frumoasă și și-o pune pe mână.

— Putem să ne jucăm Vecinul Cerșetor?

— Așteaptă o clipă, spune Mami.

Se duce la Chiuvetă și se spală pe față; nu știu de ce, pentru că nu era murdară, dar poate că avea microbi.

Eu cerșesc de două ori, iar ea o dată, urăsc să pierd. Apoi jucăm Gin Rummy și Go Fish, câștig aproape numai eu. Pe urmă, doar ne jucăm pur și simplu cu cărțile, le punem să danseze, să se lupte și chestii de genul acesta. Valetul de caro și prietenii lui, ceilalți valeți, sunt preferații mei.

— Uite, arăt eu către Ceas, e 5:01, putem să luăm cina.

Avem fiecare câte un hotdog, *miam*!

Ca să mă uit la Televizor, mă urc în Balansoar, dar Mami stă pe Pat cu Setul de Cusut, încearcă să pună la loc tivul rochiei ei maro cu picățele roz. Ne uităm la planeta medicală unde doctorii și asistentele fac găuri în persoane ca să scoată microbii din ele. Persoanele sunt adormite, nu moarte, e foarte interesant. Doctorii nu rup ața cu dinții așa cum face Mami, folosesc pumnale superascuțite și, după aceea, cos persoanele la loc ca pe Frankenstein.

Când vin reclamele, Mami mă roagă să merg și să opresc sonorul. Pe ecran e un bărbat cu o cască galbenă, care face o gaură în stradă. Se ține de frunte și se strâmbă.

— Îl doare? întreb.

Mami își ridică ochii de la cusut.

— Probabil că îl doare capul de la picamărul ăla care face-atâta zgomot.

Noi nu îl auzim pentru că am oprit sonorul. Apoi bărbatul de la TV e lângă o chiuvetă și ia o pastilă dintr-o sticlă, apoi zâmbește și aruncă o minge spre un băiat.

— Mami, Mami!

— Ce e?

Mami face un nod.

— E sticla noastră. Nu te uitai? Nu l-ai văzut pe bărbatul cu durerea de cap?

— Nu.

— Sticla din care a luat pastilele e exact aia pe care o avem noi, în care sunt pastilele tale.

Mami se uită la Televizor, numai că acum arată o mașină care gonește pe un munte.

— Nu, înainte, îi spun. Chiar avea sticla noastră.

— Mda, poate că era la fel ca a noastră, dar nu era a noastră.

— Ba da.

— Nu, sunt o grămadă de astfel de sticle.

— Unde?

Mami se uită la mine, apoi înapoi la rochie și trage de tiv.

— Păi, a noastră e aici, pe Raft, iar restul sunt…

— În Televizor? o întreb.

Se uită la firele de ață și le înfășoară în jurul cartonașelor ca să încapă iar în Set.

— Știi ceva, Mami?

Încep să țopăi.

— Știi ce înseamnă asta? Că el intră în Televizor.

Iar apare planeta medicală, dar nici nu mă mai uit.

— Bătrânul Nick, spun, ca să nu creadă că m-am referit la bărbatul cu casca galbenă. Ziua, când nu e aici, știi ce? De fapt, se duce în Televizor. De acolo dintr-un magazin a luat pastilele și ni le-a aduce.

— Ni le-a adus, zice Mami și se ridică. Ni le-a adus, nu ni le-a aduce. E ora de culcare.

Începe să cânte *Indicate the Way to My Abode*…, dar eu nu cânt cu ea.

Nu cred că-și dă seama cât e de uimitor. Mă tot gândesc la asta în timp ce-mi pun tricoul de dormit și mă spăl pe dinți și chiar în timp ce Mami îmi dă puțin în Pat. Mă opresc puțin și spun:

— De ce nu-l vedem niciodată când ne uităm la Televizor?

Mami cască și se ridică.

— Niciodată nu-l vedem când ne uităm – de ce?

— Pentru că nu e acolo.

— Dar sticla de unde a luat-o?

— Nu știu.

E ciudat felul în care o spune. Cred că se preface.

— Trebuie să știi. Tu știi totul.

— Uite ce e, chiar nu contează.

— Contează și îmi pasă.

Aproape că strig.

— Jack…

Jack ce? Ce înseamnă *Jack*?

Mami se lasă la loc pe perne.

— E foarte greu de explicat.

Cred că poate să-mi explice, numai că nu vrea.

— Ba poți, pentru că acum am cinci ani.

Fața ei e întoarsă spre Ușă.

— Ai dreptate, pastilele erau într-un magazin, și de-acolo le-a cumpărat, apoi ni le-a adus Cadou de duminică.

— Magazinul e în Televizor?

Mă uit la Raft să verific dacă sticla e acolo.

— Dar pastilele sunt adevărate…

— E un magazin adevărat.

Mami își trece mâinile peste față.

— Cum…?

— Bine, bine, bine.

De ce țipă?

— Uite ce e, Jack: ceea ce vedem noi la Televizor… sunt imagini cu lucruri adevărate.

E cel mai uimitor lucru pe care l-am auzit vreodată. Mami își pune mâna peste gură.

— Dora e adevărată de-adevăratelea?

Mami își dă mâna la o parte.

— Nu, îmi pare rău. Multe dintre imaginile de la Televizor sunt inventate… de exemplu, Dora e numai un desen, dar alți oameni, cei ale căror fețe seamănă cu ale noastre, ei sunt… adevărați.

— Oameni de chiar?

— Și locurile sunt adevărate, de exemplu fermele și pădurile și avioanele și orașele…

— Nu cred.

De ce mă păcălește?

— Și unde încap?

— Acolo, spune Mami. Afară.

Își dă capul pe spate.

— Afară dincolo de Peretele Patului?

Mă holbez la Perete.

— Dincolo de Cameră.

Arată în direcția cealaltă, spre Peretele Aragazului și degetul ei face un cerc.

— Magazinele și pădurile plutesc în Spațiu?

— Nu. Las-o baltă, Jack. N-ar fi trebuit…

— Ba ar fi trebuit.

O prind de genunchi și scutur tare de tot.

— Spune-mi!

— Nu, nu în seara asta, nu-mi vin cuvintele potrivite ca să-ți explic.

Alice spune că nu poate explica pentru că ea nu mai e ea, știe cine era dimineață, dar s-a schimbat de câteva ori de-atunci.

Mami se ridică brusc și ia pastilele de pe Raft, cred că verifică dacă sunt la fel ca acelea de la Televizor, dar după aceea deschide sticla și mănâncă una, apoi încă una.

— O să găsești mâine cuvintele?

— E opt patruzeci și nouă, Jack, vrei să te duci la culcare?

Leagă punga de gunoi și o pune lângă Ușă.

Mă întind în Dulap, dar sunt complet treaz.

•

Astăzi e una din zilele în care Mami e Plecată.

Adică e aici, numai că nu chiar. Stă în Pat cu pernele pe cap.

Prostul de Penis stă drept, îl apăs în jos.

Îmi mănânc cele o sută de cereale și mă urc pe scaun ca să spăl vasul și Lingura Topitoare. E foarte liniște când opresc apa. Mă întreb dacă Bătrânul Nick a venit azi-noapte. Nu cred că a venit pentru că punga cu gunoi e tot lângă Ușă, dar poate a venit numai că n-a luat gunoiul? Poate Mami nu e doar Plecată. Poate a strâns-o mai tare de gât și acum e…

Mă duc aproape de tot și ascult până-i aud respirația. Sunt la numai doi centimetri distanță, părul meu îi atinge nasul; își pune mâna peste față așa că fac un pas înapoi.

Nu fac baie singur, mă îmbrac doar.

Trec ore și ore, sunt sute.

Mami se ridică să facă pipi, dar nu vorbește, nu se vede nimic pe fața ei. Am pus deja un pahar cu apă lângă Pat, numai că ea se bagă înapoi sub Plapumă.

Nu-mi place când e Plecată, dar îmi place că pot să mă uit la Televizor toată ziua. Îi dau drumul foarte încet la început și din când în când îl dau mai tare. Prea mult TV m-ar putea transforma într-un zombi, dar și Mami e Zombi astăzi și ea nici măcar nu se uită. Apar pe rând Constructorul Bob și Animăluțele Minune și Barney. De fiecare dată mă ridic și mă apropii ca să ne salutăm. Barney și prietenii lui se îmbrățișează foarte mult, alerg ca să intru la mijloc, dar uneori ajung prea târziu. Astăzi e despre o zână care se furișează noaptea și transformă dinții vechi în bani. Aș vrea-o pe Dora, dar nu vine.

Astăzi e joi, deci ar trebui să spălăm rufe, dar nu pot singur și oricum Mami stă sub așternut.

Când mi se face din nou foame, mă uit la Ceas, dar arată doar 9:47. Apoi desenele animate se termină, așa că mă uit la fotbal și la planeta unde oamenii câștigă premii. Femeia cu părul umflat e pe canapeaua ei roșie și vorbește cu un bărbat care a fost campion la golf. Pe o altă planetă niște femei țin în sus coliere și spun cât sunt de excepționale. „Escroace", spune Mami tot timpul când vede planeta asta. Azi nu spune nimic, nici măcar nu observă că mă uit și mă uit la Televizor și creierul începe să-mi miroasă a stricat.

Cum e posibil ca la Televizor să fie imagini ale unor lucruri adevărate?

Mă gândesc cum zboară toate prin Spațiu, dincolo de pereți, canapeaua și colierele și pâinea și pastilele și toate ele și toți ei, boxerii și bărbatul cu un picior și femeia cu părul umflat, toți plutesc dincolo de Fereastră. Le fac cu mâna, dar mai sunt și zgârie-nori și vaci și vapoare și camioane, probabil că e mare înghesuială acolo, număr toate chestiile care s-ar putea ciocni de Cameră. Nu pot să respir bine, trebuie în schimb să-mi număr dinții, de la stânga la dreapta sus, apoi de la dreapta la stânga jos și înapoi, douăzeci de fiecare dată, dar tot mă întreb dacă nu cumva număr greșit.

Când se face 12:01 înseamnă că poate fi prânzul, așa că desfac o conservă de fasole, sunt atent. Mă întreb dacă Mami s-ar trezi dacă mi-aș tăia mâna și aș striga ajutor? N-am mai mâncat niciodată fasole rece. Mănânc nouă boabe, apoi nu-mi mai e foame. Pe restul le pun într-un vas ca să nu risipim. Unele sunt lipite de fundul conservei, pun apă peste. Poate că Mami se va trezi și o va curăța mai târziu. Poate că o să-i fie foame și o să spună: „Oh, Jack, cât de grijuliu ai fost, mi-ai păstrat niște fasole".

Mai măsor niște lucruri cu Rigla, numai că e greu să fac adunările singur. Încerc să o îndoi și e ca un acrobat de la circ. Mă joc cu Telecomandă, pe care o îndrept spre Mami și șoptesc „Trezește-te", dar nu se trezește. Balonul e pleoștit de tot, merge la o plimbare pe Sticla cu Suc de Prune spre Fereastră, fac scântei cafenii de lumină. Sunt speriați de Telecomandă din cauza capătului ascuțit, așa că o pun în Dulap și închid ușile. Le spun că e OK, fiindcă Mami se va întoarce mâine. Citesc cele cinci cărți singur-singurel și numai bucățele din *Alice*. Cel mai mult doar stau.

Nu mă joc de-a Țipatul ca să n-o deranjez pe Mami; cred că n-are nimic dacă sărim o zi peste asta.

Apoi dau drumul din nou la Televizor și îl mișc pe Iepuraș, face planetele mai puțin cețoase, dar numai puțin. Acum sunt curse de mașini, îmi place să le văd cum merg superrepede, dar nu mai e foarte interesant după ce merg în cerc de vreo sută de ori. Vreau să o trezesc

pe Mami să o întreb despre Afară cu oamenii de-adevăratelea și chestiile care plutesc peste tot, dar s-ar enerva. Sau poate că nu s-ar trezi nici dacă aș scutura-o. Așa că o las. Mă duc foarte aproape, i se vede jumătate de față și gâtul. Semnele sunt mov acum.

Bătrânului Nick o să-i rup fundul în bătaie. O să deschid Ușa cu Telecomandă și-o să mă lansez în Spațiu și o să cumpăr totul din magazinele adevărate și o să-i aduc lui Mami.

Mă uit la o emisiune despre vreme și la una despre dușmani care atacă un castel, băieții buni construiesc o baricadă ca să nu se deschidă ușa. Îmi tot mușc degetul, acum Mami nu-mi poate spune să mă opresc. Mă întreb cât din creier mi s-a stricat și cât mai e bun. Cred că s-ar putea să vomit ca atunci când aveam trei ani și am avut diaree. Dacă vomit pe Covor, cum o să-l spăl de unul singur?

Mă uit la pata pe care o are de la când m-am născut. Mă așez în genunchi și ating pata, pare caldă și zgârie, nu e diferită de restul Covorului.

Mami nu e Plecată niciodată mai mult de o zi. Nu știu ce o să fac dacă mă trezesc mâine și ea e în continuare Plecată.

Apoi mi se face foame, mănânc o banană chiar dacă e un pic verde.

Dora e un desen în Televizor, dar e prietena mea adevărată; mă derutează chestia asta. Jeep e de-adevăratelea, pot să-l pipăi cu degetele. Superman e doar la Televizor. Copacii sunt la Televizor, dar Plantă e adevărată, ah, am uitat s-o ud. O iau de pe Șifonier și o duc în Chiuvetă și o ud. Mă întreb dacă a mâncat bucata de pește a lui Mami.

Skateboard-urile sunt la Televizor, la fel fetele și băieții, doar că Mami spune că sunt de chiar, dar cum se poate când sunt atât de plați? Mami și cu mine am putea să facem o baricadă, să îl punem pe Pat în dreptul lui Ușă ca să nu se poată deschide, ce surpriză ar avea, ha ha. *Dați-mi drumul înăuntru*, ar striga, *sau am să suflu și-am să suflu până am să vă dărâm casa*. Iarba e la Televizor și la fel și focul, care ar putea să vină în Cameră de-adevăratelea dacă fac fasolea fierbinte și limba roșie îmi sare pe mânecă și mă arde. Mi-ar plăcea să văd asta, numai că nu dacă s-ar întâmpla de-adevăratelea. Aerul e de-adevăratelea și apa numai din Baie și Chiuvetă, râurile și lacurile sunt la Televizor, despre mare nu știu pentru că dacă s-ar mișca prin Spațiu ar uda totul. Aș vrea să o zgâlțâi pe Mami și s-o întreb dacă marea e de-adevăratelea. Camera e de-adevăratelea de-adevăratelea, dar poate că și Afară este, numai că și-a pus o pelerină care o face invizibilă ca Prințul JackerJack din poveste? Pruncul Isus e la Televizor, cred, mai puțin în desenul cu Mami a lui și verișorul și bunica, dar Dumnezeu e de-adevăratelea și se uită cu fața lui galbenă prin Fereastră, dar azi nu, astăzi e numai gri.

Aș vrea să stau în Pat cu Mami. În schimb, stau pe Covor și-mi țin mâna pe piciorul ei acoperit de Plapumă. Mâna îmi obosește, așa că o

las jos puțin, apoi o pun la loc. Mă rostogolesc până la capătul Covorului, apoi o las iar să cadă pe Plapumă, fac asta de sute de ori.

Când se întunecă, încerc să mănânc restul de fasole, numai că e scârboasă. În schimb, mănânc niște pâine și unt de arahide. Îl deschid pe Frigider și îmi vâr fața printre pungile cu mazăre și spanac și fasole verde oribilă, stau acolo până îmi amorțește cu totul, chiar și pleoapele. Apoi sar afară și trântesc ușa și îmi frec obrajii ca să-i încălzesc. Îi simt cu mâna, dar pe ei nu-i simt simțindu-mi mâna, e ciudat.

Acum în Fereastră e întuneric, sper că Dumnezeu o să-și pună fața argintie.

Mă îmbrac în tricoul de culcare. Mă întreb dacă nu cumva sunt murdar pentru că nu am făcut baie, încerc să mă miros. În Dulap mă întind sub Pătură, dar mi-e frig. Am uitat să-l pornesc pe Termostat astăzi, de-asta e frig, mi-am adus aminte, dar acum nu pot pentru că e noapte.

Aș vrea puțin, nu mi-a dat deloc toată ziua. Și din dreptul, dar aș prefera din stângul. Dacă m-aș urca în Pat lângă Mami și aș lua puțin – dar s-ar putea să mă împingă și asta ar fi mai rău.

Cum ar fi dacă aș fi în Pat cu ea și ar veni Bătrânul Nick? Nu știu dacă e deja nouă, e prea întuneric ca să văd ce spune la Ceas.

Mă strecor în Pat superîncet, fără ca Mami să observe. Doar stau lângă ea. Dacă aud *bip bip*, pot să sar repede-repede înapoi în Dulap.

Dacă vine, iar Mami nu se trezește, oare o să fie și mai nervos? O să-i facă semne și mai urâte?

Stau treaz ca să-l aud dacă vine.

Nu vine, dar eu rămân treaz.

•

Punga de gunoi e în continuare lângă Ușă. În dimineața asta, Mami s-a trezit înaintea mea și a desfăcut-o la gură și a pus înăuntru fasolea pe care a răzuit-o din conservă. Dacă punga e tot acolo înseamnă că n-a venit, sunt deja două nopți, iupiii!

Vineri înseamnă ziua Saltelei. O batem pe spate și pe față, și apoi pe părți, bine-bine ca să nu aibă cocoloașe; e așa de grea, că trebuie să-mi folosesc toți mușchii și când o lăsăm jos mă dărâmă și cad pe Covor. Se vede pata maro pe care am făcut-o când am ieșit de la Mami din burtică prima dată. Pe urmă facem concurs de șters praful – praful sunt bucățele invizibile din pielea noastră de care nu mai avem nevoie pentru că ne cresc altele, așa ca șerpilor. Mami strănută ascuțit ca o vedetă de operă pe care am auzit-o odată la Televizor.

Facem lista de cumpărături, nu ne putem hotărî ce să cerem pentru Cadoul de duminică.

— Hai să cerem bomboane, spun. Dar nu de ciocolată. Ceva ce n-am mai mâncat.

— Ceva lipicios, ca să ajungi să ai dinții ca mine?

Nu-mi place când Mami face sarcasm.

Citim propoziții din cărțile fără poze. Asta e Baraca și pe copertă are o casă bântuită și numai zăpadă de jur împrejur.

— *De atunci*, citesc eu, *am tot bătut străzile cu el, cum ar spune copiii din ziua de azi, la o cafea – sau, în cazul meu, un ceai fierbinte cu so ia*.

— Excelent, spune Mami, doar că soia e un singur cuvânt și trebuie pronunțat ca atare.

Persoanele de la Televizor sunt mereu însetate, beau bere și suc și șampanie și latte și tot felul de lichide, uneori când sunt fericite își ciocnesc paharele, dar fără să le spargă. Recitesc rândul acela, tot nu înțeleg.

— Cine sunt *el* și *eu*, sunt copiii?

— Hm, spune Mami, citind peste umărul meu, cred că se referă la copii în general.

— Ce înseamnă *în general*?

— Înseamnă mulți copii.

Încerc să mi-i imaginez, așa mulți, jucându-se împreună.

— Oameni de-adevăratelea?

Mami nu zice nimic, apoi spune un „Da” foarte încet. Deci e adevărat tot ce a spus.

Urmele sunt tot acolo pe gât, mă întreb dacă or să dispară vreodată.

•

Noaptea mă trezesc în Pat, Mami face chestia aia cu lumina. Lampa se aprinde, număr până la cinci. Se stinge, număr unu. Se aprinde, număr până la doi. Se stinge, număr până la doi. Gem.

— Încă puțin.

Se holbează la Fereastră care e toată neagră.

Lângă Ușă nu mai e punga de gunoi, asta înseamnă că probabil a fost aici când eu dormeam.

— Mami, te rog.

— Într-o clipă.

— Mă dor ochii.

Vine lângă Pat și mă pupă lângă gură și îmi pune Plapuma peste față. Lumina încă pâlpâie, dar e mai întuneric.

După o vreme, Mami vine în Pat și îmi dă puțin ca să adorm la loc.

•

E sâmbătă și Mami îmi face trei codițe ca să mai variem, îmi place cum le simt. Mișc din cap ca să mă lovească peste față.

În dimineața asta nu mă uit la planeta cu desene animate. Mă uit puțin la grădinărit și la fitness și la știri, și la tot ce văd întreb: „Mami, e adevărat?”, iar ea îmi zice că da, în afară de un film cu vârcolaci și o femeie care se sparge ca un balon – Mami spune că sunt doar efecte speciale, adică desene pe computer.

La prânz avem o conservă de năut și curry și orez.

Mi-ar plăcea o partidă superlungă de Țipat, dar în weekend nu putem.

Aproape toată după-amiaza ne jucăm Leagănul pisicii, facem Lumânări și Diamante și Iesle și Andrele de tricotat și exersăm Scorpionul, numai că Mami își prinde tot timpul degetele.

La cină avem minipizze, una fiecare și una pe care o împărțim. Apoi ne uităm la o planetă unde persoanele poartă multe haine cu volane și un păr alb uriaș. Mami spune că sunt adevărate, dar se prefac că sunt oameni care au murit cu sute de ani în urmă. E un fel de joc, dar nu pare prea amuzant.

Oprește Televizorul și adulmecă.

— Încă simt mirosul de curry de la prânz.

— Și eu.

— Are gust bun, dar miroase rău.

— Al meu a fost rău și la gust, îi spun.

Râde. Semnele de pe gât încep să se ducă, sunt gălbui-verzui.

— Îmi spui o poveste?

— Ce poveste?

— Una pe care nu mi-ai mai spus-o niciodată.

Mami zâmbește.

— Cred că deja știi tot ce știu și eu. *Contele de Monte Cristo*?

— Am auzit-o de un milion de ori.

— GulliJack în Lilliput?

— De trilioane.

— Nelson pe Robben Island?

— Apoi iese după douăzeci și șapte de ani și devine guvernul.

— *Fetița cu bucle aurii*?

— Prea înfricoșătoare.

— Urșii doar mormăie la ea, zice Mami.

— Degeaba.

— *Prințesa Diana*?

— Ar fi trebuit să-și pună centura.

— Vezi? Le știi pe toate.

Mami oftează.

— Stai, mai e una despre o sirenă…

— *Mica Sirenă*.

— Nu, alta. Sirena asta stă pe stânci într-o seară și se piaptănă, când apare un pescar și o prinde în năvod.

— Ca s-o mănânce la cină?

— Nu, nu, o duce la el acasă ca să se însoare cu ea, spune Mami. Îi ia și pieptănul ca să nu se mai poată întoarce niciodată în mare. Și, după o vreme, sirena are un copil…

— Pe care îl cheamă JackerJack, spun eu.

— Așa e. Dar de fiecare dată când pescarul pleacă pe mare, ea își caută pieptănul prin casă. Și, într-o bună zi, descoperă unde era ascuns…

— Ha ha.

— Și fuge pe stânci și dispare în mare din nou.

Mami se uită la mine cu atenție.

— Nu-ți place povestea asta?

— N-ar fi trebuit să plece.

— E în regulă.

Îmi șterge lacrimile cu degetul.

— Am uitat să-ți spun, bineînțeles, că-l ia și pe micuțul JackerJack cu ea. Îl leagă bine cu părul ei. Și când pescarul se întoarce acasă, găsește casa goală și nu-i mai vede niciodată.

— S-a înecat?

— Pescarul?

— Nu, JackerJack, când l-a luat sub apă.

— O, stai liniștit, spune Mami, doar e fiul unei sirene, ai uitat? Poate respira și în aer, și sub apă.

Se duce să se uite la Ceas, e 8:27.

Stau în Dulap ani, dar nu mi se face somn. Cântăm niște cântece și spunem niște rugăciuni și tot nimic.

— Te rog, doar o poezie, spun și aleg Căsuța lui Jack pentru că e cea mai lungă.

Vocea lui Mami e somnoroasă.

— Acesta-i bărbatul în zdrențe, cu inima topită
Ce-a sărutat-o pe fecioara oropsită
Ce-a muls văcuța cu cornul stricat
Și-a pus pe fugă cățelul ce pe pisic l-a supărat
Care a omorât șoarecele ce

Bip bip.

Închid gura.

Nu aud primul lucru pe care i-l spune Bătrânul Nick.

— Ăă, îmi pare rău, spune Mami. Am făcut curry. Știi, mă întrebam dacă s-ar putea – vocea ei e foarte subțire – adică dacă există vreo posibilitate, cândva, să instalăm un ventilator…

Bătrânul Nick nu spune nimic. Cred că sunt așezați pe Pat.

— Unul mic, zice ea.

— Da, e chiar o idee, răspunde Bătrânul Nick. Hai să facem toți vecinii să se întrebe de ce gătesc ceva picant în atelier.

Cred că și ăsta e sarcasm.

— Oh, îmi pare rău, spune Mami, nu m-am gândit…

— Ce-ar fi să înfig și o săgeată fosforescentă pe acoperiș, dacă tot

am ajuns aici?

Mă întreb cum pâlpâie o săgeată.

— Îmi pare sincer rău, spune Mami, nu mi-am dat seama că mirosul, dacă… adică ventilatorul ar…

— Cred că nu-ți dai seama cât de bine vă e aici, zice Bătrânul Nick. Ai habar?

Mami nu spune nimic.

— Nu ești închisă sub pământ, ai lumină naturală și încălzire, e mult peste standardele altor locuri, crede-mă. Fructe proaspete, cosmetice, tot ce vrei, numai pocnești din degete și le ai. Multe fete s-ar considera foarte norocoase dacă ar avea un loc ca acesta, sigur ca o casă. Mai ales cu copilul…

Adică eu?

— N-ai treabă cu șoferii beți, zice el, cu dealerii sau perverșii…

Mami îl întrerupe și vorbește repede.

— N-ar fi trebuit să cer un ventilator, a fost o prostie din partea mea, totul e în regulă.

— OK, atunci.

O vreme nimeni nu spune nimic.

Îmi număr dinții, mă tot încurc, îmi ies nouăsprezece, apoi douăzeci, apoi iar nouăsprezece. Îmi mușc limba până mă doare.

— Sigur, lucrurile se mai strică, ăsta-i riscul.

Vocea lui s-a mutat, cred că acum e pe lângă Baie.

— Marginea asta s-a umflat. Trebuie să refac izolația și să aduc niște nisip. Uite, aici se vede dedesubt.

— Avem grijă, spune Mami foarte încet.

— Nu aveți destulă. Podeaua de plută nu e pentru trafic intens, era pentru un locatar sedentar.

— Vii în pat? întreabă Mami cu vocea aceea ciudat de subțire.

— Stai să-mi scot pantofii.

Se aude un fel de mormăit, apoi aud cum ceva cade pe Podea.

— Mă bâzâi cu reparațiile când nici n-am intrat bine pe ușă…

Lampa se stinge.

Bătrânul Nick face Patul să scârțâie, număr până la douăzeci și șapte, apoi cred că am sărit un număr, așa că pierd șirul.

Stau treaz și ascult chiar și când nu mai e nimic de auzit.

•

Duminica facem chifle la cină, trebuie mestecate mult, punem pe ele gem și unt de arahide. Mami își scoate chifla din gură. În ea e implântată o chestie ascuțită.

— În sfârșit, spune ea.

Culeg chestia aia, e gălbuie cu pete maronii.

— Ăsta e Dintele Rău?

Mami dă din cap. Își pipăie gura cu degetul.

Ce ciudat.

— Am putea să îl punem la loc, poate cu lipici.

Mami clatină din cap și încearcă să zâmbească.

— Mă bucur că a căzut. Acum nu mai poate să mă doară.

Cu un minut în urmă, era o parte din ea, dar acum nu mai e. Doar un lucru.

— Știi ceva, ai putea să-l pui sub pernă și o să apară o zână invizibilă noaptea și o să-l transforme în bani.

— Îmi pare rău, dar aici nu vine, zice Mami.

— De ce?

— Pentru că Zâna Măseluță nu știe despre Cameră.

Ochii ei privesc prin pereți.

Afară are totul. De câte ori mă gândesc la un lucru, la schiuri sau artificii sau insule sau lifturi sau yo-yo-uri, trebuie să-mi aduc aminte că sunt adevărate, că Afară toate se întâmplă cu adevărat. Îmi simt capul obosit. Și oamenii la fel, pompieri profesori hoți bebeluși sfinți fotbaliști și oameni de tot felul, toți sunt adevărați Afară. Totuși, Mami și cu mine nu suntem acolo, suntem singurii care nu suntem acolo. Și totuși suntem adevărați?

După cină, Mami îmi povestește *Hansel și Gretel, Căderea Zidului Berlinului* și *Rumpelstiltskin*. Cel mai mult îmi place la sfârșit, când regina trebuie să ghicească numele, dacă nu piticul o să-i ia bebelușul.

— Poveștile sunt adevărate?

— Care?

— Mama sirenă și Hansel și Gretel și toți ceilalți.

— Păi, zice Mami, nu literalmente.

— Ce înseamnă…?

— Poveștile sunt magice, nu sunt despre oameni adevărați din zilele noastre.

— Deci sunt false?

— Nu, nu. Poveștile spun un alt fel de adevăr.

Fața mi s-a încrețit de la cât mă chinui să înțeleg.

— Zidul Berlinului e adevărat?

— Păi, a existat un zid, dar acum nu mai e.

Sunt atât de obosit, că o să mă rup în două, așa cum face Rumpelstiltskin la sfârșit.

— Somn ușor, zice Mami și închide ușile Dulapului, vise plăcute, puricii să te sărute.

•

Nu credeam că făceam nani, dar apoi Bătrânul Nick e aici și face gălăgie.

— Dar vitaminele… spune Mami.

— Jaf la drumul mare.

— Vrei să ne îmbolnăvim?

— O mare țeapă, spune Bătrânul Nick. Am văzut odată un documentar, până la urmă după toate tragi apa.

După toate ce tragem apa?

— Păi, dacă am avea un regim alimentar mai sănătos…

— Deci iar începem. Plânge-te, plânge-te, plânge-te…

Îl văd prin crăpături, stă pe marginea Căzii.

Vocea lui Mami e supărată.

— Pun pariu că e mai scump să ții un câine decât pe noi. Nici măcar nu avem nevoie de pantofi.

— Habar n-ai cum e în ziua de azi. Adică, de unde-ți imaginezi că vin banii?

Nimeni nu spune nimic.

Apoi vorbește Mami.

— Ce vrei să spui? Banii, în general, sau…?

— De șase luni.

Bătrânul Nick stă cu brațele încrucișate, sunt uriașe.

— De șase luni m-au trimis la plimbare, și a trebuit să-ți bați cumva căpșorul cu asta?

O văd și pe Mami prin crăpături, stă lângă el.

— Ce s-a întâmplat?

— De parcă asta ar conta.

— Îți cauți altă slujbă?

Se uită unul la celălalt.

— Ai datorii? îl întreabă. Cum o să…?

— Ține-ți gura.

Nu vreau, dar mi-e atât de frică să nu cumva să-i facă iar rău că sunetul îmi iese pur și simplu din cap.

Bătrânul Nick mă privește fix, face un pas, apoi altul și altul și ciocăne în scânduri. Văd umbra mâinii lui.

— Hei, tu!

Cu mine vorbește. Pieptul îmi face *bum bum*. Îmi cuprind genunchii cu brațele și strâng din dinți. Vreau să mă strecor sub Pătură, dar nu pot, nu pot să fac nimic.

— Doarme, spune Mami.

— Te ține închis în dulapul ăla zi și noapte?

„Te ține” la mine se referă. Aștept ca Mami să spună *nu*, dar nu spune nimic.

— Nu mi se pare normal.

Pot să-i văd ochii, sunt palizi. Poate să mă vadă? O să mă transforme în stană de piatră? Dacă deschide ușa? Cred că aș putea să…

— Presupun că e ceva în neregulă cu el, îi spune lui Mami, de când s-a născut nu m-ai lăsat să mă uit cum trebuie la el. Săracu’ de el, are două capete sau ce?

De ce a spus asta? Aproape că îmi vine să-mi scot singurul cap din Dulap și să i-l arăt.

Mami e acolo, în fața crăpăturilor, îi văd umflăturile umerilor sub tricou.

— E timid.

— N-are de ce să fie timid în preajma mea, spune Bătrânul Nick. Nici măcar nu l-am atins vreodată.

De ce să mă fi atins?

— I-am cumpărat jeepul ăla șmecher, nu? Știu cum sunt băieții, am fost și eu copil. Haide, Jack…

Mi-a spus pe nume.

— Vino să-ți iei acadeaua.

O acadea!

— Hai să mergem în pat.

Vocea lui Mami sună ciudat.

Bătrânul Nick scoate un fel de râset.

— Știu eu ce-ți trebuie, domnișorică.

Ce-i trebuie lui Mami? E ceva de pe listă?

— Haide, îi spune ea din nou.

— Nu te-a învățat maică-ta bunele maniere?

Lampa se stinge.

Dar Mami nu are mamă.

Patul face zgomot, asta înseamnă că Bătrânul Nick se urcă în el.

Îmi trag Pătura peste cap și îmi apăs urechile ca să nu aud. Nu vreau să număr scârțâiturile, dar o fac.

•

Când mă trezesc sunt tot în Dulap și e întuneric beznă.

Mă întreb dacă Bătrânul Nick mai e aici. Și acadeaua?

Regula este să stau în Dulap până vine Mami.

Mă întreb ce culoare are acadeaua. Există culori în întuneric?

Încerc să fac nani din nou, dar sunt foarte treaz.

Aș putea să-mi scot capul doar ca să…

Împing ușile foarte încet și în liniște. Nu aud decât bâzâitul Frigiderului. Mă ridic, fac un pas, doi pași, trei. Mă lovesc cu degetul de ceva *auuuuu*. Îl ridic și văd că e un pantof, un pantof uriaș. Mă uit spre Pat, e acolo, Bătrânul Nick, cred că are fața din piatră. Întind mâna, nu cât să îl ating, dar pe-aproape.

Ochii i se fac dintr-odată albi. Sar în spate și scap pantoful. Cred că s-ar putea să urle, dar el rânjește cu dinții lui mari și strălucitori și spune:

— Salut, fiule.

Nu știu ce…

Apoi Mami țipă mai tare decât am auzit-o vreodată când ne jucăm de-a Țipatul.

— Pleacă, pleacă de lângă el!

Alerg înapoi în Dulap, mă lovesc la cap, *auuuu*, ea zbiară în continuare.

— Pleacă de lângă el!

— Taci, spune Bătrânul Nick, taci din gură.

Îi spune niște cuvinte pe care nu le înțeleg printre țipete. Apoi vocea ei se face mai neclară.

— Termină cu zgomotul ăla, îi spune.

Mami face *mmmmmm* în loc de cuvinte. Mă țin de cap unde m-am lovit și mi-l înfășor în mâinile mele două.

— Ești o țăcănită, știi asta?

— Pot să și tac, spune Mami, aproape în șoaptă.

Îi aud respirația răgușită.

— Știi cât de tăcută pot să fiu atâta timp cât îl lași în pace. E tot ce ți-am cerut vreodată.

Bătrânul Nick mormăie.

— De fiecare dată când deschid ușa îmi ceri câte ceva.

— Totul e pentru Jack.

— Mai bine ți-ai aminti de unde îl ai.

Ascult cu urechile ciulite, numai că Mami nu spune nimic. Când vorbește mârâie.

Sunete. Poate-și ia hainele? Pantofii, cred că face ceva cu pantofii.

După ce pleacă, nu dorm. Stau treaz toată noaptea în Dulap. Aștept o sută de ore, numai că Mami nu vine să mă ia în Pat.

•

Mă uit la Tavan, când deodată se deschide și cerul năvălește înăuntru și rachetele și vacile și copacii îmi cad în cap…

Apoi nu, sunt în Pat, din Fereastră picură lumină, înseamnă că e dimineață.

— Ai visat urât, spune Mami și mă mângâie pe obraz. Primesc puțin, dar nu prea mult, din stângul, *miam*.

Brusc îmi amintesc și mă răsucesc în Pat ca să văd dacă i-au mai apărut semne, dar nu găsesc niciunul.

— Îmi pare rău că am ieșit din Dulap azi-noapte.

— Știu, zice ea.

Asta înseamnă „te iert”? Îmi aduc aminte mai multe.

— Ce înseamnă un monstru mic?

— Oh, Jack!

— De ce spune că e ceva în neregulă cu mine?

Mami geme.

— Nu e nimic în neregulă cu tine, ești foarte bine așa cum ești.

Mă pupă pe nas.

— Dar de ce a spus așa?

— Pentru că vrea să mă înnebunească.

— De ce…?

— Știi cum îți place ție să te joci cu mașinuțele și cu baloanele? Tot așa lui îi place să se joace cu capul meu.

Își atinge tâmpla cu degetul.

Nu știu să mă joc cu capetele.

— *Trimisul la plimbare* e ca atunci când ieși să te plimbi?

— Nu, înseamnă că și-a pierdut slujba, spune Mami.

Credeam că doar lucrurile se pot pierde, cum ar fi acul de gămălie din cele șase pe care l-am pierdut. Probabil că Afară totul e altfel.

— De ce a zis să nu uiți de unde mă ai?

— Oh, lasă-mă în pace un minut, bine?

Număr fără sonor, un hipopotam, doi hipopotami, în toate cele șaizeci de secunde întrebările îmi sar în sus și-n jos în cap.

Mami își toarnă un pahar cu lapte, dar mie nu-mi pune. Se uită în Frigider, dar lumina nu se aprinde, e ciudat. Închide ușa.

Minutul s-a terminat.

— De ce a zis să nu uiți de unde mă ai? Nu m-ai luat din Rai?

Mami tot apasă pe Lampă, dar nici ea nu vrea să se trezească.

— A vrut să spună al cui ești.

— Sunt al tău.

Mami zâmbește un pic.

— S-a tocit becul de la Lampă?

— Nu cred.

Mami tremură. Se duce să se uite la Termostat.

— De ce ți-a spus să nu uiți?

— Păi, pentru că el a înțeles totul greșit; crede că-i aparții lui.

Ha!

— E un prostănac.

Mami se holbează la Termostat.

— Pană de curent, spune.

— Ce-i aia?

— Adică nimic nu funcționează în momentul ăsta.

E o zi ciudată.

Ne mâncăm cerealele și ne spălăm pe dinți și ne îmbrăcăm și udăm Planta. Încercăm să umplem Cada, numai că după primele picături apa e rece ca gheața, așa că ne spălăm cu cârpe. Prin Fereastră intră mai multă lumină, dar nu destulă. Nici Televizorul nu merge, mi-e dor de prietenii mei. Mă prefac că vin pe ecran și-i mângâi cu degetele. Mami spune să ne mai punem fiecare încă o bluză și o pereche de pantaloni ca să ne fie cald, chiar două șosete pe fiecare picior. Alergăm kilometri întregi pe pistă ca să ne încălzim, apoi Mami mă lasă să îmi scot ultimele șosete pentru că îmi strivesc degetele.

— Mă dor urechile, îi spun.

Ridică din sprâncene.

— E prea liniște în ele.

— Ah, asta e pentru că nu auzim toate sunetele cu care suntem obișnuiți, de exemplu încălzitorul sau frigiderul.

Mă joc cu Dintele Rău, îl ascund în diferite locuri, de exemplu sub Șifonier și în orez și în spatele Detergentului de Vase. Mami taie toată fasolea verde din Congelator, de ce taie așa de multă?

Atunci îmi aduc aminte că azi-noapte a venit ceva bun.

— Mami, unde e acadeaua?

Continuă să taie.

— E la gunoi, îmi spune.

Oare de ce mi-a lăsat-o acolo? Alerg la Gunoi și apăs pedala, capacul se ridică *ping*, numai că nu văd acadeaua. Pipăi printre cojile de portocală și orez și tocană și plastic.

Mami mă prinde de umeri.

— Las-o acolo.

— Dar e bomboana mea Cadou de duminică, îi spun.

— E gunoi.

— Nu, nu e.

— Cred că a dat 50 de cenți pe ea. Își bate joc de tine.

— N-am mâncat niciodată o acadea, strig și i-o trag din mână.

Nimic nu se fierbințește pe Sobă pentru că nu poate fără curent. Așa că la prânz avem fasole verde rece și alunecoasă care e chiar mai rea decât atunci când e gătită. Dar trebuie să o mâncăm pentru că altfel se topește și putrezește. Eu nu m-aș supăra, dar Mami spune că e risipă.

— Vrei Iepurașul fugar? mă întreabă Mami după ce spălăm totul cu apă rece.

Clatin din cap.

— Când se termină pana de curent?

— Nu știu, îmi pare rău.

Ne urcăm în Pat ca să ne încălzim. Mami își ridică hainele și îmi dă o grămadă, din stângul, apoi din dreptul.

— Ce facem dacă în Cameră se face tot mai rece și mai rece?

— O, n-o să se facă. Peste trei zile e aprilie, îmi spune Mami și mă giugiulește. Nu are cum să fie așa de frig afară.

Ațipim, dar eu numai un pic. Aștept până când Mami se face grea, pe urmă ies și mă uit în Gunoi din nou.

Găsesc acadeaua aproape de fund. E roșie și are formă de minge. Mă spăl pe mâini și spăl și acadeaua pentru că e plină de tocană, *bleah*! Îi dau plasticul jos și încep să o sug, e cel mai dulce lucru pe care l-am mâncat vreodată. Mă întreb dacă așa are gustul Afară.

Dacă aș fugi, m-aș face scaun și Mami nu ar ști care sunt eu. Sau m-aș face invizibil și m-aș lipi de Fereastră și s-ar uita fix prin mine. Sau un fir de praf mic de tot și i-aș intra în nas și m-ar strănuta afară.

Deschide ochii.

Ascund acadeaua la spate.

Îi închide din nou.

Mai sug încă o sută de ore chiar dacă îmi e puțin rău. Pe urmă nu mai e o acadea, ci doar un băț și îl pun în Gunoi.

Când se trezește, Mami nu spune nimic despre acadea, poate că dormea cu ochii deschiși. Încearcă din nou Lampa, dar tot nu merge. Spune că o s-o lase aprinsă ca să știm când se termină pana de curent.

— Și dacă se termină în miezul nopții și ne trezește?

— Nu cred.

Ne jucăm cu Mingea Săltăreață și cu Mingea din Cuvinte, dărâmăm cu ele sticle de vitamine cărora le făceam capete diferite când aveam patru ani, de exemplu Dragon și Extraterestru și Prințesă și Crocodil, eu câștig cel mai mult. Fac exerciții de adunare și scădere și înmulțire și împărțire și scrierea celor mai mari numere. Mami îmi coase două păpuși noi din șosețelele de bebeluș, au zâmbete de ață și ochi din nasturi diferiți. Și eu știu să cos, numai că nu-mi place foarte mult. Aș vrea să-mi amintesc de mine când eram bebeluș.

Îi scriu o scrisoare Buretelui Bob cu o poză cu mine și Mami pe spate, dansând ca să ne încălzim. Ne jucăm Șeptică și Ține Minte, Mami vrea să jucăm Șah, dar mi se face creierul moale, așa că e de acord să jucăm Table, în schimb.

Am degetele atât de înțepenite, încât mi le bag în gură. Mami spune că asta împrăștie microbii și mă trimite să mă spăl iar în apa înghețată.

Facem multe mărgele din aluat pentru un colier, doar că nu putem să-l punem pe ață până nu se usucă și se întăresc. Facem o navă spațială din cutii și tuburi, banda adezivă aproape s-a terminat, dar Mami spune, „Ei, de ce nu” și folosește ultima bucățică.

Lumina începe să dispară.

La cină mâncăm brânză transpirată și broccoli topit. Mami spune că trebuie să mănânc, altfel o să-mi fie și mai frig.

Mami ia două calmante și două înghițituri mari de apă ca să le facă să alunece.

— De ce te doare dacă Dintele Rău a căzut?

— Cred că acum îi simt mai mult pe ceilalți.

Ne schimbăm în tricourile de culcare, doar că ne mai punem niște haine pe deasupra. Mami începe un cântec.

— *De treci muntele înalt…*

— *De treci muntele înalt*, cânt și eu.

— *De treci muntele înalt…*

— *O să vezi tot ce-ai sperat.*

Cânt „99 de sticle de bere pe raft” până la șaptezeci.

Mami își pune mâinile la urechi și spune, te rog, putem continua mâine.

— Probabil până atunci vine și curentul.
— Foaarte bine, spun eu.
— Și chiar dacă nu vine, oricum nu poate opri soarele să răsară.
Bătrânul Nick?
— De ce-ar opri soarele?
— Nu poate, am spus.
Mami mă ia în brațe și spune:
— Îmi pare rău.
— De ce îți pare rău?
Oftează.
— E vina mea, eu l-am enervat.
— De ce…
Mă holbez la fața ei, dar de-abia o văd.
— Nu suportă când încep să țip, n-am mai făcut-o de ani de zile. Vrea să ne pedepsească.
Îmi bubuie pieptul tare de tot.
— Cum o să ne pedepsească?
— Face asta deja. Ne-a tăiat curentul.
— Ah, asta nu e o problemă.
Mami râde.
— Cum adică, nu e o problemă? Înghețăm, mâncăm legume cleioase…
— Da, dar eu credeam că o să ne pedepsească și pe noi. Încerc să-mi imaginez.
— De exemplu, dacă ar fi două Camere și pe mine m-ar pune într-una și pe tine într-una.
— Jack, ești minunat.
— De ce sunt minunat?
— Nu știu, spune Mami, pur și simplu așa ai apărut.
Ne strângem în brațe și mai tare în Pat.
— Nu-mi place când e întuneric, îi spun.
— Știu, dar acum e timpul să dormi și ar fi noapte oricum.
— Cred că da.
— Știm că suntem noi, nu trebuie să ne uităm, nu?
— Da.
— Noapte bună, vise plăcute, puricii să te sărute.
— Nu trebuie să merg în Dulap?
— În seara asta nu, răspunde Mami.

•

Când ne trezim, aerul e și mai înghețat. Ceasul spune 7:09; el are baterie, adică o putere mică ascunsă înăuntrul lui.
Mami cască întruna pentru că n-a dormit azi-noapte.
Mă doare burtica, Mami spune că probabil e de la toate legumele crude. Vreau un calmant din sticlă, dar îmi dă doar jumătate. Aștept și

aștept, dar burtica tot mă doare.

Fereastra se face mai luminoasă.

— Mă bucur că n-a venit azi-noapte, îi spun lui Mami. Pun pariu că n-o să se mai întoarcă niciodată, ar fi supertare.

— Jack.

Se încruntă puțin.

— Gândește-te puțin.

— Mă gândesc.

— Vreau să spun, ce-o să facem? De unde vine mâncarea noastră?

Răspunsul ăsta îl știu.

— De la Pruncul Isus de pe câmpurile de Afară.

— Nu, dar cine o aduce?

A!

Mami se ridică, spune că e un semn bun că robinetele merg.

— Ar fi putut să oprească și apa, dar n-a făcut-o.

Nu știu ce semn e acesta.

La micul dejun avem chifle, numai că sunt reci și ca un terci.

— Ce se întâmplă dacă nu mai dă drumul la curent? întreb.

— Sunt convinsă că o să dea. Poate astăzi, mai târziu.

Din când în când, încerc butoanele de la Televizor. E doar o cutie gri, mută, îmi pot vedea fața în ea, dar nu la fel de bine ca în Oglindă.

Facem toate Educațiile Fizice pe care le știm ca să ne încălzim. Karate și Insula și Simon Spune și Trambulina. Și Șotron, unde trebuie să sărim de pe o placă pe alta și nu trebuie să călcăm pe linie sau să cădem. Mami zice să ne jucăm de-a Baba Oarba și se leagă la ochi cu pantalonii mei de camuflaj. Mă ascund Sub Pat lângă Șarpele-Ou și nici măcar nu respir, stau întins ca o pagină într-o carte și îi ia o sută de ore să mă găsească. Apoi eu aleg Cățăratul, Mami mă ține de mâini și urc pe picioarele ei până când picioarele mele sunt mai sus decât capul, și mă legăn cu capul în jos, codițele îmi cad pe față și mă fac să râd. Apoi fac o întoarcere și sunt la loc. Mai vreau de o mie de ori, dar pe Mami o doare încheietura.

Apoi suntem obosiți.

Facem o construcție mobilă dintr-un fir lung de spaghete și sfori de care atârnă lucruri, poze mici cu mine portocaliu și cu Mami verde și folie din aluminiu, răsucită și bucățele de hârtie igienică. Mami fixează sfoara din vârf de Tavan cu ultimul ac de gămălie din Trusa de Cusut și firul de spaghete se leagănă cu toate chestiile de pe el fluturând când stăm sub el și suflăm cu putere.

Mi-e foame, iar Mami zice să pot să mănânc ultimul măr.

Dacă Bătrânul Nick nu ne mai aduce mere?

— De ce ne pedepsește și acum? întreb.

Mami își strâmbă gura.

— Crede că suntem proprietatea lui, așa cum e Camera.

— Se poate asta?

— Păi, el a făcut-o.

Ce ciudat, credeam despre Cameră că, pur și simplu, există.

— Nu Dumnezeu a făcut totul?

Mami nu zice nimic un minut, apoi mă mângâie pe gât.

— Ba da. În orice caz, toate lucrurile bune.

Ne jucăm Arca lui Noe pe Masă, și toate lucrurile, de exemplu Piaptăn și Farfuria Mică și Spatula și cărțile și Jeep, totul trebuie să se alinieze și să intre în cutie repede-repede înainte de potopul gigantic. Mami nu se mai joacă, și-a luat fața în mâini ca și cum ar fi grea.

— Te dor ceilalți dinți?

Mușc din măr.

Mami se uită printre degete, ochii ei sunt foarte imenși.

— Care?

Se ridică atât de brusc, că aproape mă sperie. Se așază în Balansoar și întinde mâinile.

— Vino-ncoace. Am o poveste pentru tine.

— Una nouă?

— Da.

— Excelent.

Așteaptă până mă cuibăresc în brațele ei. Tot molfăi a doua jumătate din măr ca să dureze mai mult.

— Știi că Alice n-a fost mereu în Țara Minunilor?

E o păcăleală pentru că povestea asta o știu deja.

— Da, se duce în casa Iepurelui Alb și crește așa de mare, că trebuie să-și scoată mâna pe fereastră și piciorul pe horn și îi trage una Șopârlei Bill *poc*, partea aia e nostimă.

— Nu, înainte de asta. Îți amintești când stătea în iarbă?

— Apoi a căzut prin gaură mii de kilometri, dar nu s-a rănit.

— Ei bine, eu sunt ca Alice, spune Mami.

Râd.

— Nu se poate. Ea e o fetiță cu un cap imens, mai mare chiar și decât al Dorei.

Mami își mușcă buzele, e ceva în neregulă.

— Da, dar și eu sunt de undeva din altă parte, ca ea. Cu multă vreme în urmă, eram…

— Sus în Rai.

Îmi pune un deget peste buze ca să mă facă să tac.

— Am coborât și am fost și eu un copil ca tine și am locuit cu mama și cu tatăl meu.

Dau din cap.

— *Tu ești* mama.

— Dar am și eu o mamă a mea căreia îi spuneam Mami. Încă o mai am.

De ce se preface așa, e un joc pe care nu-l știu?

— Ea e… cred că i-ai spune Bunica.

Așa ca *abuela* Dorei. Sfânta Ana din poza cu Fecioara Maria care îi stă în poală. Mănânc miezul mărului, n-a mai rămas aproape nimic. Îl pun pe Masă.

— Ai crescut în burtica ei?

— Nu chiar… am fost adoptată. Ea și tata – tu i-ai spune Bunicul. Și am avut – încă mai am – un frate mai mare, pe care îl cheamă Paul Pavel.

Clatin din cap.

— Paul e un sfânt.

— Nu, e alt Paul.

Cum pot fi doi Paul?

— I-ai spune unchiul Paul.

Sunt prea multe nume, am capul plin. Burtica mea e tot goală, ca și cum mărul n-ar fi acolo.

— Ce avem la prânz?

Mami nu zâmbește.

— Îți vorbesc despre familia ta.

Clatin din cap.

— Doar pentru că nu i-ai întâlnit niciodată nu înseamnă că nu sunt de-adevăratelea. Pe pământ sunt mult mai multe lucruri decât ai visat vreodată.

— Mai avem brânză care nu e transpirată?

— Jack, e important ce-ți spun. Am locuit într-o casă împreună cu mama și tata și Paul.

Trebuie să joc jocul ca să nu se înfurie.

— O casă în Televizor?

— Nu, afară.

Asta-i chiar aiurea, Mami n-a fost niciodată Afară.

— Dar da, semăna cu casele pe care le vezi la Televizor. O casă la marginea unui oraș, cu grădină și un hamac.

— Ce-i aia hamac?

Mami ia creionul de pe Raft și desenează doi copaci între care sunt frânghii înnodate și o persoană care stă întinsă pe frânghii.

— Un pirat?

— Sunt eu, legănându-mă în hamac.

Tot întoarce foaia, e pornită.

— Și mă duceam la locul de joacă împreună cu Paul și mă dădeam în leagăn și mâncam înghețată. Bunica și cu Bunicul tău ne duceau în excursii cu mașina, la grădina zoologică și la plajă. Eram fetița lor.

— Nț.

Mami mototolește desenul. Masa e udă, e albă și strălucește.

— Nu plânge, îi spun.

— Nu mă pot abține.

Își întinde lacrimile pe toată fața.

— De ce nu te poți abține?

— Aș vrea să-ți pot descrie mai bine. Mi-e dor.

— Ți-e dor de hamac?

— De tot. Mi-e dor să fiu Afară.

O iau de mână. Vrea să mă facă să cred ce-mi spune, așa că încerc, dar mă doare capul.

— Chiar ai locuit în Televizor?

— Ți-am zis, nu e la Televizor. E în lumea reală, n-o să-ți vină să crezi cât e de mare.

Își aruncă brațele în sus, arată spre toți pereții.

— Camera e doar o bucățică împuțită din ea.

— Camera nu e împuțită.

Aproape că mârâi.

— E împuțită doar când tragi pârțuri.

Mami se șterge iar la ochi.

— Pârțurile tale sunt mult mai împuțite decât ale mele. Doar încerci să mă păcălești și mai bine te-ai opri chiar acum.

— Bine, spune ea, și toată respirația îi șuieră ca un balon. Hai să mâncăm un sendviș.

— De ce?

— Ai spus că ți-e foame.

— Nu, nu mi-e.

Fața ei e fioroasă din nou.

— O să fac un sendviș și o să-l mănânci. Bine?

E doar cu unt de arahide, pentru că brânza e cleioasă. În timp ce mănânc, Mami stă lângă mine, dar nu mănâncă.

— Știu că e foarte mult, îmi spune.

Sendvișul?

La desert avem un vas cu mandarine între noi, eu primesc bucățile mai mari pentru că ea le preferă pe cele mici.

— Nu te-aș minți cu lucrurile astea, zice Mami în timp ce eu sorb sucul. Dar nu ți-am putut povesti mai demult pentru că erai prea mic ca să înțelegi, așa că într-un fel putem să spunem că te-am mințit. Dar acum ai cinci ani, cred că poți înțelege.

Clatin din cap.

— Ce fac eu acum e opusul minciunii. Cum ar fi, o neminciună.

Tragem un pui de somn.

Mami e deja trează, stă la vreo cinci centimetri de mine și mă privește. Mă foiesc ca să primesc puțin din stângul.

— De ce nu-ți place aici? o întreb.

Se ridică și își lasă tricoul în jos.

— N-am terminat.

— Ba da, ai terminat, spune ea, vorbeai.

Mă ridic și eu.

— De ce nu-ți place aici, în Cameră, cu mine?

Mami mă ia în brațe și mă strânge.

— Întotdeauna îmi place să fiu cu tine.

— Dar ai spus despre Cameră că e mică și împuțită.

— Oh, Jack!

Un minut nu spune nimic.

— Da, aș prefera să fiu Afară. Dar cu tine.

— Mie îmi place aici cu tine.

— Bine.

— Cum a făcut-o?

Știe la cine mă refer. Nu cred că o să-mi spună, dar apoi începe:

— De fapt, la început a fost o baracă. Doar o baracă de trei pe trei, cu o ușă capitonată. Dar i-a pus o fereastră antifonică și multă spumă în interiorul pereților, plus un strat de plumb, pentru că plumbul omoară orice sunet. A, și o ușă de siguranță cu un cod. Se laudă peste tot ce treabă bună a făcut.

După-amiaza trece încet.

Citim toate cărțile cu poze în lumina asta care te îngheață. Fereastra e altfel astăzi. Are ceva negru în formă de ochi.

— Uite, Mami.

Ea se uită în sus și zâmbește.

— E o frunză.

— De ce?

— Probabil a suflat-o vântul.

— Dintr-un copac adevărat de Afară?

— Da. Vezi? Asta dovedește că există copaci. Lumea întreagă e acolo.

— Hai să ne jucăm de-a *Vrejul de fasole*, îi spun. Punem Scaunul aici, pe Masă…

Mami mă ajută să fac asta.

— Apoi Gunoiul pe Scaunul meu, îi spun. Și eu mă urc sus de tot…

— Nu e sigur.

— Ba da, e, dacă tu stai pe Masă și îl ții pe Gunoi ca să nu mă bălăngăn.

— Hmm, spune Mami, care aproape înseamnă nu.

— Doar să încercăm, vrei? Te rog, te rog?

E perfect. Nu cad deloc. Când stau pe Gunoi pot să mă prind de marginile Tavanului acolo unde se întâlnesc cu Fereastra. Peste geam e ceva ce n-am mai văzut până acum.

— E un fagure, îi spun lui Mami și mângâi chestia aia.

— E o plasă din policarbonat, zice ea, nu se rupe. Înainte să te naști tu, stăteam aici și mă uitam mult afară…

— Frunza e neagră și are găuri.

— Da, cred că e una moartă, de iarna trecută.

În jurul ei se vede albastru, adică cerul, cu ceva alb despre care Mami spune că sunt nori. Mă uit prin fagurele de miere, mă tot uit, dar tot ce văd e cerul. În el nu e nimic, cum ar fi vapoare sau trenuri sau cai sau fete sau zgârie-nori care să vâjâie de colo-colo.

Când cobor înapoi pe Masă, dau mâna lui Mami deoparte.

— Jack…

Sar pe Podea singur.

— *Mincinosul roade osul*. Nu există Afară.

Încearcă să-mi explice mai mult, dar eu îmi bag degetele în urechi și strig: „Bla bla bla bla bla”.

O vreme mă joc cu Jeep. Îmi vine să plâng, dar mă abțin.

Mami caută prin Bufet, lovește conservele, cred că o aud cum numără. Numără ce ne-a mai rămas.

Pentru cină o tot întreb dacă putem să mâncăm ultimele cereale și până la urmă spune că da. Vărs puține din cauză că nu îmi simt degetele.

Întunericul se întoarce, dar Mami știe pe de rost toate versurile din *Marea carte cu poezii pentru copii*. Cer „Lămâi și portocale”, versul meu preferat e „Nu știu, nu știu, zice marele clopot Sașiu”, pentru că sunetul lui e adânc ca răgetul unui leu. Ca și cel despre tăietorul care vine să-ți taie capul.

— Ce e un tăietor?

— Bănuiesc că un cuțit mare.

— Nu cred, îi spun. E un elicopter cu niște elice mari care se învârt repede și care îți taie capul.

— Bleah.

Nu ne e somn, dar nu prea avem ce face dacă nu vedem. Ne așezăm pe Pat și facem rime.

— Prietenul nostru Guiț a fost lovit de sughiț.

— Prietenul nostru mititel trebuie să se mai străduiască nițel.

— Asta-i bună, îi spun lui Mami. Prietena noastră Ursa a câștigit cursa.

— A câștigat, spune Mami. Prietena noastră Iustina adoră piscina.

— Prietenul nostru Barney locuiește-ntr-o fermy.

— Ai trișat.

— Bine, spun. Fac alta. Prietenul nostru Unchiul Paul a căzut sărind malul.

— Odată chiar a căzut de pe motocicletă, spune Mami.

Eu începusem să uit că era adevărat.

— De ce a căzut de pe motocicletă?

— A fost un accident. Dar ambulanța l-a dus la spital și acolo doctorii l-au făcut bine.

— L-au tăiat?

— Nu, nu, i-au pus brațul în ghips ca să nu-l mai doară.

Deci și spitalele sunt adevărate, și la fel și motocicletele. O să-mi explodeze capul de la toate lucrurile noi pe care trebuie să le cred.

Acum totul e negru, mai puțin Fereastra, care are un fel de strălucire întunecată. Mami spune că în orașe e mereu lumină de la felinarele de pe stradă și de la lămpile din clădiri și așa mai departe.

— Unde e orașul?

— Acolo, afară, îmi spune, arătând spre Peretele de lângă Ușă.

— M-am uitat prin Fereastră și nu l-am văzut.

— Așa că te-ai enervat pe mine.

— Nu m-am enervat.

Mă pupă.

— Fereastra dă direct spre cer. Multe dintre lucrurile despre care îți vorbesc sunt pe pământ; ca să le vedem ne-ar trebui o fereastră în lateral.

— Am putea să cerem o fereastră laterală Cadou de duminică.

Mami aproape că râde.

Am uitat că Bătrânul Nick nu mai vine. Poate că acadeaua mea a fost ultimul Cadou de duminică.

Cred că o să plâng, dar tot ce scot e un căscat uriaș.

— Noapte bună, Cameră, spun.

— E ora de culcare? Bine. Noapte bună, zice Mami.

— Noapte bună, Lampă și Balon.

Aștept ca Mami să spună în continuare, dar ea tace.

— Noapte bună, Jeep, noapte bună, Telecomandă. Noapte bună, Covor, noapte bună, Pătură, noapte bună, Purici, să nu-mi stați pe picior.

•

Mă trezește un zgomot care se aude iar și iar. Mami nu e în Pat. Se vede puțină lumină, aerul e tot înghețat. Mă uit peste margine, Mami e în mijlocul Podelei și face *bum bum bum* cu mâna.

— Ce-a făcut Podeaua?

Mami se oprește, respiră lung.

— Aveam nevoie să lovesc ceva, spune, dar nu voiam să sparg nimic.

— De ce nu?

— De fapt, mi-ar plăcea la nebunie să sparg ceva. Aș sparge totul.

Nu-mi place de ea când e așa.

— Ce avem la micul dejun?

Mami se holbează la mine. Apoi se ridică și se duce la Bufet și scoate o chiflă, cred că e ultima.

Ea mănâncă numai un sfert, nu-i e prea foame. Când respirăm, scoatem aburi pe gură.

— Asta pentru că azi e mai frig, spune Mami.

— Ai zis că n-o să se facă mai frig.

— Îmi pare rău, am greșit.

Termin chifla.

— Mai am Bunică și Bunic și Unchi Paul?

— Da, zice Mami și zâmbește.

— Sunt în Rai?

— Nu, nu.

Mami își strâmbă gura.

— Cel puțin, nu cred. Nu sunt foarte bătrâni. Paul e numai cu trei ani mai mare decât mine, are… Uau, trebuie să aibă douăzeci și nouă de ani.

— De fapt, sunt aici, șoptesc. Se ascund.

Mami se uită în jur.

— Unde?

— Sub Pat.

— Oh, probabil că stau foarte înghesuiți. Sunt trei și sunt destul de mari.

— Mari cât niște hipopotami?

— Nu atât de mari.

— Poate sunt… în Dulap.

— Cu rochiile mele?

— Da. De fiecare dată când se aude un zgomot, sunt ei – dărâmă umerașele.

Mami face o față acră.

— Glumesc, îi spun.

Mami dă din cap.

— Ar putea să vină aici vreodată de-adevă?

— Aș vrea să poată, îmi spune. Mă rog foarte tare pentru asta în fiecare seară.

— Nu te aud.

— Pentru că spun numai în capul meu.

Nu știam că se roagă în capul ei unde eu nu aud.

— Și ei ar vrea, spune Mami, dar nu știu unde sunt.

— Ești în Cameră cu mine.

— Dar nu știu unde e Camera și nu știu deloc despre tine.

Ciudat.

— Ar putea să se uite pe Harta Dorei și când vin aici, eu să sar afară și să le fac o surpriză.

Aproape că râde, numai că nu chiar.

— Camera nu e pe nicio hartă.

— Dar am putea să le spunem la telefon. Constructorul Bob are unul.

— Dar noi nu avem.

— Am putea să cerem unul Cadou de duminică, îmi aduc aminte.

— Dacă Bătrânul Nick nu mai e nervos pe noi.

— Jack, nu ne-ar da niciodată un telefon sau un geam.

Mami mă prinde de degetele mari de la mâini și mă strânge.

— Suntem ca niște oameni dintr-o carte, spune Mami. Și el nu lasă pe nimeni altcineva să o citească.

La Educație Fizică alergăm pe Pistă. E greu să mutăm Masa și Scaunele cu mâini care par să nu existe. Alerg de zece ori înainte și înapoi, dar tot nu m-am încălzit, degetele de la picioare mi se împiedică. Facem Trambulina și Karate, *ha-ia*, apoi aleg din nou Vrejul de fasole. Mami spune OK dacă promit să nu fac o criză pentru că iar nu văd nimic. Mă cocoț pe Masă, apoi pe Scaun și pe Gunoi și nici măcar nu mă clatin. Mă țin de marginile Ferestrei acolo unde se întâlnește cu Tavanul și mă uit fix la albastru prin fagure și încep să clipesc repede. După o vreme, Mami spune că vrea să coboare și să pregătească prânzul.

— Te rog, nu mai vreau legume. Burtica mea nu se descurcă cu ele.

— Trebuie să le folosim înainte să putrezească.

— Am putea să facem paste.

— Aproape că am rămas fără.

— Atunci orez. Dacă…?

Apoi uit să vorbesc pentru că văd prin fagure un lucru foarte mic, la început cred că e un punctuleț din ochii mei, dar nu e. E o linie micuță care lasă o dâră groasă pe cer.

— Mami…

— Ce e?

— Un avion!

— Adevărat?

— Adevărat-adevărat. Oh…

Apoi cad peste Mami, și amândoi cădem pe Covor și ne lovește Gunoiul și ne lovește și Scaunul. Mami spune *au au au* și-și freacă încheietura.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, o pup să-i treacă. L-am văzut, era un avion de-adevăratelea, numai că micuț.

— Asta pentru că e foarte departe, îmi spune ea și zâmbește. Pun pariu că dacă l-ai vedea de aproape ar fi enorm.

— Cel mai minunat lucru – scria un *I* pe cer.

— Asta se numește…

Își dă o palmă peste frunte.

— Nu-mi amintesc. E un fel de urmă din fumul pe care-l scoate avionul sau ceva de genul ăsta.

La prânz mâncăm restul de șapte biscuiți cu brânza cleioasă, ne ținem respirația ca să nu simțim gustul.

Mami îmi dă puțin sub Plapumă. Fața galbenă a lui Dumnezeu

strălucește, dar nu destul ca să facem plajă. Nu pot să fac nani. Mă uit la Fereastră așa de mult, că încep să mă mănânce ochii; dar nu mai văd alte avioane. Chiar l-am văzut pe acela când eram sus pe Vrej, n-a fost un vis. L-am văzut zburând în Afară, deci chiar există Afară unde Mami a fost fetiță.

Ne ridicăm și ne jucăm Leagănul Pisicii și Domino și de-a Submarinul și de-a Păpușile și o grămadă de alte lucruri, dar numai puțin din fiecare. Ne jucăm de-a Fredonatul, dar cântecele sunt prea ușor de ghicit. Ne urcăm la loc în Pat ca să ne încălzim.

— Hai să mergem Afară mâine, îi spun lui Mami.

— Oh, Jack!

Stau pe brațul lui Mami, care e înfofolit în două pulovere.

— Îmi place cum miroase aici.

Mami își ridică puțin capul ca să se uite la mine.

— Când Ușa se deschide după nouă, aerul care năvălește înăuntru nu e ca aerul nostru.

— Ai observat, spune ea.

— Observ toate lucrurile.

— Da, e mai proaspăt. Vara, miroase a iarbă cosită, pentru că suntem în curtea lui. Uneori zăresc câte un tufiș sau un arbust.

— Suntem în curtea cui?

— A Bătrânului Nick. Camera a fost magazia lui, îți amintești?

E greu să țin minte totul, pentru că nimic nu prea sună adevărat.

— Numai el știe ce numere să formeze pe tastatura de afară.

Mă uit la Tastatură, nu știam că mai este una.

— Și eu formez numere.

— Da, dar nu pe cele secrete care deschid ușa – ca o cheie invizibilă, spune Mami. Apoi, după ce se duce acasă formează din nou codul, pe asta.

Mami arată spre Tastatură.

— Când se duce la casa cu hamacul?

— Nu.

Mami ridică vocea.

— Bătrânul Nick locuiește în altă casă.

— Putem să mergem în casa lui?

Mami își duce mâna la gură.

— Aș prefera să merg acasă la bunica și bunicul tău.

— Am putea să ne dăm în hamac.

— Am putea să facem ce vrem pentru că am fi liberi.

— Când o să împlinesc șase ani?

— Cu siguranță o să mergem într-o zi.

De pe fața lui Mami curge apă pe fața mea. Mă dau brusc la o parte, e sărată.

— Sunt bine, zice ea, ștergându-și obrazul, e în regulă. Doar că…

doar că sunt puțin speriată.

— Nu poți să fii speriată.

Aproape strig.

— E o idee proastă.

— Sunt doar un pic speriată. Suntem bine, avem lucrurile de bază.

Acum sunt chiar și mai mult speriat.

— Dar dacă Bătrânul Nick nu mai dă drumul la curent și nu mai aduce mâncare niciodată niciodată niciodată?

— Ba o să ne aducă, sunt aproape sută la sută sigură.

Tot respiră ca și cum ar înghiți cu greu.

Aproape o sută, asta înseamnă nouăzeci și nouă. E destul nouăzeci și nouă?

Mami se ridică, se șterge pe față cu mâneca puloverului.

Burtica mea chiorăie, mă întreb ce mai avem de mâncare. Deja iar se face întuneric. Nu cred că o să câștige lumina.

— Ascultă, Jack, trebuie să-ți mai spun o poveste.

— Una adevărată?

— Una în întregime adevărată. Ții minte că eram foarte tristă?

Îmi place povestea asta.

— Apoi eu am venit din Rai și am crescut în burtica ta.

— Da, dar știi, motivul pentru care eram tristă… era că mă aflam aici, în Cameră, spune Mami. Bătrânul Nick… pe el nici nu-l cunoșteam, aveam nouăsprezece ani. Pur și simplu, m-a furat..

Încerc să înțeleg. Hoțomane, nu fura! Dar n-am auzit să șterpelești oameni.

Mami mă ține prea strâns.

— Eram studentă. Era dimineața devreme, traversam o parcare ca să ajung la biblioteca facultății, ascultam muzică la… e o mașinărie micuță pe care încap o mie de cântece și care îți cântă în ureche, am fost prima dintre prietenii mei care a avut una.

Îmi doresc și eu o mașinărie din aia.

— Mă rog, un bărbat a venit alergând la mine și mi-a cerut ajutorul, câinele lui făcuse o criză și îi era teamă că o să moară.

— Cum îl chema?

— Pe bărbat?

Clatin din cap.

— Nu, pe câine.

— Povestea cu câinele era doar o șmecherie ca să mă urce în camionul lui – era camionul Bătrânului Nick.

— Ce culoare are?

— Camionul? Maro, îl are tot pe ăla, tot timpul se laudă cu el.

— Câte roți?

— Am nevoie să te concentrezi pe lucrurile care contează, spune Mami.

Dau din cap. Mâinile ei mă țin prea strâns, le desfac puțin.

— M-a legat la ochi…

— Ca atunci când ne jucăm de-a Baba Oarba?

— Da, dar n-a fost distractiv. A condus mult, eram foarte speriată.

— Unde eram eu?

— Tu încă nu te întâmplaseși, îți amintești?

Am uitat.

— Era și câinele în camion?

— Nu era niciun câine.

Mami pare morocănoasă iar.

— Trebuie să mă lași să-ți spun povestea.

— Pot să aleg alta?

— Dar asta s-a întâmplat.

— Poți să-mi spui *Jack Ucigașul de Uriași*?

— Ascultă, spune Mami și-mi pune mâna peste gură. M-a făcut să înghit niște pastile rele care m-au adormit. Apoi, când m-am trezit, eram aici.

E aproape întuneric și nu mai văd deloc fața lui Mami; s-a întors în altă parte, așa că pot doar să o aud.

— Prima dată când a deschis ușa, am strigat după ajutor. M-a lovit și am căzut, și n-am mai făcut asta niciodată.

Burtica mi s-a făcut ghem.

— Îmi era frică să adorm, ca nu cumva să se întoarcă, dar numai în somn nu plângeam, așa că dormeam cam șaisprezece ore pe zi.

— Ai făcut o baltă?

— Poftim?

— Alice plânge o baltă pentru că nu-și amintește toate poeziile și numerele, apoi se înecă.

— Nu, spune Mami, dar mă durea capul tot timpul și mă usturau ochii. Mirosul plăcilor de plută îmi făcea rău.

Ce miros?

— Simțeam că înnebunesc uitându-mă tot timpul la ceas și numărând secundele. Lucrurile mă speriau, păreau să se facă mai mari sau mai mici în timp ce mă uitam la ele, dar dacă îmi mutam privirea, începeau să se miște. Când, într-un final, a adus Televizorul, îl lăsam pornit non-stop pe tot felul de prostii, reclame la mâncare de care îmi aduceam aminte, gura mea tânjea după tot. Uneori auzeam la Televizor voci care îmi spuneau diverse lucruri.

— Ca Dora?

Mami clatină din cap.

— Când era la lucru, încercam să ies, am încercat totul. Mă urcam pe masă și zgâriam zile în șir în jurul ferestrei, mi-am rupt toate unghiile. Aruncam în ea cu tot ce găseam, dar plasa e foarte rezistentă, nici măcar n-am reușit să sparg geamul.

Doar un pătrățel din Fereastră e mai puțin întunecat.

— Ce găseai?

— Tigaia mare, scaune, găleata de gunoi…

Oau, aș fi vrut să o văd aruncând Gunoiul.

— Și altă dată am săpat o gaură.

Nu mi-e clar.

— Unde?

— O poți pipăi. Vrei? Trebuie să ne strecurăm dedesubt…

Mami dă Plapuma la o parte și scoate Cutia de Sub Pat, geme un pic când intră. Mă strecor lângă ea, suntem lângă Șarpele-Ou, dar nu să-l strivim.

— Ideea mi-a venit din filmul *Marea evadare*.

Vocea ei îmi bubuie lângă cap.

Îmi aduc aminte de povestea despre câmpul nazist, nu unul vara cu bezele, ci iarna cu milioane de persoane care beau supă de viermi. Aliații au deschis porțile și toată lumea a fugit, cred că Aliații sunt îngeri, ca îngerul Sfântului Petru.

— Dă-mi degetele…

Mami îmi ia degetele și le pune pe jos. Simt pluta Podelei.

— Uite aici.

Dintr-odată e o bucată cu marginile aspre care stă mai jos. Pieptul îmi face *bum bum*, n-am știut niciodată că acolo e o gaură.

— Ai grijă să nu te tai. Am făcut-o cu cuțitul zimțat, îmi spune. Cu pluta a fost ușor, dar lemnul mi-a luat ceva. Apoi m-am descurcat destul de bine cu folia de plumb și cu spuma, dar pe urmă, știi ce am găsit?

— Țara Minunilor?

Mami scoate un sunet nervos așa de tare că dau cu capul de Pat.

— Îmi pare rău.

— Am găsit un gard de plasă.

— Unde?

— Chiar acolo, în gaură.

Un gard într-o gaură? Pipăi cu mâna mai jos și mai jos.

— Ceva de metal, ai găsit?

— Îhâm.

Rece, neted, îl prind cu degetele.

— Pe când transforma magazia în Cameră, spune Mami, a ascuns un înveliș de plasă sub scândurile podelei, în toți pereții și chiar în acoperiș, ca să nu pot ieși.

Ne strecurăm afară de sub Plapumă. Stăm sprijiniți cu spatele de Pat. Îmi țin respirația.

— Când a găsit gaura, spune Mami, a hohotit.

— Ca un lup?

— Nu, a râs. Mie mi-era teamă că o să-mi facă rău, dar de data aia i

s-a părut doar distractiv.

Strâng din dinți tare de tot.

— Pe-atunci râdea mai mult, zice Mami.

Bătrânul Nick e un hoț zombi împuțit.

— Am putea să ne răzbunăm pe el, îi spun. Îl fac praf cu robotul meu jumbomegatron.

Mami mă pupă pe colțul ochiului.

— Nu merge să-i faci rău. Am încercat o dată, când eram aici de un an și jumătate.

Asta-i cel mai cel mai uimitor.

— I-ai făcut rău Bătrânului Nick?

— Știi ce-am făcut? Am scos capacul toaletei, am luat cuțitul și, chiar înainte de nouă, într-o seară, m-am ascuns după ușă…

Nu mi-e clar.

— Toaleta n-are capac.

— Pe vremuri avea unul, deasupra bazinului. Era cel mai greu lucru din Cameră.

— Pat e supergreu.

— Dar nu-l puteam ridica, nu? Așa că, atunci când l-am auzit intrând…

— *Bip bip*.

— Da. L-am lovit cu capacul în cap.

Mi-am băgat degetul în gură și rod și rod.

— Dar nu l-am lovit destul de tare, capacul a căzut și s-a spart în două și Bătrânul Nick a reușit să închidă ușa.

Am un gust ciudat în gură.

Mami zici că se îneacă.

— Știam că singura mea șansă era să-l fac să-mi dea codul. Așa că i-am pus cuțitul la gât, uite așa.

Își pune unghia sub bărbia mea, nu-mi place.

— I-am spus: „Dă-mi codul”.

— Și ți l-a dat?

Mami pufăie.

— Mi-a spus niște numere și eu le-am tastat.

— Ce numere?

— Nu cred că erau cele corecte. A sărit, mi-a sucit încheietura și mi-a smuls cuțitul.

— Încheietura rea?

— Păi, înainte de asta nu era rea. Nu plânge, îmi șoptește în păr, asta a fost demult.

Încerc să vorbesc, dar nu-mi iese nimic din gură.

— Așa că, Jack, nu trebuie să încercăm iar să-i facem rău. Când s-a întors în noaptea următoare, mi-a zis: unu, că nimic n-o să-l facă vreodată să-mi spună codul. Și doi, dacă mai fac iar vreo ispravă ca

aia, o să plece și-o să mă lase să flămânzesc până o să mor.

Cred că s-a oprit.

Capul îmi scârțâie foarte tare și mă întreb de ce îmi spune Mami povestea asta groaznică. Îmi spune că o să…

Apoi clipesc de câteva ori și îmi acopăr ochii, și totul e orbitor pentru că Lampa și-a revenit.

Moartea

E cald. Mami s-a trezit deja. Pe Masă sunt: o cutie nouă de cereale și patru banane, *iupiii*! Probabil că azi-noapte a venit Bătrânul Nick. Sar din Pat. Sunt și macaroane și hotdogi și mandarine și…

Mami nu mănâncă nimic. Stă lângă Bufet și se uită la Plantă. I-au căzut trei frunze. Mami atinge tulpina Plantei și…

— Nu!

— Era deja moartă.

— Ai stricat-o.

Mami clatină din cap.

— Lucrurile vii se îndoaie, Jack. Poate din cauza frigului, poate de-asta Planta s-a făcut țeapănă de tot pe dinăuntru.

Încerc să-i pun tulpina la loc.

— Are nevoie de niște bandă adezivă.

Îmi aduc aminte că nu mai avem. Mami a pus ultima bucățică la Nava spațială, proasta de Mami. Mă reped să scot Cutia de Sub Pat, găsesc Nava spațială și rup bucățile de bandă adezivă de pe ea.

Mami stă și se uită la mine.

Apăs banda pe Plantă, dar nu ține și Planta se desface iar în bucăți.

— Îmi pare atât de rău!

— Fă-o să fie iar vie, îi spun lui Mami.

— Aș face-o, dacă aș putea.

Mami așteaptă până mă opresc din plâns și-mi șterge ochii. Mi-e foarte cald, așa că-mi dau jos hainele în plus.

— Ar trebui să o aruncăm la gunoi, zice Mami.

— Nu, în Toaletă.

— Dar se pot înfunda țevile.

— Putem s-o rupem în bucățele…

Îmi iau la revedere de la Plantă, o sărut pe câteva frunze, le arunc în toaletă și trag apa, apoi arunc altele, și la urmă rup tulpina și o arunc și pe ea.

— La revedere, Plantă, șoptesc.

Poate că în mare o să se lipească la loc și o să crească până sus, în Rai.

Marea e de-adevăratelea, acum îmi amintesc. Totul e adevărat Afară, totul e acolo pentru că am văzut avionul în albastru printre nori. Noi nu putem să mergem acolo pentru că nu știm codul secret, dar tot e adevărat.

Pe vremuri nici nu știam cum să fiu furios că nu putem deschide Ușa, capul meu era prea mic ca să încapă Afară în el. Când eram un băiețel, gândeam ca un băiețel, dar acum am cinci ani și știu totul.

Imediat după micul dejun facem baie și din apă ies aburi, uau.

Umplem Cada atât de tare, că era cât pe ce să facem inundație. Mami se lasă pe spate și aproape adoarme, dar o trezesc ca să o spăl pe cap și ea mă spală pe mine. Spălăm și rufe, dar pe urmă sunt pline de fire lungi de păr pe care trebuie să le curățăm. Facem concurs cine strânge mai multe mai repede.

Desenele animate s-au terminat deja, copiii colorează ouă pentru Iepurașul Fugar. Mă uit la fiecare copil în parte și îmi spun în gând: *Ești adevărat.*

— Iepurașul de Paște, nu Iepurașul Fugar, spune Mami. Când Paul și cu mine eram mici, Iepurașul ne aducea noaptea ouă de ciocolată și le ascundea prin grădină, în tufe și în scorburile copacilor și uneori chiar în hamac.

— Și îți lua dinții? o întreb.

— Nu, totul era gratis.

Mami face o mutră.

Nu cred că Iepurașul de Paști știe unde este Camera, oricum nu avem tufe și copaci, totul e dincolo de Ușă.

E o zi destul de veselă fiindcă avem căldură și mâncare, dar Mami nu e veselă. Probabil că îi e dor de Plantă.

Aleg Educație fizică, Drumețiile – mergem de mână pe Pistă și strigăm ce vedem.

— Uite, Mami, o cascadă.

După un minut spun:

— Uite, un animal sălbatic.

— Uau.

— E rândul tău.

— Oh, uite, zice Mami, un melc.

Mă aplec ca să mă uit la el.

— Uite, un buldozer uriaș care dărâmă un zgârie-nori.

— Uite, spune Mami, o pasăre flamingo.

— Uite, un zombi plin de bale.

— Jack!

Asta o face să zâmbească o jumătate de secundă.

Apoi iuțim pasul și cântăm „Acesta-i Ținutul tău”.

Apoi ne așezăm pe Covorul fermecat și zburăm la Polul Nord.

Mami alege de-a Cadavrele, în care trebuie să stăm supernemișcați. Dar eu uit și mă scarpin la nas, așa că ea câștigă. Apoi eu aleg Trambulina, dar Mami zice că nu mai are chef de Educație Fizică.

— Tu doar comentezi, fac eu săriturile *boiiinngg*.

— Nu, îmi pare rău, mă duc un pic în Pat.

Azi nu e prea amuzantă.

Scot Șarpele-Ou de Sub Pat foarte încet și mi se pare că-l aud cum șuieră cu limba lui din ace, SSSalutări. Îl mângâi, mai ales pe ouăle care sunt puțin crăpate sau cu denivelări. Unul se sfărâmă sub

degetele mele, așa că fac niște lipici din foarte puțină făină și lipesc bucățelele pe o foaie liniată în forma unui munte crestat. Mă duc să-i arăt lui Mami, dar are ochii închiși.

Mă duc în Dulap și mă joc de-a minerul. Găsesc o bucată de aur sub pernă, de fapt e Dintele. Nu e viu și nici nu s-a rupt, s-a stricat, dar nu trebuie să-l aruncăm la Toaletă. E făcut din Mami, e bucățică ruptă din ea.

Îmi scot capul și văd că Mami are ochii deschiși.

— Ce faci? o întreb.

— Mă gândesc.

Eu pot să mă gândesc și să fac lucruri interesante în același timp. Ea poate?

Se ridică din Pat ca să pregătească prânzul, avem o cutie cu macaroane portocalii ca portocalele, *delicioso*.

După aceea mă joc de-a Icar cu aripile lui care se topesc. Mami spală vasele superîncet. Aștept să termine ca să se joace și ea, dar ea nu vrea să se joace, stă în Balansoar și doar se leagănă.

— Ce faci?

— Iar mă gândesc.

După o clipă, mă întreabă:

— Ce e în fața de pernă?

— E rucsacul meu.

I-am legat două colțuri și mi l-am pus pe după gât.

— E pentru când o să fim salvați și-o să mergem în Afară.

I-am pus înăuntru pe Dinte și Jeep și Telecomandă și schimburi pentru mine și pentru Mami și șosete și Foarfecă și patru mere dacă ni se face foame.

— Afară există apă? o întreb.

Mami dă din cap.

— Oh, da, sunt râuri și lacuri și…

— Nu, de băut, adică există robinet?

— O grămadă de robinete.

Mă bucur că nu trebuie să iau și o sticlă cu apă pentru că rucsacul e destul de greu acum, trebuie să-l țin mai departe de gât, ca să nu-mi sugrume vorbitul.

Mami se tot leagănă în Balansoar.

— Mai demult visam că mă va salva cineva, spune. Scriam bilețele și le ascundeam în pungile de gunoi, dar nimeni nu le-a găsit niciodată.

— Ar fi trebuit să le dai drumul în Toaletă.

— Iar când țipăm, nimeni nu ne aude, zice Mami. Am tot stins și-am aprins lumina ore-n șir azi-noapte, apoi m-am gândit că nu se uită nimeni.

— Dar…

— Nimeni n-o să ne salveze.

Nu spun nimic. Apoi zic:

— Nu știi tot pe lumea asta.

Fața asta ciudată nu i-am mai văzut-o niciodată.

Aș prefera să fie Plecată toată ziua decât o anti-Mami cum e acum.

Îmi dau jos toate cărțile de pe Raft și le citesc, *Aeroportul surpriză* și *Poezii pentru copii* și *Dylan Excavatorul* care e preferata mea și *Iepurașul Fugar*, dar la asta mă opresc la jumătate și o păstrez pentru Mami; în schimb, citesc puțin din *Alice*, dar sar peste Ducesa aia rea.

Până la urmă, Mami se oprește din legănat.

— Îmi dai puțin?

— Sigur, îmi zice, vino-aici.

Mă urc în poala ei și îi ridic tricoul și beau din amândoi mult timp.

— Gata? mă întreabă ea la ureche.

— Îhâm.

— Ascultă, Jack. Asculți?

— Tot timpul ascult.

— Trebuie să ieșim de-aici.

Mă holbez la ea.

— Și trebuie să o facem singuri.

Dar a zis că suntem ca oamenii dintr-o carte, cum scapă oamenii dintr-o carte?

— Trebuie să punem la cale un plan.

Are vocea ascuțită.

— Cum ar fi?

— Nu știu, de unde să știu? De șapte ani mă gândesc la unul.

— Am putea dărâma pereții.

Dar n-avem un jeep ca să-i dărâmăm și nici măcar un buldozer.

— Am putea arunca în aer Ușa.

— Cu ce?

— Pisica a făcut-o în *Tom și Jerry*…

— E minunat că ai tot felul de idei, zice Mami, dar ne trebuie una care chiar să meargă.

— O explozie uriașă, spun.

— Dacă e uriașă, vom sări și noi în aer.

La asta nu m-am gândit. Îmi vine altă idee.

— A, Mami, am putea… l-am putea aștepta să vină într-o noapte și tu i-ai spune: „Uite ce prăjitură bună am făcut, ia o felie din prăjitura noastră de Paște”, și, de fapt, să fie otravă.

Mami clatină din cap.

— Tot n-o să ne dea codul și dacă-l facem să se îmbolnăvească.

Mă gândesc atât de intens, că mă doare.

— Alte idei?

— Spui nu la toate.

— Scuze. Scuze. Încerc să fiu realistă.

— Care idei sunt realiste?

— Nu știu. Nu știu.

Mami își linge buzele.

— Mă tot gândesc și mă obsedează clipa când se deschide ușa, dacă am calcula exact secunda aceea, oare am putea să țâșnim pe lângă el?

— O, da, e o idee tare.

— Dacă ai putea măcar tu să te strecori în timp ce eu îi bag degetele în ochi…

Mami clatină din cap.

— Nici vorbă.

— Ba vorbă.

— Ar pune mâna pe tine, Jack, n-ai apuca să traversezi nici jumătate din curte și…

Tace.

După o clipă, zic:

— Alte idei?

— Am aceleași și-aceleași idei care mi se învârtesc în cap ca șoarecii pe o roată, spune Mami printre dinți.

De ce șoarecii merg pe o roată? E ca o roată mare de la bâlci?

— Ar trebui să-l păcălim, îi spun.

— Ce fel de păcăleală?

— Păi, de exemplu, ca atunci când erai studentă și te-a păcălit să urci în camionul lui cu câinele care nu era un câine adevărat?

Mami oftează.

— Știu că încerci să mă ajuți, dar vrei să taci puțin ca să mă pot gândi?

Dar ne gândeam, ne gândeam amândoi din toate puterile. Mă ridic ca să mănânc banana cu bucata mare închisă la culoare, bucata aia maro e cea mai dulce.

— Jack!

Mami are ochii enormi și vorbește superrepede.

— Ce-ai spus despre câine… de fapt era o idee genială. Ce-ar fi dacă ne-am preface că ești bolnav?

Mi-e neclar, apoi înțeleg.

— Ca și câinele care nu era?

— Exact. Când vine… Aș putea să-i spun că ți-e foarte rău.

— Ce fel de rău?

— Poate o răceală foarte, foarte puternică, zice Mami. Încearcă să tușești cât de tare poți.

Tușesc, tușesc, iar ea ascultă.

— Hmm, zice.

Cred că nu sunt prea bun la asta. Tușesc și mai tare, mă simt ca și cum mi s-ar rupe gâtul.

Mami clatină din cap.

— Las-o baltă.

— Pot să tușesc și mai tare…

— Te descurci bine, dar tot se vede că te prefaci.

Dau drumul la tusea cea mai groaznică și mai urâtă pe care am avut-o vreodată.

— Când sunt răcit?

— Nu știu, spune Mami, poate că tușitul e prea greu de imitat. Oricum…

Se lovește peste frunte.

— Ce proastă sunt!

— Nu, nu ești.

O mângâi unde s-a lovit.

— Trebuie să fie ceva ce ai luat de la Bătrânul Nick, înțelegi? El e singurul care aduce microbi și el n-a răcit. Nu, ne trebuie… ceva în mâncare?

Se uită la banane cu o privire fioroasă.

— *E.coli*? Oare asta ți-ar provoca febră?

Mami nu ar trebui să mă întrebe lucruri, ea ar trebui să știe.

— Să ai febră mare, încât să nu poți vorbi și nici chiar să te trezești…

— De ce să nu pot vorbi?

— Ți-ar fi mai ușor să te prefaci. Da, da, spune Mami și ochii îi strălucesc, o să-i spun: „Trebuie să-l duci pe Jack la spital cu camioneta, ca doctorii să-l facă bine”.

— Eu să merg cu camioneta maro?

Mami dă din cap.

— Da, la spital.

Nu-mi vine să cred. Dar apoi mă gândesc la planeta medicală.

— Nu vreau să fiu tăiat.

— Oh, doctorii n-or să-ți facă nimic de-adevăratelea, pentru că, de fapt, n-o să fie nimic rău cu tine, ai uitat?

Mă mângâie pe umăr.

— E doar un truc pentru Marea noastră Evadare. Bătrânul Nick o să te ducă la spital și la primul doctor pe care îl vezi – sau vreo infirmieră, nu contează – strigi, „Ajutor!”

Mai rău decât o răceală, spune Mami. Dar da, ar putea începe cu o răceală. Cu febră mare de tot, tuse, n-ai putea să vorbești sau să mergi. Iar eu i-aș spune: „Trebuie să-l duci pe Jack la spital cu camionul, ca doctorii să-l facă bine”.

— Și o să merg cu camionul lui?

— Da, știu sigur că-l mai are.

— Dar nu vreau să mă taie.

— Doctorii nu-ți vor face nimic de-adevăratelea, pentru că tu de

fapt nu o să ai nimic, mai ții minte?

Clipesc la ea.

— E numai o păcăleală pentru Marea Evadare. Bătrânul Nick te va duce la spital și tu, de cum vezi un doctor sau o asistentă, nu contează, spui: „Ajutor”.

— Poți să strigi tu.

Cred că Mami nu m-a auzit. Apoi îmi spune:

— Eu nu o să fiu la spital.

— Dar unde o să fii?

— Aici, în Cameră.

Îmi vine o idee mai bună.

— Ai putea să te prefaci și tu că-ți e rău, ca atunci când am avut amândoi diaree în același timp, și așa o să ne ia pe amândoi cu camioneta.

Mami își mușcă buza.

— O să se prindă. Știu că o să fie ciudat să mergi singur, dar eu o să fiu în mintea ta și-o să-ți vorbesc tot timpul, promit. Îți aduci aminte că, atunci când Alice cădea tot mai jos, vorbea în gând cu pisica ei, Dinah, tot timpul?

Mami n-o să fie în mintea mea cu adevărat. Mă doare burtica numai când mă gândesc.

— Nu-mi place planul ăsta.

— Jack…

— E o idee proastă.

— De fapt…

— Nu mă duc în Afară fără tine.

— Jack…

— Nici vorbă, nici vorbă, nici vorbă.

— Bine, liniștește-te, uită de el.

— Chiar?

— Da, n-are niciun rost să încerci asta dacă nu ești pregătit.

În continuare, vocea ei sună altfel.

Astăzi e aprilie, așa că voi umfla un balon. Au mai rămas trei, roșu, galben și încă unul galben; aleg unul galben, așa că luna viitoare va fi unul roșu sau galben, îl umflu și îl las să zboare o grămadă prin Cameră, îmi place cum fornăie. E greu să mă hotărăsc când să-i fac nod pentru că, după aceea, balonul n-o să mai zboare, ci o să plutească încet. Dar trebuie să-i leg nodul ca să ne putem juca Tenis cu Balonul. Așa că îl mai las de multe ori să facă *vââj-prrr* și îl mai umflu de trei ori, apoi leg nodul, și-mi uit din greșeală degetul în el. După ce îl leg bine, Mami și cu mine ne jucăm Tenis cu Balonul, câștig de cinci ori din șapte.

Mă întreabă:

— Vrei puțin?

— Din stângul, te rog, spun și mă urc în Pat.

Nu e prea mult, dar e *miam-miam*.

Cred că fac nani puțin, dar apoi o aud pe Mami care îmi vorbește în ureche.

— Îți aduci aminte cum s-au târât câte unul prin tunelul întunecat ca să scape de naziști?

— Îhâm.

— Așa o să facem și noi când o să fii pregătit.

— Ce tunel?

Mă uit în jur.

— Ca printr-un tunel, nu avem unul de-adevăratelea. Ce vreau să-ți spun e că prizonierii trebuiau să fie foarte curajoși și să iasă pe rând.

Clatin din cap.

— E sigurul plan care ar putea să funcționeze.

Ochii lui Mami sunt prea strălucitori.

— Ești JackerJack, prințul meu curajos. Tu o să mergi primul la spital și după-aceea te vei întoarce cu poliția…

— Or să mă aresteze?

— Nu, nu, or să te ajute. O să-i aduci aici să mă salveze și o să fim iar împreună și-așa o să rămânem pentru totdeauna.

— Nu pot să te salvez, îi spun. Am doar cinci ani.

— Dar ai superputeri, îmi spune Mami. Ești singurul care poate face asta. O s-o faci?

Nu știu ce să spun, dar ea așteaptă și așteaptă.

— OK.

— Asta înseamnă da?

— Da.

Îmi dă un sărut imens.

Ne dăm jos din Pat și mâncăm fiecare câte un castron cu mandarine.

Planul nostru are probleme pe bucățele; Mami se tot gândește la ele și spune *oh, nu*, dar apoi îi vine în minte o soluție.

— Poliția n-o să știe codul secret ca să te scoată afară.

— Or să găsească ei ceva.

— Ce?

Mami se freacă la ochi.

— Nu știu, o lampă de sudură?

— Cee…?

— E un fel de unealtă din care iese o flacără, ar putea să străpungă ușa imediat.

— Am putea face și noi una, îi spun, sărind în sus și-n jos. Am putea… am putea să luăm sticla de vitamine cu capul de Dragon și am putea să o punem pe Aragazul aprins până ia foc și…

— Și-o să ardem de vii, spune Mami, deloc prietenoasă.

— Dar…

— Jack, ăsta nu-i un joc. Hai să luăm planul de la capăt…

Îmi amintesc toate părțile, dar le pun greșit cap la cap.

— Deci ai înțeles planul? Bătrânul Nick o să te ducă la spital… Uite, e ca în *Dora*, zice Mami, când se duce întâi într-un loc ca să ajungă în al doilea și pe urmă în al treilea. Pentru noi e *Camionetă, Spital, Poliție*. Poți să spui asta?

— *Camionetă, Spital, Poliție*.

— Excelent.

— O să mă aresteze?

— Sau poate sunt cinci pași, de fapt. *Bolnav, Camionetă, Spital, Poliție, Salvat Mami.*

Așteaptă.

— *Camionetă*…

— *Bolnav*.

— *Bolnav*, spun.

— *Spital* – nu, pardon, *Camionetă. Bolnav, Camionetă*…

— *Bolnav, Camionetă, Spital, Salvat Mami*.

— Ai uitat de Poliție, spune. Numără pe degete. *Bolnav, Camionetă, Spital, Poliție, Salvat Mami.*

Repetăm încă o dată și încă o dată. Facem o hartă a planului cu desene pe hârtie liniată, eu bolnav am ochii închiși și limba îmi atârnă din gură, apoi o camionetă maro, apoi o persoană într-o haină lungă și albă, asta înseamnă doctori, apoi o mașină de poliție cu o sirenă care pâlpâie, apoi Mami care face cu mâna și zâmbește pentru că acum e liberă, iar lampa de sudură scuipă foc ca un dragon. Mi-a obosit capul, dar Mami spune că trebuie să exersăm partea cu îmbolnăvitul, asta e cea mai importantă.

— Pentru că, dacă nu crede asta, nimic din toate celelalte nu se va întâmpla. Mi-a venit o idee. O să fac în așa fel încât să ai fruntea fierbinte și-o să-l las să ți-o atingă…

— Nu.

— E în regulă, n-o să te ard…

Nu înțelege.

— Fără atins de la el.

— Ah, spune Mami, doar o dată, promit, și o să fiu chiar lângă tine.

Clatin din cap în continuare.

— Da, asta ar putea să funcționeze, spune ea. Poate ar trebui să stai sprijinit de…

Îngenunchează și își vâră mâna Sub Pat lângă Peretele de lângă Pat, apoi se încruntă și spune.

— Nu e destul de fierbinte. Poate… o pungă cu apă fierbinte pe frunte chiar înainte să intre el? Ai sta în Pat și când am auzi ușa *bip bip*, eu aș ascunde punga cu apă.

— Unde?

— Nu contează.

— Ba contează.

Mami se uită la minte.

— Da, ai dreptate, trebuie să punem la punct toate detaliile ca să nu ne strice nimic planul. O să arunc punga cu apă sub pat, bine? Și apoi Bătrânul Nick o să-ți pipăie fruntea care o să fie superfierbinte. Încercăm asta?

— Cu punga cu apă?

— Nu, acum doar urcă-te în pat și exersează cum să fii moale de tot, ca atunci când ne jucăm de-a Cadavrul.

La asta sunt foarte bun, gura îmi atârnă deschisă. Mami se preface că e el și face o voce groasă. Își pune mâna peste sprâncenele mele și spune răgușit:

— Da, e fierbinte.

Chicotesc.

— Jack.

— Îmi pare rău.

Stau supernemișcat.

Mai exersăm, pe urmă simt că mă-mbolnăvesc de la atâta făcut pe bolnavul, așa că Mami mă lasă să mă opresc.

La cină avem hotdogi. Mami de-abia și-l mănâncă pe al ei.

— Deci, îți amintești planul? mă întreabă.

Dau din cap.

— Spune-mi.

Înghit ultima bucățică de chiflă.

— *Bolnav, Camionetă, Spital, Poliție, Salvat Mami*.

— Minunat. Deci ești gata?

— Pentru ce?

— Pentru Marea Evadare. Astă-seară.

Nu știam că e astă-seară. Nu sunt pregătit.

— De ce e în seara asta?

— Nu mai vreau să aștept. După ce a tăiat curentul…

— Dar i-a dat drumul azi-noapte.

— Mda, după trei zile. Și Planta a murit de frig. Și cine știe ce-o să facă mâine?

Mami se ridică ținând farfuria, aproape că strigă.

— Arată ca un om, dar nu are nimic pe dinăuntru.

Nu mi-e clar.

— Ca un robot?

— Și mai rău.

— Odată era un robot la Constructorul Bob…

Mami se bagă în vorbă.

— Știi unde ți-e inima, Jack?

— *Bum bum*.

Îi arăt pe piept.

— Nu, voiam să spun locul unde simți, unde ești trist sau speriat sau vesel și așa mai departe?

Asta-i mai jos, cred că e în burtică.

— Ei bine, el nu are așa ceva.

— Nu are burtică?

— Nu, un loc unde simte, răspunde Mami.

Mă uit la burtica mea.

— Și ce are în schimb?

Mami ridică din umeri.

— Doar o gaură.

Ca un crater? Dar aceea e o gaură unde s-a întâmplat ceva. Ce s-a întâmplat?

Tot nu înțeleg de ce faptul că Bătrânul Nick e un robot înseamnă că trebuie să facem chestia cu păcăleala în noaptea asta.

— Hai să o lăsăm pe altă dată.

— Bine, zice Mami și se lasă moale în scaun.

— Bine?

— Mda.

Își freacă fruntea.

— Îmi pare rău, Jack, știu că te grăbesc. Eu mă gândesc demult la toate astea, dar pentru tine totul e foarte nou.

Dau întruna din cap.

— Cred că încă vreo două zile n-or să schimbe mare lucru. Atâta timp cât nu-l las să înceapă o altă ceartă.

Îmi zâmbește.

— Poate peste vreo două zile?

— Poate când o să împlinesc șase ani.

Mami se holbează la mine.

— Da, atunci o să fiu pregătit să-l păcălesc și să ies Afară.

Mami își lasă capul pe brațe.

O trag de mână.

— Nu.

Când se ridică, are o față care mă sperie.

— Ai spus că o să fii super-eroul meu.

Nu-mi aduc aminte că am spus asta.

— Nu vrei să evadezi?

— Ba da. Numai că nu de-adevăratelea.

— Jack!

Mă uit la ultima bucățică din hotdog, doar că n-o vreau.

— Hai să rămânem.

Mami clatină din cap.

— E tot mai mică.

— Ce?

— Camera.

— Camera nu e mică. Uite.

Sar de pe scaun cu brațele întinse și fac o piruetă.

— Nici măcar nu știi ce-ți face.

Vocea îi tremură.

— Trebuie să vezi lucruri, să atingi lucruri…

— Fac asta deja.

— Mai multe lucruri, alte lucruri. Ai nevoie de mai mult spațiu. Iarbă. Am crezut că vrei să-i cunoști pe bunicul și bunica și pe unchiul Paul, să te dai în leagăn la locul de joacă, să mănânci înghețată…

— Nu, mulțumesc.

— Bine, las-o baltă.

Mami se dezbracă și își pune tricoul de dormit. Eu mi-l pun pe-al meu. Nu spune nimic, e foarte furioasă pe mine. Leagă punga de gunoi și o așază lângă Ușă. În seara asta nu e nicio listă pe ea.

Ne spălăm pe dinți. Mami scuipă. Are gura albă. Se uită la mine în Oglindă.

— Ți-aș da mai mult timp dacă aș putea, spune. Jur, aș aștepta atâta cât ar trebui, dacă aș crede că suntem în siguranță. Dar nu suntem.

Mă întorc repede la Mami cea adevărată, îmi ascund fața în burtica ei. Îi las niște pastă de dinți pe tricou, dar nu se supără.

În Dulap nu pot să adorm. Încep să cânt *John Jacob Jingleheimer Schmidt.*

Aștept. Cânt din nou. În cele din urmă îmi răspunde.

— *Numele lui e și numele meu.*

— *Oriunde aș merge…*

— *Toți strigă mereu…*

— *John Jacob Jingleheimer Schmidt…*

Cântăm amândoi partea *na na na na na na na*, e cea mai amuzantă, dar nu de data asta.

•

Mami mă trezește, numai că e încă noapte. E aplecată în Dulap, eu mă lovesc la umăr când mă ridic.

— Hai să vezi, șoptește.

Ne așezăm lângă Masă și ne uităm în sus la cea mai uriașă față rotundă și argintie a lui Dumnezeu. Atât de luminoasă, toată Camera strălucește și robineții și Oglinda și vasele de bucătărie și Ușa și chiar și obrajii lui Mami.

— Știi, îmi șoptește, uneori luna e un semicerc, uneori e în creștere, uneori e îngustă și curbată ca un vârf de unghie.

— Ba nu, nu e.

Doar la Televizor.

Arată în sus, spre Fereastră.

— Aici o vezi când e plină și chiar deasupra noastră. Dar când o să

ieșim, o s-o putem vedea cum coboară pe cer și cum ia tot felul de forme. Chiar și în timpul zilei.

— Nici vorbă.

— Îți spun adevărul. O să-ți placă lumea atât de mult. Așteaptă până când o să vezi cum apune soarele, și e tot roz și purpuriu…

Casc.

— Îmi pare rău, spune în șoaptă, hai în pat.

Mă uit să văd dacă mai e punga de gunoi, dar a dispărut.

— A fost aici?

— Da. I-am spus că dai semne de boală. Crampe, diaree.

Vocea lui Mami aproape râde.

— De ce…?

— Așa, o să înceapă să creadă povestea noastră. Mâine-noapte, atunci o s-o facem.

Mă smulg din mâna ei.

— N-ar fi trebuit să-i spui asta.

— Jack…

— O idee proastă.

— E un plan bun.

— E un prost de plan.

— E singurul pe care îl avem, zice Mami foarte tare.

— Dar am zis nu.

— Da, dar înainte ai zis poate, și înainte de asta ai zis da.

— Ești o trișoare.

— Sunt mama ta.

Mami aproape că a țipat.

— Asta înseamnă că uneori trebuie să hotărăsc pentru amândoi.

Ne urcăm în Pat. Mă fac covrig, cu Mami în spatele meu.

Nu mai vreau să facem Marea Evadare.

Aș vrea să primim mănușile alea speciale de box Cadou de duminică și să am voie să o lovesc.

•

Mă trezesc speriat și rămân în continuare speriat.

Mami nu trage apa după ce fac caca, îl zdrobește cu coada de la Lingura de Lemn, așa că arată ca supa de caca și miroase cel mai rău.

Nu ne jucăm de-a nimic, doar exersăm să fiu moale și să nu spun niciun cuvânt. Chiar mă simt cam rău de-adevăratelea, Mami spune că e numai puterea sugestiei.

— Te prefaci atât de bine, încât te păcălești singur.

Îmi pregătesc din nou rucsacul care e de fapt o față de pernă, pun înăuntru Telecomanda și balonul galben, dar Mami spune nu.

— Dacă îți iei ceva cu tine, Bătrânul Nick o să-și dea seama că vrei să fugi.

— Aș putea s-o ascund pe Telecomandă în buzunarul de la

pantaloni.

Dă din cap.

— O să fii doar în tricoul de culcare și în chiloți, pentru că asta ai purta dacă ai fi într-adevăr bolnav și ai avea febră.

Mă gândesc la Bătrânul Nick cum mă va duce cu camioneta; simt că amețesc, e ca și cum aș cădea din picioare.

— Ți-e frică, spune Mami, dar ești foarte viteaz că faci asta.

— Hâm?

— Frico-viteaz.

— Fricteaz.

Mami tot timpul râde de cuvintele sendviș, numai că eu n-am vrut s-o distrez.

La prânz avem supă de vacă, mănânc numai biscuiții înmuiați în ea.

— De care parte ți-e cel mai frică? întreabă Mami.

— De spital… dacă nu spun cuvintele care trebuie?

— Tot ce trebuie să faci e să le spui că mama ta e închisă într-o cameră de bărbatul care te-a adus.

— Dar cuvintele…

— Ce-i cu ele?

Așteaptă.

— Dacă nu îmi ies?

Mami își sprijină gura pe degete.

— Tot uit că n-ai mai vorbit niciodată cu nimeni în afară de mine.

Aștept.

Mami scoate un oftat lung și zgomotos.

— Uite cum facem: îți scriu un bilețel pe care îl ții ascuns, un bilețel în care explic totul.

— Perfecto!

— Tu îl dai primei persoane – adică nu unui pacient, ci primei persoane în uniformă.

— Și ce-o să facă cu el?

— O să-l citească, desigur.

— Persoanele de la Televizor pot citi?

Mami se uită fix la mine.

— Sunt oameni adevărați, amintește-ți, așa ca tine și ca mine.

Tot nu cred, dar nu zic nimic.

Mami scrie biletul pe o bucățică de hârtie liniată. E o poveste despre noi și Cameră și *Vă rog trimiteți ajutor urgent SOS*, adică foarte repede. Aproape de început, sunt două cuvinte pe care nu le-am mai văzut până acum, Mami spune că sunt numele ei, așa cum au persoanele de la Televizor, așa cum o striga toată lumea de Afară, numai eu îi spun Mami.

Mă doare burtica, nu-mi place să aibă alte nume de care eu să nu știu nimic.

— Eu mai am alte nume?

— Nu, tu ești mereu Jack. Ah, dar… presupun că ai și numele meu de familie.

Arată spre al doilea cuvânt.

— Pentru ce?

— Păi, ca să fie clar că nu ești la fel cu ceilalți Jack din lume.

— Care alți Jack? Așa ca în povești?

— Nu, băieți adevărați, spune Mami. Afară sunt milioane de oameni și nu există destule nume pentru toți, așa că trebuie să le împartă.

Eu nu vreau să-mi împart numele. Mă doare burtica și mai tare. Nu am buzunar, îmi pun biletul în chiloți și mă zgârie puțin.

Lumina se scurge. Aș vrea ca ziua să dureze mai mult, ca să nu fie noapte.

E 8:41 și sunt în Pat; exersez. Mami a umplut o pungă de plastic cu apă foarte fierbinte și a legat-o strâns ca să nu curgă niciun strop, o pune în altă pungă și o leagă strâns și pe aceea.

— Au!

Încerc să scap.

— Ochii?

Îmi pune punga înapoi pe față.

— Trebuie să fie fierbinte, altfel nu o să meargă.

— Dar mă doare.

O încearcă pe ea.

— Încă puțin.

Îmi pun pumnii barieră.

— Trebuie să fii curajos, ca prințul JackerJack, spune Mami, altfel nu facem nimic. Poate ar trebui să-i spun Bătrânului Nick că te simți mai bine?

— Nu.

— Pun pariu că Jack Ucigașul de Uriași și-ar pune o pungă cu apă fierbinte pe față dacă ar trebui. Haide, încă puțin.

— Lasă-mă pe mine.

Las punga pe pernă, îmi încrețesc fața și îmi pun fierbințeala pe ea. Uneori mă ridic să fac o pauză și Mami îmi pipăie fruntea și obrajii și spune „Frige”, apoi mă pune să-mi pun fața la loc pe pungă. Plâng puțin, nu din cauza fierbințelii, ci pentru că vine Bătrânul Nick, oare vine astă-seară, aș vrea să nu vină. Cred că o să-mi fie rău de-adevăratelea. Ciulesc urechile să aud *bip bip*. Sper să nu vină, nu sunt deloc fricteaz, mi-e doar frică, pur și simplu.

Fug la Toaletă și mai fac caca și Mami îl amestecă. Vreau să trag apa, dar ea zice nu, Camera trebuie să miroasă urât de parcă aș fi avut diaree toată ziua.

Când mă întorc în pat, Mami mă pupă pe ceafă și spune:

— Te descurci minunat, plânsul ajută foarte tare.

— De ce…?

— Pentru că te face să pari mai bolnav. Să facem ceva și cu părul… Ar fi trebuit să mă gândesc mai devreme la asta.

Își toarnă niște detergent de vase în palmă și mă freacă pe cap cu el.

— Arată foarte bine, e unsuros. Dar miroase prea frumos, trebuie să miroși mai rău.

Fuge să se uite la Ceas.

— Nu prea mai avem timp, spune, și tremură toată. Sunt o tâmpită, trebuie să miroși urât, chiar trebuie… Așteaptă.

Se apleacă peste mine, tușește într-un fel ciudat și își vâră mâna în gură. Scoate tot sunetul acela ciudat. În continuare face un sunet ciudat. Apoi îi curge ceva din gură, ceva ca scuipatul, dar mult mai gros. Văd bucăți din peștele de la cină.

Întinde chestia aia pe pernă, pe părul meu.

— Termină, țip și încerc să mă răsucesc.

— Îmi pare rău, trebuia să fac asta.

Mami are ochii ciudați și strălucitori. Se șterge pe tricoul meu, îmi dă chiar și pe la gură. Miroase cel mai urât, înțepător și otrăvitor.

— Pune-ți fața pe punga cu apă.

— Dar…

— Haide, Jack!

— Vreau să ne oprim.

— Acum nu ne jucăm, nu ne putem opri. Fă ce ți-am spus.

Plâng, miroase atât de urât și punga e atât de fierbinte, că o să mi se topească fața.

— Ești rea.

— E spre binele nostru, spune Mami.

Bip bip. Bip bip.

Mami înhață punga cu apă, aproape că îmi rupe obrajii.

— Sst!

Îmi închide ochii, îmi apasă fața în perna oribilă și mă acoperă cu Plapuma.

Aerul rece intră odată cu el și Mami strigă:

— În sfârșit!

— Nu zbiera, îi spune încet Bătrânul Nick, cu un glas ca un mârâit.

— Eu doar…

Încă un *bip bip*, apoi *bum*.

— Știi șmecheria, îi spune. Niciun piuit până nu se închide ușa.

— Scuze, scuze, spune, numai că lui Jack îi e foarte rău.

Îi tremură vocea și o secundă aproape că o cred, e chiar mai bună la prefăcut decât mine.

— Aici pute.

— A vomat și are și diaree.

— Probabil i-a fost rău de la ceva; într-o zi o să-i treacă.

— Deja au trecut treizeci de ore de când e așa. Are frisoane, arde tot…

— Dă-i din pastilele alea pentru dureri de cap.

— Ce crezi că am făcut toată ziua? Dar le vomită imediat, nici apă nu poate înghiți.

Bătrânul Nick pufnește.

— Ia să-l vedem.

— Nu, zice Mami.

— Haide, dă-te la o parte…

— Nu, am zis nu…

Stau cu fața în pernă, e lipicioasă. Am ochii închiși. Bătrânul Nick e aici, chiar lângă Pat, mă vede. Îi simt mâna pe obraz, scot un sunet pentru că mi-e foarte frică. Mami a spus că o să-mi pună mâna pe frunte, dar mi-a pus mâna pe obraz și mâna lui nu e ca a lui Mami, e mai rece și grea…

Apoi dispare.

— O să-i iau ceva mai puternic de la farmacia non-stop.

— Ceva mai puternic? Are doar cinci, e complet deshidratat și Dumnezeu știe cât are febră.

Mami țipă, n-ar trebui să țipe. Bătrânul Nick o să se enerveze.

— Taci o secundă și lasă-mă să mă gândesc.

— Trebuie să meargă la Urgențe chiar acum, asta trebuie și tu știi foarte bine.

Bătrânul Nick scoate un sunet, nu știu ce înseamnă.

Mami pare că plânge.

— Dacă nu-l duci la spital acum, ar putea să…

— Termină cu isteriile, spune.

— Te rog! Te implor!

— Nici gând.

Aproape că spun *Nici vorbă*. O gândesc, dar nu o spun, nu spun nimic, sunt ca de cârpă, sunt Plecat de tot.

— Spune-le doar că e un străin ilegal, fără acte, zice Mami, nu-i în stare să spună o vorbă, îl aduci înapoi imediat ce îi dau niște medicamente…

Vocea lui Mami se mută după el.

— Te rog, fac orice.

— N-am ce să vorbesc cu tine.

După voce, pare că Bătrânul Nick e lângă ușă.

— Nu pleca! Te rog, te rog…

Ceva cade. Sunt așa de speriat, că nici nu-mi deschid ochii.

Mami plânge. *Bip bip. Bum*, Ușa se închide, suntem singuri.

Acum e liniște. Îmi număr dinții de cinci ori, îmi ies douăzeci, doar o dată îmi ies nouăsprezece, dar număr din nou până îmi ies douăzeci. Trag cu ochiul într-o parte și în alta. Apoi îmi ridic capul de pe perna

împuțită.

Mami e pe Covor cu spatele la Peretele de lângă Ușă. Se uită în gol. Șoptesc:

— Mami?

Face lucrul cel mai ciudat – zâmbește.

— Am stricat prefăcutul?

— O, nu, ai fost minunat.

— Dar nu m-a dus la spital.

— E în regulă.

Mami se ridică, udă o cârpă în Chiuvetă și vine să mă șteargă pe față.

— Dar așa ai spus.

Toată fierbințeala de pe față și vomă și el atingându-mă.

— *Bolnav, Camionetă, Spital, Poliție, Salvat Mami*.

Mami dă din cap, îmi ridică tricoul și mă șterge pe piept.

— Ăsta a fost planul A, a meritat. Dar așa cum mi-am imaginat, s-a speriat foarte tare.

A spus greșit.

— *El* s-a speriat?

— Pentru că ai putea să le spui doctorilor despre Cameră și poliția l-ar băga la închisoare. Speram să rișt, dacă ar fi crezut că ești într-adevăr în pericol – dar, de fapt, niciodată n-am crezut că o va face.

M-am prins.

— M-ai păcălit, strig. Nu m-am plimbat cu camioneta maro.

— Jack, spune ea, și mă strânge la piept – oasele ei mă împung în față.

O împing.

— Ai zis gata cu minciunile, și mi-ai zis neminciuna, dar dup-aia iar ai mințit.

— Fac tot ce pot, spune Mami.

Îmi sug buza.

— Ascultă-mă. Vrei să mă asculți o clipă?

— M-am săturat să te ascult.

Mami dă din cap.

— Știu, dar ascultă-mă, te rog. Există un Plan B. De fapt, Planul A a fost prima parte din Planul B.

— Dar n-ai zis asta.

— E destul de complicat. Mă gândesc la el de câteva zile.

— Îhâm, eu am milioane de creiere pentru gândit.

— Chiar ai, zice Mami.

— Mult mai multe decât tine.

— Așa e. Dar nu voiam să ai în minte ambele planuri în același timp, te-ar fi zăpăcit.

— Deja sunt zăpăcit, sunt sută la sută zăpăcit.

Mă sărută pe părul lipicios.

— Hai să-ți povestesc despre Planul B.

— Nu mai vreau să aud despre planurile tale proaste și fraiere.

— Bine.

Tremur fiindcă n-am tricoul pe mine. Găsesc unul curat în Șifonier, unul albastru.

Ne băgăm în Pat, mirosul e groaznic. Mami îmi arată cum să respir pe gură, fiindcă gurile nu pot simți niciun miros.

— Putem să dormim cu capul în cealaltă parte? întreb.

— O idee grozavă, răspunde Mami.

Se poartă frumos, dar n-am de gând s-o iert.

Ne punem picioarele înspre partea care pute și fețele în cealaltă. Încă simt mirosul, dar nu așa rău.

Cred că n-o să adorm niciodată.

•

E deja 8:21, am dormit mult, și acum îmi dă puțin, stângul are gust de înghețată. Cred că Bătrânul Nick nu s-a mai întors.

— E sâmbătă? întreb.

— Da.

— Super, azi ne spălăm pe cap.

Mami clatină din cap.

— Nu poți să miroși a curat.

Am uitat o secundă.

— Cum e?

— Ce anume?

— Planul B.

— Ești pregătit să-l auzi acum?

Nu spun nimic.

— Păi, uite-așa e.

Mami își drege vocea.

— L-am întors pe toate fețele, și cred că o să meargă. Nu știu, nu pot fi sigură, pare nebunesc și știu că e foarte periculos, dar…

— Spune-mi și gata.

— Bine, bine.

Trage tare aer în piept.

— Îți amintești de Contele de Monte Cristo?

— Era închis într-o temniță pe o insulă.

— Da, dar îți aduci aminte cum a scăpat? S-a prefăcut că e prietenul lui mort și s-a ascuns în giulgiu, iar gărzile l-au aruncat în mare, dar contele nu s-a înecat, a reușit să iasă și a înotat mai departe.

— Și mai departe ce s-a întâmplat?

Mami flutură din mână.

— Nu contează. Ideea e, Jack, că asta vom face noi.

— O să fim aruncați în mare?

— Nu, o să scăpăm așa cum a scăpat contele de Monte Cristo.

Iar nu mi-e clar.

— Eu nu am un prieten mort.

— Voiam să spun că o să fii deghizat în mort.

Mă holbez la ea.

— De fapt, seamănă mai mult cu o piesă pe care am văzut-o eu când eram în liceu. Despre o fată, Julieta, care voia să fugă cu iubitul ei și care s-a prefăcut moartă după ce a băut un medicament special, iar după câteva zile s-a trezit, ta-da.

— Nu, ăsta-i Pruncul Isus.

— Nu, nu chiar.

Mami își freacă fruntea.

— El chiar a fost mort trei zile, apoi a înviat. Tu n-o să fii mort deloc, doar o să te prefaci, așa, ca fata din piesă.

— Nu știu să mă prefac că sunt fată.

— Nu, o să te prefaci că ești mort.

Vocea lui Mami e puțin altfel.

— Nu avem giulgiu.

— Aha, o să folosim covorul.

Mă uit în jos la Covor, cu modelul lui în zigzag cu roșu, negru și maro.

— Când o să vină Bătrânul Nick – în noaptea asta sau mâine-noapte sau nu contează când – o să-i spun că ai murit și o să-i arăt covorul înfășurat în jurul tău.

Asta-i cea mai dementă chestie pe care am auzit-o vreodată.

— De ce?

— Pentru că nu mai aveai destulă apă în corp și probabil febra ți-a oprit inima.

— Nu, de ce în Covor?

— Ah, spune Mami, iată o întrebare foarte deșteaptă. Pentru că nu vreau să vadă că de fapt ești viu. Ai făcut o treabă minunată prefăcându-te că ești bolnav, dar să te prefaci mort e mult mai greu. Dacă observă că respiri măcar o dată își va da seama că e o păcăleală. În plus, oamenii morți sunt foarte reci.

— Am putea folosi o pungă cu apă rece…

Mami clatină din cap.

— Sunt reci peste tot, nu doar pe față. Și sunt țepeni, trebuie să stai nemișcat ca un robot.

— Nu moale?

— Opusul lui moale.

Dar robotul e el, Bătrânul Nick, eu am inimă.

— Așadar, cred că singura modalitate să-l facem să creadă că ești mort e să te învelesc în covor. Apoi o să-i spun că trebuie să te ducă undeva și să te îngroape, înțelegi?

Gura a început să-mi tremure.

— De ce trebuie să mă îngroape?

— Pentru că morții încep să miroasă repede.

Camera deja miroase foarte urât de la veceul plin și de la perna cu vomă și așa mai departe.

— Viermi înăuntru, viermi în afară…

— Exact.

— Dar nu vreau să fiu îngropat și să mă mănânce viermii.

Mami mă mângâie pe cap.

— Ne prefacem doar, ai uitat?

— Ca un joc.

— Dar fără râsete. Un joc serios.

Dau din cap. Simt că o să plâng.

— Crede-mă, spune Mami, dacă ar fi orice altceva care să aibă cea mai mică șansă…

Nu știu ce înseamnă cea mai mică șansă.

— Bine.

Mami se dă jos din Pat.

— Hai să-ți spun cum o să fie și n-o să mai fii speriat. Bătrânul Nick o să tasteze cifrele ca să deschidă ușa, apoi o să te scoată din Cameră înfășurat în covor.

— O să fii și tu în Covor?

Știu deja răspunsul, dar întreb doar așa, poate totuși.

— Eu o să fiu aici, așteptând, spune Mami. O să te care până la camionetă, o să te pună în spate, în partea neacoperită…

— Vreau să aștept și eu aici.

— Jack.

Îmi pune degetul pe buze ca să mă facă să tac.

— Asta-i șansa ta.

— Care?

— Camioneta! Cu prima ocazie când oprește la un semafor, trebuie să ieși din covor, să sari jos, să fugi și să aduci aici poliția ca să mă salveze.

Mă holbez la ea.

— Deci de data asta planul e *Mort, Camionetă, Fugă, Poliție, Salvat Mami*. Poți să spui asta?

— *Mort, Camionetă, Fugă, Poliție, Salvat Mami*.

Mâncăm micul dejun, 125 de cereale fiecare pentru că ne trebuie putere în plus. Nu prea mi-e foame, dar Mami spune că trebuie să le mănânc pe toate.

Apoi ne îmbrăcăm și exersăm partea cu moartea. E cea mai ciudată Educație Fizică pe care am jucat-o vreodată. Mă întind pe marginea lui Covor și Mami mă învelește cu el și îmi spune să stau pe burtă, apoi pe spate, apoi pe burtă, apoi iar pe spate până când sunt tot

înfășurat. Miroase ciudat în Covor, a praf și a încă ceva, altfel decât atunci când doar stau întins pe el.

Mami mă ridică, sunt strivit. Zice că sunt ca un pachet mare și greu, dar că Bătrânul Nick o să mă ridice fără probleme pentru că are mușchii mai mari.

— O să te ducă în curte și apoi în garaj, uite-așa.

Simt cum mergem prin Cameră. Sunt puțin strâns de gât, dar nu mă mișc deloc.

— Sau poate pe umăr, uite-așa.

Mă ridică, geme, sunt presat în două.

— E un drum lung?

— Ce spui?

Cuvintele mi se pierd în Covor.

— Stai așa, spune Mami, cred că s-ar putea să te pună jos de câteva ori ca să deschidă uși.

Mă lasă pe jos, întâi capul.

— Au!

— Niciun sunet, ne-am înțeles?

— Îmi pare rău.

Îl simt pe Covor pe față, mă mănâncă nasul, numai că nu pot să ajung să mă scarpin.

— Cel mai probabil o să te arunce în spatele camionului, așa.

Îmi dă drumul *buf*, strâng din dinți ca să nu urlu.

— Stai țeapăn, țeapăn, țeapăn, ca un robot, bine? Indiferent ce se întâmplă.

— Bine.

— Pentru că, Jack, dacă te lași moale sau te miști sau scoți un singur sunet, dacă din greșeală faci vreuna din astea, o să știe că ești viu și o să fie atât de furios încât…

— Ce?

Aștept.

— Mami, ce-o să facă?

— Nu-ți face griji, o să creadă că ești mort.

De unde știe sigur?

— Apoi o să se ducă în cabină și o să înceapă să conducă.

— Unde?

— Păi, probabil, în afara orașului. Undeva unde să nu fie oameni care să-l vadă cum sapă o groapă, într-o pădure sau ceva asemănător. Dar ideea e ca, de îndată ce pornește motorul – o să facă zgomot și-o să bâzâie și-o să tremure, așa – face ca mașina la mine prin Covor, de obicei asta mă face să râd, dar nu acum – ăsta e semnalul ca să începi să ieși din covor. Încercăm?

Mă foiesc, dar nu pot, e prea strâns.

— Sunt blocat. Sunt blocat, Mami.

Mă desface imediat. Respir mult aer.

— OK?

— OK.

Îmi zâmbește, dar e un zâmbet ciudat, ca și cum s-ar preface. Apoi mă înfășoară la loc.

— Tot mă strânge.

— Îmi pare rău, nu credeam că o să te strângă atât de tare. Stai puțin.

Mă desface iar.

— Hei, ia încearcă să-ți încrucișezi mâinile, să-ți faci un pic de loc.

De data asta, după ce mă înfășoară, pot să îmi ridic mâinile deasupra capului și îmi flutur degetele afară din Covor.

— Foarte bine. Acum încearcă să ieși ca dintr-un tunel.

— E prea strâns.

Nu știu cum a făcut-o Contele în timp ce se îneca.

— Dă-mi drumul.

— Rezistă puțin.

— Dă-mi drumul acum!

— Dacă o să intri în panică, îmi spune, planul nostru n-o să meargă.

Iar încep să plâng și Covorul e ud pe fața mea.

— Afară!

Covorul se desface și pot să respir din nou.

Mami îmi pune mâna pe față, dar o împing.

— Jack…

— Nu.

— Ascultă-mă.

— Plan B tâmpit.

— Știu că e groaznic. Crezi că nu știu? Dar trebuie să-l încercăm.

— Ba nu, nu trebuie până nu împlinesc șase ani.

— Există un lucru care se numește prescriere.

— Ce?

Mă holbez la ea.

Mami oftează.

— De fapt, nu Bătrânul Nick e proprietarul acestei case, ci banca. Iar dacă își pierde slujba și nu mai are bani și nu mai plătește, atunci banca se înfurie și s-ar putea să-i ia casa.

Mă întreb cum ar o putea o bancă să facă asta. Poate cu un excavator uriaș?

— Cu Bătrânul Nick în ea, întreb, așa ca Dorothy când tornada i-a luat casa?

— Ascultă-mă.

Mami mă prinde de coate atât de strâns, că aproape mă doare.

— Ce vreau să-ți spun este că n-ar lăsa pe nimeni să intre în casă sau în curte pentru că atunci ar găsi Camera, nu?

— Și ne-ar salva?

— Nu, Bătrânul Nick n-ar lăsa niciodată să se întâmple asta.

— Și ce-ar face?

Mami își mușcă buzele și pare că rămâne fără ele.

— Ideea e că trebuie să evadăm înainte de asta. Acum o să te duci la loc în covor și-o să exersezi până când o să prinzi șpilul cum să te strecori afară.

— Nu.

— Jack, te rog…

— Mi-e prea frică, strig. N-o s-o fac niciodată și te urăsc.

Mami respiră ciudat, se așază pe Podea.

— E în regulă.

Cum să fie în regulă dacă o urăsc?

Își ține mâinile pe burtică.

— Eu te-am adus în Cameră, n-am vrut, dar am făcut-o și nicio clipă nu mi-a părut rău.

Mă uit fix la ea și ea se uită fix la mine.

— Te-am adus aici și în noaptea asta o să te scot afară.

— Bine.

E un „bine” foarte mic, dar ea îl aude. Dă din cap.

— Și tu, cu lampa de sudură. Pe rând, dar amândoi.

Mami dă mai departe din cap.

— Totuși, tu ești cel care contează. Doar tu.

Scutur din cap până începe să se bălăngăne, pentru că nu sunt doar eu.

Ne uităm unul la celălalt fără să zâmbim.

— Ești gata să intri din nou?

Dau din cap. Mă întind. Mami mă înfășoară superstrâns.

— Nu pot…

— Sigur că poți.

Simt cum mă mângâie prin Covor.

— Nu pot, nu pot.

— Poți să numeri până la o sută pentru mine?

Pot, încet și apoi foarte repede.

— Deja pari mai calm. O să ne dăm seama care e șmecheria într-un minut, spune Mami. Mă gândesc că poate… dacă nu poți să te strecori afară, oare te-ai putea despacheta singur?

— Dar sunt înăuntru.

— Știu, dar poți să întinzi mâna și să găsești colțul. Hai să încercăm așa.

Pipăi până dau de ceva ascuțit.

— Asta e, spune Mami. Foarte bine, acum trage. Nu încolo, în cealaltă parte, până simți că se desface. Ca și cum ai decoji o banană.

Trag numai un pic.

— Stai pe margine și îl apeși cu greutatea.

— Îmi pare rău.

Îmi vin iar lacrimile.

— Nu ai de ce să-ți pară rău, te descurci grozav. Ce-ar fi să te rostogolești?

— În ce parte?

— În direcția în care simți că e mai comod. Poate pe burtică, apoi trebuie să găsești colțul covorului și să tragi de el.

— Nu pot.

Reușesc. Îmi scot un cot.

— Excelent, spune Mami. Acum chiar s-a lărgit în partea de sus. Hei, ce-ar fi să te ridici, crezi că poți să te ridici?

Mă doare și e imposibil.

Reușesc să mă ridic și amândouă coatele îmi sunt afară și Covor mi se desface de pe față. Pot să îl dau pe tot deoparte.

— Am reușit, strig, sunt ca o banană.

— Ești ca o banană, spune Mami.

Mă pupă pe față care e toată udă.

— Hai să mai încercăm o dată.

Când sunt foarte obosit, trebuie să mă opresc, iar Mami îmi spune cum o să fie Afară.

— Bătrânul Nick o să fie la volan. Tu ești în spate, în partea neacoperită a camionetei, așa că nu te poate vedea, OK? Să te prinzi de marginea camionetei ca să nu cazi, pentru că o să meargă foarte repede, uite-așa.

Mă zgâlțâie.

— Apoi, când pune frână, o să te simți – o să te arunce în cealaltă parte, în timp ce camioneta încetinește. Asta înseamnă că ați ajuns la indicatorul cu stop, unde șoferii trebuie să se oprească o clipă.

— Chiar și el?

— Da, și el. Deci, imediat ce simți că s-a oprit camioneta, o să poți sări peste marginea ei.

În Spațiul din Afară. Nu o spun, dar știu că e greșit.

— O să aterizezi pe asfalt, o să fie tare ca…

Se uită în jur.

— Ca faianța, doar că mai aspru. Și pe urmă trebuie să alergi-alergi-alergi ca Turtița Rumenită.

— Pe Turtiță a mâncat-o vulpea.

— Da, e un exemplu prost, spune Mami. Dar, de data asta, noi suntem mai șireți. „Jack, fii sprinten, Jack, fii băiat mare…”

— „Jack, sari peste lumânare.”

— Trebuie să te îndepărtezi de camionetă, să fugi cât poți de repede, ca în desenele alea animate pe care le-am văzut odată, îți amintești? *Road Runner*?

— Și Tom și Jerry aleargă.

Mami dă din cap.

— Tot ce contează e să nu-l lași pe Bătrânul Nick să te prindă. A, și încearcă să urci pe trotuar dacă poți, o să vezi, e porțiunea mai înaltă, ca să nu te lovească vreo mașină. Și trebuie să țipi, ca să te ajute cineva.

— Cine?

— Nu știu, oricine.

— Cine-i oricine?

— Aleargă spre prima persoană pe care o vezi. Sau… O să fie destul de târziu. Poate că n-o să mai fie nimeni pe stradă.

Își roade degetul, de fapt unghia de la deget, dar nu-i spun să se oprească.

— Dacă nu vezi pe nimeni, va trebui să faci cu mâna spre o mașină ca să oprească și să le spui oamenilor din ea că tu și mama ta ați fost răpiți. Sau, dacă nu sunt mașini – o, Doamne – cred că va trebui să te duci la o casă – la orice casă unde sunt luminile aprinse – și să bați tare cu pumnii în ușă. Dar să fie o casă cu luminile aprinse, nu una goală. Trebuie să bați la ușa de la intrare, știi care este?

— Cea din față.

— Încercăm acum?

Mami așteaptă.

— Vorbește cu ei ca și cum ai vorbi cu mine. Să ne prefacem că eu sunt ei. Ce spui?

— Tu și cu mine am fost…

— Nu, prefă-te că eu sunt oamenii din casă sau din mașină, sau de pe trotuar, și spune-le că tu și cu Mami a ta…

Încerc din nou.

— Tu și cu Mami a ta…

— Nu, tu spui: „Mami a mea și cu mine…”

— Tu și cu mine…

Oftează.

— Ok, nu contează, doar dă-le biletul – e la loc sigur?

Mă caut în chiloți.

— A dispărut. Apoi îl simt, mi-a alunecat lângă fund. Îl scot și i-l arăt.

— Ține-l în față. Dacă îl pierzi, le poți zice doar atât: „Am fost răpit”. Spune exact așa.

— Am fost răpit.

— Spune tare și răspicat, ca să te audă.

— Am fost răpit, urlu.

— Bravo. Apoi vor suna la poliție, spune Mami, și – cred că poliția va căuta peste tot în curtea din spate până va găsi Camera.

— Cu lampa de sudură, îi aduc eu aminte.

Exersăm și exersăm. *Mort, Camionetă, Ieșit afară, Sărit, Alergat, Cineva, Bilet, Poliție, Lampă de sudură*. Sunt nouă lucruri. Nu cred că mi le pot ține pe toate în cap în același timp. Mami spune că sigur pot, sunt supereroul ei, Mr. Five.

Aș vrea să mai am patru ani.

La prânz pot să aleg pentru că e o zi specială, e ultima noastră zi în Cameră. Așa zice Mami, dar de fapt eu nu cred. Dintr-odată simt că mor de foame, aleg macaroane și hotdog și biscuiți, parc-ar fi trei prânzuri la un loc.

Ne jucăm întruna Dame, numai că eu sunt speriat de Marea Evadare și pierd de două ori, după care nu mai vreau să joc.

Încercăm să facem nani, dar nu putem. Mami îmi dă puțin, din stângul, apoi din dreptul, apoi iar din stângul până nu mai rămâne aproape nimic.

Niciunul din noi nu mai vrea nimic la cină. Trebuie să-mi pun înapoi tricoul vomitat. Mami spune că pot să-mi păstrez șosetele.

— Altfel strada o să-ți facă răni la picioare.

Își șterge un ochi, apoi pe celălalt.

— Ia-ți-le pe cele mai groase.

Nu știu de ce plânge pentru șosete. Mă duc în Dulap și-l scot pe Dinte de sub pernă.

— O să-l ascund în șosetă.

Mami clatină din cap.

— Și dacă stai pe el și-ți face rană la picior?

— Nu, o să stea cuminte pe margine.

E 06:13, înseamnă că se face seară. Mami spune că ar trebui să fiu deja învelit în Covor, s-ar putea ca Bătrânul Nick să vină mai devreme din cauză că sunt bolnav.

— Încă nu.

— Păi..

— Te rog, nu.

— Bine, atunci stai aici, ca să te pot înfășură repede dacă e ceva.

Spunem planul încă o dată și încă o dată ca eu să-mi amintesc toate cele nouă lucruri: *Mort, Camionetă, Ieșit afară, Sărit, Alergat, Cineva, Bilet, Poliție, Lampă de sudură*.

Tresar de fiecare dată când aud *bip bip* dar nu e de-adevă, doar îmi imaginez. Mă uit fix la Ușă, strălucește ca un pumnal.

— Mami?

— Da?

— Hai să facem asta mâine-seară mai bine.

Mami se apleacă și mă strânge în brațe tare de tot. Asta înseamnă nu.

Iar o urăsc un pic.

— Dacă aș putea să o fac eu, aș face-o.

— De ce nu poți?

Clatină din cap.

— Îmi pare rău că trebuie să o faci tu și că trebuie să o faci acum. Dar nu uita, o să fiu tot timpul în capul tău. O să vorbesc cu tine întruna.

Reluăm Planul B de o mie de ori.

— Și dacă-l desface pe Covor? întreb. Ca să se uite la mine mort?

Mami nu spune nimic câteva clipe.

— Știi că e rău să lovești, da?

— Da.

— Ei bine, în seara asta e un caz special. Nu cred că o să te desfacă, o să vrea să termine repede cu toată treaba, dar dacă din întâmplare… ce trebuie să faci e să-l lovești cât poți de tare.

Uau!

— Lovește-l cu picioarele, mușcă-l, bagă-i degetele în ochi…

Degetele ei împung aerul.

— Orice numai să scapi.

De-abia îmi vine să cred.

— Am voie să-l și omor?

Mami dă fuga la Bufet unde se usucă vasele după ce le spălăm și ia Cuțitul fără Zimți.

Mă uit cum lucește și mă gândesc la povestea despre cum l-a pus Mami la gâtul Bătrânului Nick.

— Crezi că poți ține ăsta strâns sub covor și dacă…

Se uită la Cuțitul fără Zimți. Apoi îl pune la loc lângă furculițe pe Raftul cu Vase.

— Cum am putut să mă gândesc la așa ceva?

De unde să știu eu, dacă ea nu știe?

— O să te tai, spune Mami.

— Nu, n-o să mă tai.

— Ba da, Jack, o să te faci harcea-parcea cum o să te foiești acolo, înăuntru, cu un cuțit în mână – cred că-mi pierd mințile.

Clatin din cap.

— Nu, nu ți le pierzi, sunt aici.

O mângâi pe păr, iar ea mă mângâie pe spate.

Verific dacă Dintele e în șosetă, iar biletul e în chiloți, în partea din față. Cântăm ca să treacă timpul, dar o facem încet. *Lose Yourself* și *Tubthumping* și *Home On the Range*.

— *Chiar și albina ar ști să-ți zâmbească*… încep eu să cânt.

— *Și orice floare miroase frumos*…

— *Ciulinii ce se rostogolesc, în fața ta se opresc*.

— Trebuie să ne pregătim, spune Mami și desface Covorul.

Nu vreau. Mă întind și îmi pun mâinile pe umeri și coatele în afară. Aștept ca Mami să mă înfășoare.

Dar ea stă și se uită la mine. Tălpi, picioare, brațe, cap, ochii ei alunecă pe mine, peste tot, de parcă ar face inventarul.

— Ce e? o întreb.

Nu spune nimic. Se apleacă spre mine, dar nici măcar nu mă sărută, doar îmi atinge fața cu fața ei până când nu mai știu care a cui e. Pieptul îmi face *bumbumbum*. Nu vreau să-i dau drumul.

— Bine, spune Mami, și vocea ei zgârie. Suntem fricteji, nu-i așa? Suntem cei mai fricteji. Haide, avem curaj, nu? Ne vedem afară.

Apoi îmi aranjează brațele în felul ăla special, cu umerii împinși în afară. Împăturește Covorul deasupra mea și lumina dispare.

Stau făcut sul și întunericul îmi dă mâncărimi.

— Nu e prea strâns?

Încerc să văd dacă pot să-mi ridic mâinile deasupra capului și înapoi.

— E bine?

— E bine, spun.

Pe urmă nu facem decât să așteptăm. Ceva apare în capătul Covorului și mă mângâie pe păr, e mâna ei, știu fără măcar s-o văd. Îmi aud respirația care e foarte zgomotoasă. Mă gândesc la Conte cum stătea împachetat, cu viermii târându-se înăuntru. Căderea jos, jos adânc în mare. Oare viermii știu să înoate?

Mort, Camionetă, Alergat, Cineva – nu, întâi *Ieșit afară*, apoi *Sărit, Alergat, Cineva, Bilet, Lampă de sudură*. Am uitat de *Poliție* înainte de *Lampa de sudură*, e prea complicat, o să mă încurc și Bătrânul Nick o să mă îngroape de-adevă și Mami o să aștepte pentru totdeauna.

După mult timp șoptesc:

— Vine sau nu?

— Nu știu, spune Mami. Dacă e cât de puțin om…

Credeam că oamenii sunt sau nu, nu știam că cineva poate să fie puțin om. Atunci restul din el ce e?

Aștept și aștept. Nu-mi simt brațele. Covorul îmi stă pe nas, îmi vine să mă scarpin. Mă chinui și până la urmă îl ating.

— Mami?

— Aici sunt.

— Și eu.

Bip bip.

Sar, ar trebui să fiu mort, dar nu mă pot abține, vreau să ies din Covor chiar acum, doar că sunt înțepenit și nu pot nici măcar să încerc pentru că o să-și dea seama…

Simt că mă apasă ceva, cred că e mâna lui Mami. Are nevoie de mine să fiu Super-Prințul JackerJack, așa că stau extra-nemișcat. Nu mă mai mișc, sunt un Cadavru, sunt Contele, nu, sunt prietenul lui și mai mort, sunt țeapăn ca un robot stricat, cu o pană de curent.

— Poftim.

Asta e vocea Bătrânului Nick. Sună ca de obicei. Nici măcar nu știe ce s-a întâmplat cu mine care am murit.

— Antibiotice, le-a expirat termenul doar de puțin timp. Tipul a zis că pentru un copil ajunge jumătate de pastilă.

Mami nu răspunde.

— El unde e? în Dulap?

El, adică eu.

— E în covor? Ai înnebunit, să faci pachet un copil bolnav?

— Nu te-ai mai întors, spune Mami cu o voce ciudată. Peste noapte i s-a făcut și mai rău și de dimineață nu s-a mai trezit.

Nimic. Bătrânul Nick scoate un sunet caraghios.

— Ești sigură?

— Dacă sunt sigură?

Mami țipă, dar eu nu mă mișc, nu mă mișc, sunt înțepenit și nu aud-nu văd-nu nimic.

— Crezi că aș putea să nu fiu sigură?

— Oh, nu!

Îi aud respirația.

— E groaznic. Pur și simplu groaznic. Biata de tine…

Un minut, nimeni nu spune nimic.

— Probabil a fost ceva foarte grav, spune Bătrânul Nick, cred că, oricum, pastilele n-ar fi avut niciun efect.

— L-ai omorât, urlă Mami.

— Haide, calmează-te, te rog.

— Cum să mă calmez când Jack…

Respiră ciudat și cuvintele îi ies de parcă se îneacă. Se preface așa de de-adevăratelea, încât mai că o cred.

— Lasă-mă să văd.

Vocea lui e foarte aproape. Mă strâng tot și stau țeapăn-țeapăn-țeapăn.

— Să nu cumva să-l atingi.

— Bine, bine, spune Bătrânul Nick. Dar nu poți să-l ții aici.

— Băiețelul meu!

— Știu, știu, e groaznic, dar trebuie să-l iau de-aici.

— Nu!

— Cât timp a trecut? întreabă. Ai spus că de dimineață? Sau poate azi-noapte? Imediat o să înceapă să… nu e sănătos să-l ții aici. Mai bine îl iau și să găsesc un loc.

— Nu în curtea din spate.

Mami vorbește de parcă ar mârâi.

— Bine.

— Dacă-l pui în curtea din spate, o să-mi pierd mințile. Să nu cumva să faci asta, e prea aproape. Dacă-l îngropi acolo o să-l aud plângând…

— Am spus că e-n regulă.

— Trebuie să-l duci departe, ai înțeles?

— E-n regulă. Lasă-mă…

— Încă nu.

Plânge și plânge.

— Să nu cumva să-l deranjezi.

— O să-l țin învelit bine.

— Să nu îndrăznești să te-atingi de el nici măcar cu un deget…

— Am înțeles.

— Jură că nici n-o să te uiți la el cu ochii tăi murdari.

— OK.

— Jură.

— Jur, OK?

Sunt mort-mort-mort.

— O să știu, urlă Mami, o să știu dacă-l îngropi în curtea din spate și o să țip de fiecare dată când o să se deschidă ușa aia, o să fac praf locul ăsta, jur că n-o să mai tac niciodată. O să trebuiască să mă omori și pe mine dacă vrei să tac, de-acum nu-mi mai pasă.

De ce îi spune să o omoare și pe ea?

— Liniștește-te.

Bătrânul Nick pare că vorbește cu un câine.

— O să-l iau acum și o să-l duc în camionetă, bine?

— Cu grijă și găsește-i un loc frumos, spune Mami și plânge așa de tare, că abia înțeleg ce spune. Undeva cu copaci.

— Sigur. Acum trebuie să plec.

Ceva mă prinde și mă strânge prin Covor, e Mami care spune Jack, Jack, Jack.

Apoi sunt ridicat. Cred că e ea și apoi știu că e el. Nu te mișca-nu-te-mișca-nu-te-mișca JackerJack stai înțepenit-înțepenit-înțepenit. Sunt strivit în Covor, nu pot respira cum trebuie, dar morții oricum nu respiră. Nu-l lăsa să mă despacheteze. Aș vrea să am Cuțitul fără Zimți.

Din nou *bip bip*, apoi *clicul*, asta înseamnă că Ușa s-a deschis. M-a prins căpcăunul, *fi fa fo fi* trage cu tunul. Am ceva cald pe picior, oh, nu, Penis a făcut un pic de pipi. Și un pic de caca a ieșit din poponeț, Mami nu a spus că o să se întâmple asta. Miroase urât. *Îmi pare rău, Covor*. Un mârâit la urechea mea, e Bătrânul Nick care mă ține strâns. Mi-e așa de frică, încât nu pot să fiu viteaz, stop-stop-stop, dar nu trebuie să scot niciun sunet, altfel o să-și dea seama că e o păcăleală și o să îmi mănânce capul întâi și o să-mi smulgă picioarele…

Îmi număr dinții, dar tot pierd șirul, 19, 21, 22. Sunt Prințul Robot Super JackerJack Mr. Five, nu mă mișc. *Ești acolo, Dinte*? *Nu te simt, dar probabil că ești în șosetă, undeva într-o parte. Ești un pic din Mami, bucățică ruptă din ea, și mergi cu mine.*

Nu-mi simt brațele.

Aerul e diferit. Simt încă praful din Covor, dar când îmi ridic nasul puțin de tot, simt un aer care e…

Afară.

Oare e posibil?

Nu se mișcă. Bătrânul Nick doar stă. De ce e încă în curte? Ce are de gând să…?

Se mișcă iar. Stau țeapăn-țeapăn-țeapăn.

Auuu, sunt jos pe ceva tare. Nu cred că am scos vreun sunet, n-am auzit niciunul. Cred că mi-am mușcat gura, are gustul ăla de sânge.

Un alt bip, dar de alt fel. Un zdrăngănit ca de metale. Sus din nou, apoi aruncat, mă lovesc cu fața, *au au au*! *Bang*. Apoi totul începe să se scuture și să tremure și să mugească sub mine, e cutremur…

Nu, e camioneta, sigur asta e. Nu e deloc ca atunci când faci din buze ca mașina, e de un milion de ori mai tare. *Mami*! strig la mine în cap. *Mort, Camionetă*, sunt două din nouă. Sunt în spatele camionetei maronii exact ca în poveste.

Nu sunt în Cameră. Mai sunt eu?

Acum ne mișcăm. Zbor cu camioneta cu adevărat de-adevăratelea de-adevă *vruuuum*.

Ah, acum trebuie să fac *Ieșit afară*, era să uit. Încep să fac ca un șarpe, dar Covor s-a strâns, nu știu cum, m-am înțepenit *Mami Mami Mami*… nu pot să ies așa cum am exersat, chiar dacă am exersat și-am exersat, totul merge pe dos, *îmi pare rău*. Bătrânul Nick o să mă ducă undeva și o să mă îngroape și viermi înăuntru, viermi în afară… Plâng din nou, îmi curge nasul, mâinile îmi sunt înnodate sub piept, mă lupt cu Covor pentru că nu mai e prietenul meu, îl lovesc ca la karate, dar m-a prins, e giulgiul în care cad cadavrele în mare…

S-a făcut mai liniște. Nu ne mișcăm. Camioneta s-a oprit.

E un stop, e un indicator pentru stop, asta înseamnă că trebuie să fac *Salt*, adică numărul cinci de pe listă, dar încă n-am făcut numărul 3, dacă nu pot să ies afară cum să sar? Nu pot să ajung la patru cinci șase șapte opt sau nouă, am rămas blocat la trei, o să mă îngroape cu viermii…

Ne mișcăm din nou, *vrum vrum*.

Îmi duc o mână la fața care e toată plină de muci, mâna îmi iese pe sus și îmi trag și cealaltă mână sus. Degetele mele apucă aerul nou, ceva rece, ceva de metal și încă ceva ce nu e metal, cu umflături. Prind și trag trag trag și lovesc și genunchiul, *au au au*. Nu e bine, nu merge. *Găsește colțul*, Mami vorbește cu mine la mine în cap, oare e așa cum a spus sau numai îmi aduc aminte? Îl pipăi pe Covor, dar nu are niciun colț, apoi îl găsesc și trag, se desface numai puțin, cred. Mă rostogolesc pe spate, numai că acum e chiar și mai strâns și nu mai găsesc colțul.

Oprire, camioneta s-a oprit din nou, încă nu sunt afară, trebuia să sar la prima. Trag de Covor până am impresia că o să-mi rupă cotul și văd o orbire uriașă, care apoi dispare pentru că, *vrruuummm*, camioneta se mișcă din nou.

Cred că ce am văzut era Afară, Afară e de-adevăratelea și atât de strălucitor, dar nu pot…

Mami nu e aici, n-am timp să plâng, sunt Prințul JackerJack, trebuie să fiu JackerJack altfel mă vor mânca viermii. Sunt pe burtă din nou, îmi îndoi genunchii și îmi ridic fundul, o să țâșnesc prin Covor, e mai larg acum, începe să-mi coboare de pe față…

Acum pot să respir tot acest aer minunat și negru. Mă ridic și îl desfac pe Covor de parcă aș fi un fel de banană strivită. Coada de cal mi s-a desfăcut și tot părul îmi intră în ochi. Îmi găsesc picioarele unu și doi, mă scot afară cu totul, am reușit, aș vrea să mă vadă Dora, ea ar cânta cântecul „Am reușit”.

Încă o lumină trece *vâjjj* pe lângă noi. Lucrurile care alunecă pe cer – cred că sunt copaci. Și case și lumini și stâlpi gigantici și niște mașini, totul trece vâjâind. E ca și cum aș fi într-un desen animat doar că ar fi mai multă dezordine. Mă țin de marginea camionetei, e tare și rece. Cerul e cel mai imens, mai încolo e o bucată roz-portocalie, dar restul e gri. Când mă uit în jos, strada e neagră și lungă-lungă. Știu cum să fac o săritură bună, dar nu când totul huruie și mă zgâlțâie și luminile sunt toate încețoșate și aerul miroase ciudat, a mere sau ceva de genul. Nu-mi merg ochii cum trebuie, mi-e prea frică, nu pot să fiu *fricteaz*.

Camioneta s-a oprit din nou, nu pot să sar, nu pot să mă mișc. Reușesc să mă ridic și să mă uit, dar…

Alunec și mă izbesc de camionetă, dau cu capul de ceva și mă doare, țip din greșeală *auuuu*…

Din nou oprire.

Un sunet de metal. Fața Bătrânului Nick. S-a dat jos din camionetă cu fața cea mai furioasă pe care am văzut-o vreodată și…

Salt.

Pământul îmi rupe picioarele, îmi strivește genunchiul, mă lovește în față, dar eu alerg-alerg-alerg unde e *Cineva*, Mami mi-a spus să strig după cineva sau după o mașină sau o casă luminată, văd o mașină, dar e întunecată și oricum nu-mi iese nimic din gură care mi-e plină de păr dar alerg mai departe, *Turtiță Rumenită aleargă grăbită*. Mami nu e aici, dar mi-a promis că o să fie în capul meu și-o să-mi spună *fugi-fugi-fugi*. În spatele meu un mormăit, el e, e Bătrânul Nick care vine să mă rupă în două, *fi fa fo fi*, trebuie să-l găsesc pe *Cineva* ca să strig ajutor-ajutor, dar nu e niciun cineva, niciunul, va trebui să fug toată viața, dar mi-am folosit toată respirația și nu pot să văd și…

Un urs.

Un lup?

Un câine, un câine e cineva?

Cineva vine în spatele câinelui, dar e o persoană foarte mică, un bebeluș care merge, împinge ceva cu roți care are un bebeluș mai mic înăuntru. Nu-mi amintesc ce trebuie să strig, sunt fără sonor, alerg spre ei. Bebelușul râde, aproape că nu are păr. Cel mic din lucrul cu roți nu cred că e adevărat, e o păpușă. Câinele e mic, dar adevărat, face un caca pe jos, n-am văzut niciodată să facă asta câinii de la Televizor. Din spatele bebelușului vine o persoană și culege caca într-o pungă de parcă ar fi o comoară, cred că e un el, acel cineva cu părul scurt ca al Bătrânului Nick, dar mai creț și e mai maro decât bebelușul. Spun „Ajutor”, dar nu se aude prea tare. Alerg până ajung aproape de ei și câinele latră și sare în sus și *mă mănâncă*…

Îmi deschid gura pentru cel mai mare țipăt, dar nu iese niciun sunet.

— Raja!

Am roșu pe degete, numai puncte.

— Raja, jos.

Persoana bărbat a prins câinele de gât.

Mă holbez la mâna mea din care cade sânge.

Apoi *hați* mă prinde ceva din spate, e Bătrânul Nick cu mâinile lui uriașe pe coastele mele. Am stricat totul, m-a prins, *scuze scuze scuze Mami*. Mă ridică. Atunci țip, țip fără cuvinte. M-a prins sub braț, mă ridică să mă ducă înapoi în camion, Mami a spus că am voie să-l lovesc, că pot să-l omor, lovesc și lovesc, dar nu ajung până la el, mă lovesc numai pe mine…

— Scuzați-mă, strigă persoana care ține punga cu caca. Domnule?

Vocea lui nu e groasă, e mai blândă.

Bătrânul Nick ne face să ne întoarcem. Uit să țip.

— Îmi pare tare rău. Fetița dumneavoastră e bine?

Ce fetiță?

Bătrânul Nick își drege vocea, mă cară mai departe spre camionetă, dar acum merge cu spatele.

— E-n regulă.

— În mod normal e un câine foarte cuminte, dar ea i-a ieșit în față așa, de nicăieri…

— L-o fi apucat bâzdâcul, spune Bătrânul Nick.

— Așteptați, cred că-i sângerează mâna.

Mă uit la degetul meu mâncat, sângele face picături.

El a ridicat persoana bebeluș și o ține cu brațul și punga cu caca în cealaltă mână și pare că nu știe ce să facă.

Bătrânul Nick mă lasă în picioare, are degetele pe umerii mei, mă ard.

— Totul e sub control.

— Și genunchiul arată rău, nu Raja i-a făcut asta, a căzut cumva

înainte? întreabă bărbatul.

— Nu sunt o ea, spun, dar numai la mine în gât.

— Ce-ar fi să-ți vezi de treabă și eu de a mea?

Bătrânul Nick aproape urlă.

Mami, Mami, am nevoie de tine ca să vorbim. Nu mai e la mine în cap, nu mai e nicăieri. A scris biletul, uitam, îmi vâr mâna care nu e mâncată în chiloți și nu pot să găsesc biletul, pe urmă îl găsesc, e plin de pipi. Nu pot vorbi, dar îl flutur spre bărbatul cineva.

Bătrânul Nick mi-l smulge din mână și îl face să dispară.

— OK, nu… nu-mi place asta, spune bărbatul.

Are un telefon micuț în mână, de unde a apărut?

— Poliția, vă rog.

Se întâmplă exact așa cum a spus Mami, suntem deja la opt, adică deja *Poliția* și nici măcar nu am arătat *Biletul* și nici nu am pomenit despre Cameră, merge invers. Trebuie să vorbesc cu Cineva ca și cum ar fi ființe umane, încep să spun: „Am fost răpit”, dar îmi iese în șoaptă pentru că Bătrânul Nick m-a ridicat din nou și a pornit spre camionetă, aleargă, eu tremur tot, nu găsesc unde să-l lovesc, o să…

— Ți-am văzut plăcuțele, domnule!

Persoana bărbat vorbește, oare strigă la mine? Ce plăcuțe?

— K 93…

Strigă niște numere, de ce strigă numere?

Dintr-odată *ahhhhh* strada mă lovește în față, Bătrânul Nick aleargă, dar fără mine. M-a scăpat. E tot mai departe cu fiecare secundă. Probabil că erau niște numere magice care l-au făcut să mă scape.

Încerc să mă ridic, dar nu-mi amintesc cum.

Se aude un zgomot ca un monstru, *vrummm*, camioneta vine spre mine, *rrrrrm*, o să mă facă bucățele pe stradă, nu știu cum unde ce – bebelușul plânge, nu am mai auzit un bebeluș adevărat plângând până acum…

Camioneta a dispărut. Doar a trecut pe lângă mine și după colț fără să se oprească. O mai aud un pic și pe urmă n-o mai aud.

Porțiunea mai înaltă, trotuarul, Mami a zis să mă urc pe trotuar. Trebuie să mă târăsc, dar fără să pun jos genunchiul care mă doare. Trotuarul e format din pătrate mari, aspre.

Un miros groaznic. Botul câinelui e chiar lângă mine, s-a întors să mă ronțăie, țip.

— Raja!

Bărbatul trage câinele deoparte. S-a așezat pe vine lângă mine, pe un genunchi ține bebelușul care se zbate. Nu mai are punga cu caca. Arată ca o persoană de la TV, dar mai aproape și mai latră și cu mirosuri, aduce puțin cu Detergent de Vase și mentă și curry la un loc. Mâna care nu ține câinele încearcă să mă atingă, dar eu mă rostogolesc exact la timp.

— E în regulă, scumpo, e în regulă.

Cine e scumpă? Ochii lui se uită la ochii mei, eu sunt scumpa. Nu mă pot uita pentru că e prea ciudat să mă vadă și să vorbească cu mine.

— Cum te cheamă?

Persoanele de la TV nu întreabă niciodată nimic, numai Dora și ea știe deja cum mă cheamă.

— Poți să-mi spui cum te cheamă?

Mami a spus să vorbesc cu cineva, asta e treaba mea. Încerc și nu iese nimic. Îmi ling gura.

— Jack.

— Cum ai spus?

Se apleacă mai aproape, eu mă fac covrig cu capul în mâini.

— E în regulă, n-o să-ți facă nimeni niciun rău. Îmi spui cum te cheamă, puțin mai tare?

E mai ușor dacă nu mă uit la el.

— Jack.

— Jackie?

— Jack.

— Ah. În regulă, îmi pare rău. Tatăl tău a plecat, Jack.

Despre ce vorbește?

Bebelușul începe să tragă de…, de un lucru de peste cămașă, e o haină.

— Eu sunt Ajeet, apropo, spune persoana bărbat, iar ea e fiica mea – ai răbdare, Naisha. Jack are nevoie de un leucoplast pentru genunchiul ăla unde a făcut buba, să vedem dacă…

Pipăie prin geantă.

— Lui Raja îi pare foarte rău că te-a mușcat.

Câinele nu arată de parcă i-ar părea rău, are dinți ascuțiți și murdari. Mi-a băut sângele ca un vampir?

— Nu arăți prea bine, Jack. Ai fost bolnav în ultima vreme?

Clatin din cap.

— Mami.

— Ce spui?

— Mami a vomitat pe tricoul meu.

Bebelușul vorbește mult, dar nu într-o limbă. Trage de urechile lui Raja, de ce nu îi e frică de el?

— Îmi pare rău, n-am înțeles, spune bărbatul Ajeet.

Nu mai zic nimic.

— Poliția o să vină imediat, OK?

S-a întors să se uite la stradă, acum bebelușul Naisha plânge puțin. O leagănă pe genunchi.

— Mergem imediat acasă la Ammi, acasă în pat.

Mă gândesc la Pat. Căldura.

Apasă niște butoane mici pe telefon și mai vorbește, dar eu nu ascult.

Vreau să plec. Dar cred că dacă mă mișc Raja câinele o să mă muște și o să-mi mai bea niște sânge. Stau pe o linie, așa că un pic din mine e într-un pătrat și un pic în celălalt. Mă doare și degetul mâncat și mă doare și genunchiul, genunchiul drept, iese sânge din el acolo unde s-a rupt pielea, era roșu, acum se face negru. Lângă piciorul meu e un oval cu vârful ascuțit, încerc să îl ridic, dar e lipit, apoi îmi vine pe degete, e o frunză. O frunză dintr-un copac de-adevăratelea așa cum a fost cea de pe Fereastră în ziua aceea. Mă uit în sus, e un copac deasupra mea care probabil a scăpat frunza. Stâlpul uriaș cu lumină mă orbește. Toată mărimea cerului din spatele lui e neagră acum, bucățelele roz și portocalii au dispărut unde? Aerul îmi trece peste față și tremur din greșeală.

— Ți-e frig, nu-i așa?

Cred că bărbatul Ajeet vorbește cu bebelușul Naisha, dar de fapt vorbește cu mine, pentru că își scoate haina și mi-o întinde.

— Poftim.

Clatin din cap pentru că e o jachetă de persoane, eu n-am avut niciodată una.

— Cum ți-ai pierdut pantofii?

Ce pantofi?

După aceea bărbatul Ajeet termină de vorbit.

Oprește o mașină, știu de care e, e o mașină de poliție de la TV. Ies din ea persoane, amândouă cu părul scurt, una cu părul negru, una cu părul galben, se mișcă repede. Ajeet vorbește cu ei. Bebelușul Naisha încearcă să scape, dar el o ține în brațe fără să-i facă rău, cred. Raja s-a întins pe ceva maroniu, e iarbă, credeam că e verde, sunt câteva pătrate cu iarbă pe stradă. Aș vrea să mai am biletul, dar Bătrânul Nick l-a dispărut. Nu știu cuvintele, mi-au sărit din cap.

Mami e încă în Cameră, nu e aici, aș vrea atât de mult, atât de mult să fie aici. Bătrânul Nick conduce repede în camioneta lui, dar unde merge, nu spre lacuri, nici la copaci pentru că m-a văzut că nu eram mort, aveam voie să-l omor numai că nu am putut.

Am o idee dintr-odată groaznică. Poate că s-a dus înapoi la Cameră, poate că e acolo chiar acum și face Ușa să se deschidă *bip bip* și el e furios, cel mai furios dintotdeauna, e vina mea pentru că nu am fost mort…

— Jack?

Caut gura care se mișcă. E poliția, cea care e o ea, cred, dar e greu de spus, are părul negru, nu galben. Spune din nou Jack. De unde știe?

— Sunt Ofițerul Oh. Poți să-mi spui câți ani ai?

Trebuie să *Salvat Mami*, trebuie să vorbesc cu poliția să aducă *Lampa de sudură*, dar nu-mi merge gura. Are ceva la curea, e o armă,

ca un polițist de la Televizor. Dar dacă sunt polițiști răi, ca ăia care l-au închis pe Sfântul Petru? Nu m-am gândit la asta. Mă uit la curea, nu la față, e tare, are cataramă.

— Știi câți ani ai?

Floare la ureche. Ridic 5 degete.

— Cinci ani, foarte bine.

Ofițerul Oh mai spune ceva ce nu aud. Apoi mai spune ceva despre o adresă. Spune de două ori.

Vorbesc cât de tare pot dar nu mă uit.

— Nu am adresă.

— Nu? Dar unde ai dormit azi-noapte?

— În Dulap.

— Într-un dulap?

Încearcă, îmi spune Mami în cap, dar Bătrânul Nick e lângă ea, e mai furios ca niciodată și…

— Ai spus că într-un dulap?

— Ai trei rochii, spun. Adică Mami are. Una e roz și una e verde cu dungi și una e maro, dar tu… ea preferă blugii.

— Mami a ta, asta ai spus? întreabă Ofițerul Oh. Ea e cea care are rochiile?

Să dau din cap e mai simplu.

— Unde e Mami a ta astă-seară?

— În Cameră.

— Într-o cameră, OK, spune. În ce cameră?

— În Cameră.

— Poți să ne spui unde e?

Îmi amintesc ceva.

— Nu e pe nicio hartă.

Oftează, nu cred că răspunsurile mele sunt bune de ceva.

Celălalt om poliție e un el, probabil, n-am mai văzut niciodată un păr așa, aproape că se vede prin el. Spune:

— Suntem la Navaho colț cu Alcott, avem un minor în stare de șoc, posibil violență domestică.

Cred că vorbește cu telefonul lui. E ca și cum ne-am juca de-a Papagalule! Repetă! știu cuvintele, dar nu știu ce înseamnă. Se apropie de Ofițerul Oh.

— Ceva noroc?

— Merge încet.

— Așa și cu martorul. Suspectul e un bărbat alb, are în jur de 1,80, 40-50 de ani, a dispărut de la fața locului într-o camionetă de culoare închisă, posibil un F150 sau un Ram, începe cu K 93, ar putea fi un B sau un P, nu știm din ce stat…

— Bărbatul cu care erai – e tatăl tău?

Ofițerul Oh iar vorbește cu mine.

— Nu am unul.

— Prietenul Mamei tale?

— Nu am unul.

Am mai spus asta înainte, am voie să spun de două ori?

— Știi cum îl cheamă?

Mă fac să-mi amintesc.

— Ajeet.

— Nu, pe celălalt, cel care a plecat cu camioneta.

— Bătrânul Nick, spun în șoaptă pentru că nu i-ar plăcea să spun tare.

— Cum?

— Bătrânul Nick.

— Negativ, spune bărbatul poliție în telefon. Suspectul se numește Nick, Nicholas, nu avem nume de familie.

— Și pe Mami a ta cum o cheamă? întreabă Ofițerul Oh.

— Mami.

— Mai are și un alt nume?

Ridic două degete.

— Are două? Minunat. Îți amintești care sunt?

Erau în bilețelul pe care el mi l-a dispărut. Deodată îmi aduc aminte puțin.

— Ne-a furat.

Ofițerul Oh se așază lângă mine pe jos. Nu e ca Podea, e tare și îmi dă tremurici.

— Jack, vrei o pătură?

Nu știu. Pătură nu e aici.

— Ai niște tăieturi cam urâte. Tipul ăsta, Nick, ți-a făcut rău?

Bărbatul poliție s-a întors, îmi întinde o chestie albastră, n-o ating.

— Dă-i drumul, spune în telefon.

Ofițerul Oh mă învelește cu chestia albastră, nu e gri și pufoasă ca Pătură, e mai aspră.

— De unde ai tăieturile alea?

— Câinele e un vampir.

Mă uit după Raja și oamenii lui, dar sunt dispăruți.

— Degetul ăsta l-a mușcat și genunchiul a fost pe pământ.

— Poftim?

— Strada, ea m-a lovit.

— Continuă.

Bărbatul poliție spune asta, vorbește din nou la telefon. Apoi se uită la Ofițerul Oh și spune:

— Să-i contactez pe cei de la Protecția Copilului?

— Mai lasă-mă cu el câteva minute, zice ea. Jack, pun pariu că știi să spui povești, nu-i așa?

De unde știe? Bărbatul poliție se uită la ceasul pe care îl are prins de

încheietură. Îmi aduc aminte de încheietura lui Mami, care nu merge bine. Oare Bătrânul Nick e acolo, îi sucește încheietura sau gâtul, o sfâșie în bucăți?

— Crezi că ai putea să-mi spui ce s-a întâmplat astă-seară?

Ofițerul Oh îmi zâmbește.

— Și ai putea să vorbești rar și clar? Pentru că nu prea mă ajută urechile.

Poate că e surdă, numai că nu vorbește cu degetele așa ca surzii de la TV.

— Recepționat, spune bărbatul poliție.

— Ești gata? întreabă Ofițerul Oh.

Stă cu ochii pe mine. Eu îi închid pe ai mei și mă prefac că vorbesc cu Mami, asta mă face să fiu mai curajos.

— Am făcut o păcăleală, spun foarte încet, eu și cu Mami ne-am prefăcut că eram bolnav, apoi că eram mort, dar în realitate mă desfac și sar din camionetă, numai că trebuia să sar la prima oprire, dar nu am reușit.

— OK, și mai departe ce s-a întâmplat?

Vocea Ofițerului Oh e chiar lângă capul meu.

Tot n-o privesc ca să nu uit povestea.

— Aveam un bilet în chiloți, numai că el l-a dispărut, încă îl mai am pe Dinte.

Îmi bag mâna în șosetă ca să-l găsesc. Deschid ochii.

— Pot să văd?

Încearcă să-l ia pe Dinte, dar nu o las.

— E a lui Mami.

— E mami a ta, despre ea vorbeai?

Cred că n-o ajută nici creierul, cum n-o ajută nici urechile, cum ar putea Mami să fie un dinte? Dau din cap.

— Doar o bucățică ruptă din ea care a căzut afară.

Ofițerul Oh se uită la Dinte de aproape și face o mutră. Bărbatul poliție clatină din cap și spune ceva ce nu aud.

— Jack, zice ea, ai spus că trebuia să sari din camionetă la prima oprire?

— Da, dar eram încă în Covor, apoi am desfăcut banana, numai că nu am fost destul de fricteaz.

Mă uit la Ofițerul Oh și vorbesc în același timp.

— Dar după a treia oprire, camioneta a făcut *vuuum*…

— Cum a făcut?

— Așa… îi arăt. Invers.

— S-a întors.

— Îhâm, și m-a lovit și el, Bătrânul Nick, a ieșit foarte furios și atunci am sărit.

— Bingo.

Ofițerul Oh bate din palme.

— Hâm? face bărbatul poliție.

— Trei stopuri și o întoarcere. La stânga sau la dreapta?

Așteaptă.

— Nu-i nimic, Jack, te-ai descurcat foarte bine.

Se uită la stradă și apoi are un lucru în mână ca un telefon, oare de unde a apărut? Se uită la ecranul micuț și spune:

— Spune-le să verifice plăcuțele și… încercați Carlingford Avenue, poate Washington Drive…

— Câinele a mers la închisoare?

— Nu, nu, spune Ofițerul Oh, a fost o greșeală, n-a fost cu intenție.

— Continuă, spune bărbatul poliție în telefon.

Dă din cap spre Ofițerul Oh. Ea se ridică.

— Hei, poate Jack ne ajută să găsim casa. Ai vrea să faci o plimbare cu mașina poliției?

Nu pot să mă ridic, îmi întinde mâna, dar mă prefac că nu văd. Pun un picior, pe urmă celălalt și sunt un pic amețit. Când ajung la mașină, mă urc acolo unde e ușa deschisă. Ofițerul Oh stă și ea în spate și îmi pune centura, mă fac mic ca să nu mă atingă cu mâna, numai pătura albastră.

Mașina se mișcă, nu se zguduie așa tare cum se zguduia camioneta, e liniștită și toarce. E un pic ca pe planeta aia de la Televizor cu canapeaua unde doamna cu părul umflat pune întrebări, numai că acum e Ofițerul Oh.

— Și camera asta, spune, e într-o casă sau sunt scări?

Mă uit la bucățica strălucitoare din mijloc, e ca Oglindă, dar micuță. Văd fața bărbatului poliție în ea, el e șoferul. Ochii lui se uită în spate la mine în oglinda mică, așa că eu mă uit pe geam. Totul alunecă pe lângă mine, mă cam amețește. Din mașină iese lumină care se împrăștie pe drum, pictează totul. Vine o altă mașină, una albă superrapidă, o să se ciocnească…

— E în regulă, spune Ofițerul Oh.

Când îmi iau mâinile de pe față, cealaltă mașină a dispărut, oare asta a făcut-o dispărută?

— Ceva din ce vezi îți aprinde vreun beculeț?

Nu văd niciun beculeț, numai case și copaci și mașini în întuneric. *Mami, Mami, Mami*, nu o aud la mine în cap, nu mai vorbește. Mâinile lui o strâng tare de tot de gât, tot mai tare și mai tare, nu poate să vorbească, să respire, nu poate să nimic. Lucrurile vii se îndoaie, dar ea s-a îndoit, s-a îndoit…

— Crezi că asta ar putea fi strada ta? întreabă Ofițerul Oh.

— Nu am o stradă.

— Adică locul de unde te-a luat tipul ăsta, Nick, în seara asta.

— N-am văzut.

— Ce-i aia?

Am obosit să tot spun.

Ofițerul Oh plescăie cu limba.

— Nu se vede nicio camionetă, în afară de cea neagră de acolo, spune bărbatul poliție.

— Putem să tragem pe dreapta.

Mașina se oprește, îmi pare rău.

— Crezi că ar putea fi vreo sectă? întreabă el. Părul lung, faptul că n-au nume de familie, chestia cu dintele…

Ofițerul Oh strâmbă din gură.

— Jack, e lumină în camera asta a ta?

— E noapte, îi spun, dar n-a văzut?

— Vreau să spun ziua. De unde vine lumina?

— Din Fereastră, în Tavan.

— O fereastră în tavan, excelent.

— Continuă, spune bărbatul poliție la telefon.

Ofițerul Oh se uită iar la ecranul ei lucios.

— Am pe satelit vreo două case cu ferestre la mansardă pe Carlingford…

— Camera nu e într-o casă, repet eu.

— Nu înțeleg, Jack. Atunci în ce e?

— În nimic. Camera e înăuntru.

Mami e acolo și Bătrânul Nick e acolo, vrea să fie cineva mort și nu sunt eu.

— Și atunci, afară din Cameră ce e?

— Afară.

— Spune-mi mai multe despre ce e afară.

— Trebuie să recunosc că tu chiar nu te lași, spune bărbatul poliție.

Eu sunt *tu*?

— Continuă, Jack, spune Ofițerul Oh, spune-mi ce e afară din cameră.

— Afară, țip.

Trebuie să explic repede pentru Mami, *așteaptă Mami așteaptă-mă*.

— Sunt chestii de-adevă înghețată și copaci și magazine și avioane și ferme și hamacul.

Ofițerul Oh dă din cap.

Trebuie să mă străduiesc mai tare, dar nu știu ce să fac.

— Dar e încuiată și nu știm codul.

— Voiai să descui ușa și să ieși afară?

— Ca Alice.

— Alice e altă prietenă a ta?

Dau din cap.

— E din carte.

— *Alice în Țara Minunilor*. Pentru Dumnezeu, spune bărbatul poliție.

Știu asta. Dar cum de-a citit el cartea noastră, n-a fost niciodată în Cameră. Îi spun:

— Știi partea când plânsul ei face o baltă?

— Ce anume?

Se uită la mine în oglinda micuță.

— Plânsul ei face o baltă, îți aduci aminte?

— Mami a ta plângea? întreabă Ofițerul Oh.

Oamenii de Afară nu înțeleg nimic. Mă întreb dacă nu cumva se uită prea mult la Televizor.

— Nu, Alice. Ea vrea tot timpul să meargă în grădină, așa ca noi.

— Și voi voiați să mergeți în grădină?

— E o grădină în spate, dar nu știm codul secret.

— Camera asta e chiar lângă curtea din spate? mă întreabă.

Clatin din cap.

Ofițerul Oh se scarpină pe față.

— Ajută-mă, Jack. Camera e lângă o curte?

— Nu lângă.

— OK.

Mami, Mami, Mami.

— E de jur împrejur.

— Camera e *în* curtea din spate?

— Da.

Am făcut-o fericită, dar nu știu cum.

— Suntem aproape, suntem aproape, spune și se uită la ecran și apasă pe butoane, o structură de sine stătătoare construită pe Carlingford sau Washington…

— Fereastra din acoperiș, spune bărbatul poliție.

— Da, cu un luminator…

— Ăsta e un Televizor? întreb.

— Hm? Nu, e o poză cu toate străzile. Aparatul foto e sus în spațiu.

— În Spațiu?

— Da.

— Tare.

Vocea îi devine foarte agitată.

— Washington 349, adăpost în curtea din spate, luminator… Asta trebuie să fie.

— 349 Washington, spune bărbatul poliție la telefon. Continuă. Se uită în oglindă. Numele proprietarului nu coincide, dar avem confirmat un bărbat alb, singur, data nașterii 12.10.1961…

— Mașină?

— Continuă, spune iar bărbatul poliție.

Așteaptă.

— 2001 Silverado, maro, K93 P742…

— Bingo, zice Ofițerul Oh.

— Suntem pe drum, anunță bărbatul poliție, avem nevoie de întăriri pe 349 Washington.

Mașina face la dreapta, apoi mergem mai repede, totul se învârtește cu mine.

Ne-am oprit. Ofițerul Oh se uită pe geam afară, la o casă.

— Luminile sunt stinse, spune ea.

— E în Cameră, zic, o face să fie moartă, dar plânsul îmi topește cuvintele și nu le mai aud.

În spatele nostru e o altă mașină, exact ca asta. Și mai multe persoane poliție ies din ea.

— Stai liniștit, Jack.

Ofițerul Oh deschide ușa mașinii.

— O vom găsi pe mămica ta.

Sar, dar mâna ei mă face să rămân în mașină.

— Și eu, încerc să spun, dar tot ce iese sunt lacrimi.

Are o lanternă mare, pe care o aprinde.

— Ofițerul acesta va sta aici, cu tine…

O față pe care n-am mai văzut-o niciodată apare înăuntru.

— Nu!

— Lasă-l să se simtă în largul lui, îi spune Ofițerul Oh noului om poliție.

— Lampa de sudură, îi amintesc eu, dar e prea târziu, a plecat deja.

Se aude un scârțâit și spatele mașinii saltă, adică portbagajul, așa se numește.

Îmi prind capul cu mâinile pentru ca nimic să nu poată intra, nici fețele, nici luminile, nici zgomotele, nici mirosurile. *Mami Mami să nu fii moartă să nu fii moartă să nu fii moartă…*

Număr până la o sută, cum mi-a zis Ofițerul Oh, dar nu sunt deloc mai calm. Număr până la cinci sute, dar numerele nu merg. Spatele meu sare și tremură, probabil e de la frig, unde e pătura care a căzut?

Un sunet groaznic. Omul poliție de pe locul din față își suflă nasul. Are un zâmbet mic și își vâră șervețelul în nas. Mă uit în altă parte.

Mă uit pe geam la casa neluminată. O parte din ea e deschisă, înainte n-a fost, cred, garajul, un pătrat uriaș, întunecat. Mă tot uit o mie de ore, până când mă înțeapă ochii. Cineva apare din întuneric, dar e încă un om poliție pe care nu l-am mai văzut niciodată. Apoi o persoană care e Ofițerul Oh și lângă ea…

Izbesc cu pumnii și cu picioarele în ușa mașinii, dar nu știu cum să ies, trebuie să sparg geamul, dar nu pot, *Mami Mami Mami Mami Mami Mami Mami Mami…*

Mami deschide ușa și aproape cad din mașină. M-a prins, m-a luat hopa sus. E ea de-adevă, e sută la sută vie.

— Am reușit, îmi spune, când suntem împreună în spatele mașinii. De fapt, tu ai reușit.

Clatin din cap.

— Am stricat tot planul.

— M-ai salvat, îmi spune Mami și mă sărută pe ochi și mă strânge tare în brațe.

— El era acolo?

— Nu, eram singură, așteptam și tot așteptam, a fost cea mai lungă oră din viața mea. Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că ușa a făcut *bum* și s-a deschis, am crezut că fac infarct.

— Lampa de sudură!

— Nu, au folosit o pușcă.

— Vreau să văd explozia.

— N-a durat decât o secundă. O să vezi una altă dată, îți promit.

Mami zâmbește cu gura până la urechi.

— Acum putem face orice.

— De ce?

— Pentru că suntem liberi.

Sunt amețit, ochii mi se închid fără voia mea. Mi-e atât de somn, încât cred că o să-mi cadă capul.

Mami vorbește în urechea mea, spune că acum trebuie să vorbim cu încă niște polițiie. Mă cuibăresc lângă ea și-i spun:

— Vreau să merg în Pat.

— Or să ne găsească în curând un loc unde să dormim.

— Nu. Pat.

— În Cameră, vrei să zici?

Mami s-a tras în spate, mă privește direct în ochi.

— Îhâm. Am văzut lumea și acum sunt obosit.

— Oh, Jack, spune ea, n-o să ne mai întoarcem niciodată acolo.

Mașina începe să meargă și plâng atât de tare, că nu mă pot opri.

După

În față e Ofițerul Oh, când stă invers arată diferit. Se întoarce, îmi zâmbește și spune:

— Aici e sediul.

— Poți să ieși? mă întreabă Mami. Te duc eu.

Deschide mașina și niște aer rece sare înăuntru. Mă fac mic. Mami trage de mine, mă face să mă ridic și mă lovesc cu urechea de mașină. Merge ținându-mă pe șold, eu mă agăț de umerii ei. E întuneric, dar apoi se văd niște lumini repede-repede ca artificiile.

— Ulii, spune Ofițerul Oh.

Unde?

— Fără fotografii, strigă bărbatul poliție.

Ce fotografii? Eu nu văd niciun uliu, văd numai fețe de persoane cu mașinării care clipesc și bețe negre și grase. Strigă, dar nu înțeleg ce. Ofițerul Oh încearcă să-mi pună pătura peste cap, eu o dau jos. Mami aleargă, eu tremur tot, suntem într-o clădire și e sută la sută lumină, așa că îmi pun mâinile la ochi.

Podeaua strălucește și e tare, nu ca Podea, pereții sunt albaștri și sunt mai mulți, e prea gălăgie. Sunt persoane peste tot, dar nu prietenii mei. Mai e un lucru ca o navă spațială luminată toată, cu lucruri înăuntru, fiecare într-un pătrățel, pungi de chipsuri și batoane de ciocolată. Mă duc să mă uit și încerc să le ating, numai că sunt încuiate pe dinăuntrul sticlei. Mami mă trage de mână.

— Pe-aici, spune Ofițerul Oh. Nu, chiar aici…

Suntem într-o cameră în care e mai liniște. Un bărbat uriaș și lat spune:

— Îmi cer scuze pentru prezența ziariștilor. Ne-am modernizat sistemul de comunicații, dar au tot felul de detectoare de ultimă generație…

Întinde mâna. Mami mă lasă jos și îi ia mâna și o mișcă sus și jos ca persoanele de la TV.

— Iar dumneavoastră, domnule, am înțeles că sunteți un tânăr foarte curajos.

La mine se uită. Dar nu mă cunoaște și de ce spune că sunt un domn? Mami se așază pe un scaun care nu e Scaun și mă lasă să mă urc la ea în poală. Încerc să mă legăn, numai că nu suntem în Balansoar. Totul e greșit.

— Așadar, spune bărbatul cel lat, știu că e târziu și că fiul dumneavoastră are niște leziuni care trebuie examinate. Sunteți așteptați la Clinica Cumberland, o instituție foarte plăcută.

— Ce fel de clinică?

— A, de psihiatrie.

— Dar nu suntem…

Bărbatul o întrerupe.

— Vă vor da toate îngrijirile necesare, sunt foarte discreți. Însă, dacă vă simțiți în stare, aș avea nevoie de declarația dumneavoastră amănunțită în seara aceasta.

Mami dă din cap.

— Dar unele dintre întrebările mele s-ar putea să fie incomode. Ați prefera ca interviul să aibă loc în prezența Ofițerului Oh?

— Mi-e totuna, spune Mami și cască.

— Fiul dumneavoastră a trecut prin multe astă-seară, poate că ar trebui să aștepte afară până…

Dar suntem deja Afară.

— E-n regulă, spune Mami și mă învelește mai bine în pătura albastră. Nu închideți ușa, se grăbește să-i spună Ofițerului Oh, care iese.

— Sigur, spune Ofițerul Oh și lasă ușa pe jumătate deschisă.

Mami vorbește cu bărbatul uriaș, el îi spune pe unul dintre celelalte nume ale ei. Eu mă uit pe pereți, s-au făcut ca smântâna, de parcă n-ar avea nicio culoare. Sunt rame cu multe cuvinte în ele, una cu un vultur care spune *Cerul nu e limita*. Cineva intră pe ușă și eu tresar. Aș vrea să fie închisă. Vreau atât de mult să-mi dea Mami puțin.

Mami își trage tricoul în jos spre pantaloni.

— Nu chiar acum, bine? șoptește ea. Vorbesc cu Căpitanul.

— Și când anume s-a întâmplat – vă mai amintiți data? întreabă el.

Mami clatină din cap.

— La sfârșitul lui ianuarie. Mă întorsesem la școală doar de vreo două săptămâni…

Mi-e sete în continuare. Îi ridic din nou tricoul și de data asta oftează și mă lasă, mă fac covrig și ea mă strânge la piept.

— Ăă, ați prefera să…? întreabă Căpitanul.

— Nu, haideți să mergem mai departe, spune Mami.

E dreptul, nu are prea mult, dar nu vreau să mă dau jos și să schimb pentru că s-ar putea să spună *ajunge* și nu ajunge.

Mami vorbește o mie de ani despre Cameră și despre Bătrânul Nick și tot restul, sunt prea obosit ca să ascult. Intră o persoană ea și-i spune ceva căpitanului.

Mami zice:

— E vreo problemă?

— Nu, nu, spune Căpitanul.

— Atunci de ce se holbează la noi?

Brațul ei mă strânge mai tare.

— Îmi alăptez fiul, aveți ceva împotrivă, doamnă?

Poate că Afară nu știu despre asta, e un secret.

Mami și Căpitanul vorbesc și mai mult. Aproape că am adormit,

numai că lumina e prea puternică și nu stau comod.

— Ce e? mă întreabă ea.

— Chiar trebuie să mergem înapoi în Cameră, îi spun. Am nevoie la Toaletă.

— E-n regulă, au și aici, la sediu.

Căpitanul ne arată pe unde să mergem. Trecem pe lângă mașinăria minunată și ating sticla și aproape toate batoanele de ciocolată. Aș vrea să știu codul secret ca să le fac să iasă.

Sunt una două trei patru toalete, fiecare într-o cameră mică dintr-o cameră mai mare cu patru chiuvete și oglinzi peste tot. E adevărat, toaletele de Afară au capace pe vas, nu mă pot uita înăuntru. După ce Mami face pipi și se ridică, se aude un vâjâit groaznic, încep să plâng.

— E-n regulă, spune Mami și-mi șterge lacrimile cu partea turtită a mâinii ei, apa se trage automat. Vezi, toaleta se uită cu ochiul ăsta mic și știe când am terminat, așa că apa se trage singură, e deșteaptă, nu?

Nu-mi place o toaletă deșteaptă care să se uite la fundurile noastre.

Mami mă ajută să ies din chiloți.

— Am făcut un pic de caca din greșeală când m-a cărat Bătrânul Nick, îi spun.

— Nu-ți face probleme, spune și face ceva foarte ciudat, îmi aruncă chiloții la gunoi.

— Dar…

— Nu mai ai nevoie de ei, o să-ți luăm alții.

— Cadou de duminică?

— Cadou de orice zi vrem noi.

Ciudat. Aș prefera într-o duminică.

Robinetul e de-adevă așa ca în Cameră, dar are o formă greșită. Mami îl deschide, udă niște hârtie și îmi șterge picioarele și fundul. Își pune mâna sub un aparat, din care iese aer cald, ca ventilatorul nostru, doar că mai cald și care face iar zgomot.

— Uite, e un uscător de mâini, vrei să încerci?

Îmi zâmbește, numai că eu sunt prea obosit ca să zâmbesc.

— OK, poți să te ștergi pe mâini pe tricou.

Apoi mă învelește în pătura albastră și ieșim iar. Vreau să mă uit în aparatul unde sunt la închisoare toate conservele și pungile și batoanele de ciocolată. Dar Mami mă trage spre camera unde e Căpitanul, ca să mai vorbească.

După sute de ore, Mami mă ridică, sunt ca un jeleu. Să nu dorm în Cameră îmi face rău.

Ne ducem într-un fel de spital, dar nu acesta era vechiul Plan A, *Bolnav, Camionetă, Spital*? Mami are și ea o pătură albastră în jurul ei, cred că e cea de pe mine, dar aceea e tot pe mine, așa că a ei trebuie să fie alta. Mașina de poliție pare să fie aceeași, dar nu știu, lucrurile de Afară sunt păcălitoare. Mă împiedic pe stradă și aproape cad, dar

Mami mă prinde.

Mergem cu mașina. De fiecare dată când văd o mașină venind, închid ochii strâns.

— Sunt pe partea cealaltă, să știi, spune Mami.

— Care cealaltă parte?

— Vezi linia aia de pe mijloc? Ei trebuie să stea mereu pe partea aia, iar noi pe asta, ca să nu ne ciocnim unii de alții.

Ne oprim brusc. Mașina se deschide și o persoană fără față se uită înăuntru. Încep să țip.

— Jack, Jack, spune Mami.

— E un zombi.

Îmi țin fața pe burtica ei.

— Sunt doctorul Clay, bun venit la Cumberland, spune persoana fără față, cu cea mai groasă voce pe care am auzit-o bubuind vreodată. Masca e pentru siguranța voastră. Vrei să vezi dedesubt?

Își ridică partea albă și se vede o persoană bărbat care zâmbește, o față extra-maro cu un triunghi minuscul de păr negru pe barbă. Își lasă masca la loc, poc. Vorbitul îi iese prin alb.

— Câte una pentru fiecare.

Mami ia măștile.

— Chiar trebuie?

— Gândiți-vă la toate lucrurile care plutesc în jur și cu care fiul dumneavoastră n-a intrat niciodată în contact.

— OK.

Își pune o mască ei și una mie, cu bucle în jurul urechilor. Nu-mi place cum mă apasă.

— Eu nu văd ce plutește în jur, îi șoptesc lui Mami.

— Microbi, îmi spune ea.

Credeam că erau numai în Cameră, nu știam că și lumea e plină de microbi.

Mergem într-o clădire mare și luminată, cred că e Sediul din nou, dar nu e. Cineva pe care îl cheamă Recepționer scrie la un… știu, e un computer, ca la Televizor. Arată cu toții ca persoanele de pe planeta medicală, trebuie să nu uit că sunt adevărate.

Văd cel mai tare lucru, o sticlă uriașă cu colțuri, dar în loc de conserve și ciocolată sunt pești vii care înoată și se ascund după stânci. O trag pe Mami de mână, dar ea nu vrea să vină, vorbește mai departe cu Recepționera care are un nume pe eticheta ei, o cheamă Pilar.

— Uite ce e, Jack, îmi spune doctorul Clay și își îndoaie genunchii astfel că seamănă cu o broască uriașă, de ce face asta?

Capul lui e aproape lângă al meu, părul lui e doar puf și cred că are cinci milimetri. Nu mai poartă masca, doar Mami și cu mine o mai avem.

— Trebuie să o văd pe mami a ta în camera din capătul holului, bine?

Vorbește cu mine. Dar n-a văzut-o deja?

Mami clatină din cap.

— Jack stă cu mine.

— Mi-e teamă că doamna doctor Kendrick – medicul nostru generalist care este de gardă – va trebui să vă recolteze probe cât mai repede. Sânge, urină, păr, unghii, secreții orale, vaginale, anale…

Mami se uită fix la el. Oftează.

— O să fiu acolo, îmi spune, arătând spre o ușă, și-o să te aud dacă mă strigi, bine?

— Nu e bine.

— Te rog. Ai fost JackerJack cel viteaz, trebuie să mai fii un pic, OK?

— Hm, eventual să vină și el înăuntru și să aducem un ecran, spune doctorul Kendrick.

Părul ei e colorat ca smântână și răsucit în vârful capului.

— Adică un Televizor? îi șoptesc lui Mami. E unul acolo.

E mult mai mare decât cel din Cameră, e cu dans și culorile sunt mult mai strălucitoare.

— De fapt, da, spune Mami, ar putea sta acolo la Recepție? Asta o să-i distragă atenția.

Femeia Pilar stă în spatele mesei și vorbește la telefon, îmi zâmbește, dar eu mă prefac că nu văd. Sunt o grămadă de scaune, Mami alege unul pentru mine. O privesc cum merge cu doctorii. Trebuie să mă prind strâns de scaun ca să n-o iau la fugă după ea.

Planeta s-a schimbat într-un meci de fotbal cu persoane care au umeri enormi și căști. Mă întreb dacă se întâmplă de-adevăratelea sau sunt numai poze. Mă uit la sticla cu pești, numai că e prea departe, nu văd peștii. Dar trebuie să fie tot acolo, peștii nu știu să meargă. Ușa unde s-a dus Mami e puțin deschisă, cred că-i aud vocea. De ce îi iau sânge și pipi și unghii? E acolo, chiar dacă eu n-o văd, așa cum era în Cameră tot timpul când eu făceam Marea Evadare. Bătrânul Nick a tăiat-o cu camioneta, acum nu e în Cameră și nu e nici în Afară, la Televizor nu-l văd. Mă doare capul de la cât m-am întrebat.

Nu-mi place cum mă apasă masca, așa că mi-o pun pe cap, e un pic tare, cred că are o sârmă înăuntru. Așa părul nu-mi mai intră în ochi. Acum sunt tancuri într-un oraș care e tot făcut bucăți. O persoană bătrână plânge. Mami e de multă-multă vreme în cealaltă cameră, oare îi fac rău? Femeia Pilar încă vorbește la telefon. O altă planetă cu bărbați într-o cameră *enormimensă* care vorbesc, toți în costume, cred că se ceartă. Vorbesc ore în sir.

Apoi iar se schimbă și o văd pe Mami, duce pe cineva și văd că sunt eu.

Sar în picioare și mă duc lângă ecran. Sunt eu ca în Oglindă, numai că sunt foarte mic. Cuvinte alunecă dedesubt: ȘTIRILE LOCALE ÎN DIRECT. O persoană vorbește, dar n-o văd: „… bărbatul necăsătorit a transformat o magazie de 43 de metri pătrați într-o veritabilă închisoare de secol XXI. Victimele tiranului sunt palide și par să fie în stare de șoc după coșmarul prelungit al încarcerării". Acum e partea când Ofițerul Oh încearcă să îmi pună pătura pe cap și n-o las. Vocea invizibilă spune: „Băiatul subnutrit nu este capabil să meargă și, după cum se vede în imagini, reacționează violent la atingerea unuia dintre salvatori".

— Mami! strig.

Nu vine, dar o aud.

— Încă puțin.

— Suntem noi. Suntem noi în Televizor!

Ecranul s-a făcut negru. Pilar stă în picioare cu o telecomandă îndreptată spre el și se uită la mine. Doctorul Clay iese din cameră și îi spune lucruri furioase lui Pilar.

— Îl vreau pornit, spune. Eram noi, vreau să mă uit la noi.

— Îmi pare foarte, foarte rău… spune Pilar.

— Jack, ai vrea să mergi la mama ta acum?

Doctorul Clay întinde mâna, are un plastic alb și ciudat. Nu-l ating.

— Trebuie să-ți pui masca, ai uitat?

Îmi pun masca pe nas. Merg în spatele lui, dar nu prea aproape.

Mami stă pe un pat un pic înălțat, într-o rochie făcută din hârtie și desfăcută la spate. Persoanele de Afară poartă lucruri amuzante.

— Au trebuit să-mi ia hainele mele adevărate.

E vocea ei, deși nu văd pe unde vine de sub mască.

Mă urc în poala ei mototolită.

— Ne-am văzut la TV.

— Am auzit. Și cum arătam?

— Mici.

Trag de rochia ei, dar nu am cum să intru dedesubt.

— Nu chiar acum, șoptește și mă pupă pe colțul ochiului, dar nu asta vreau, mie îmi trebuie altceva. Despre ce vorbeam…

Eu nu vorbeam nimic.

— Despre încheietură, da, spune doctorul Kendrick, va trebui probabil ruptă din nou, la un moment dat.

— Nu!

— Sst, e în regulă, îmi spune Mami.

— O să fie adormită când vom face asta, spune doctorul Kendrick și se uită la mine. Chirurgul îi va pune înăuntru o tijă de metal ca să ajute articulația să funcționeze din nou.

— Ca un cyborg?

— Ce-i aia?

— Da, un pic ca un cyborg, spune Mami și zâmbește.

— Pe termen scurt, însă, aș spune că dantura e prioritatea, continuă doctorul Kendrick, așa că vă voi trece cât mai repede pe un tratament cu antibiotice și analgezice puternice…

Casc foarte tare.

— Știu, zice Mami, ora de culcare a trecut demult.

Apoi doctorul Kendrick spune:

— Aș putea să-i fac și lui Jack un consult rapid?

— Am spus deja nu.

Ce vrea să-mi facă?

— Vrea să-mi dea o jucărie? îi șoptesc lui Mami.

— Nu e cazul, îi spune ea doctorului Kendrick. Credeți-mă pe cuvânt.

— Există o procedură pe care trebuie să o urmăm în astfel de situații, zice doctorul Clay.

— Vedeți des astfel de situații, nu?

Mami e furioasă, îmi dau seama după vocea ei.

Doctorul clatină din cap.

— Am mai întâlnit situații traumatice, da, însă, sincer să fiu, niciuna ca a voastră. Tocmai de aceea trebuie să procedăm corect și să vă oferim amândurora cel mai bun tratament de la bun început.

— Jack nu are nevoie de niciun *tratament*, are nevoie de somn.

Mami vorbește printre dinți.

— Nu l-am scăpat din ochi nicio clipă și nu i s-a întâmplat nimic, nimic din ceea ce insinuați.

Doctorii se uită unul la altul.

— N-am vrut să spun că… începe doctorul Kendrick.

— A fost în siguranță, toți anii ăștia.

— Așa se pare, spune doctorul Clay.

— Da, chiar a fost.

Acum fața lui Mami e plină de lacrimi, are o picătură neagră chiar pe marginea măștii. De ce o fac să plângă?

— Iar astă-seară, prin ce-a trecut… doarme în picioare…

Nu dorm.

— Înțeleg perfect, spune doctorul Clay. Înălțime și greutate, și-o să ne ocupăm puțin de leziunile lui. Ce spuneți?

După o secundă, Mami dă din cap.

Nu vreau ca doctorul Kendrick să mă atingă, dar nu mă deranjează să stau pe aparatul care arată cât sunt de greu, când din greșeală mă sprijin de perete Mami mă îndreaptă. Apoi stau în picioare lângă niște numere, așa cum am făcut lângă Ușă, numai că aici sunt mai multe numere și liniile sunt mai drepte.

— Te descurci foarte bine, spune doctorul Clay.

Doctorul Kendrick își notează multe lucruri. Îmi pune niște aparate

la ochi, la urechi și în gură și spune:

— Totul pare să strălucească.

— Ne spălăm pe dinți de fiecare dată când mâncăm.

— Poftim?

— Rar și tare, îmi spune Mami.

— Ne spălăm tot timpul pe dinți după masă.

— Aș vrea ca toți pacienții mei să aibă atâta grijă de ei, spune doctorul Kendrick.

Mami mă ajută să-mi scot tricoul peste cap. Îmi cade masca și o pun la loc. Doctorul Kendrick mă pune să-mi mișc toate părticelele. Spune că am șoldurile în stare excelentă, dar că trebuie să-mi facă un test pentru densitatea oaselor, adică un fel de radiografie. Am zgârieturi pe dinăuntrul mâinilor și pe picioare de când am sărit din camionetă. Genunchiul drept e cu sânge uscat. Tresar când mi-l atinge.

— Îmi pare rău, spune.

Mă sprijin de burtica lui Mami, hârtia are cute.

— Microbii or să sară în gaură și o să fiu mort.

— Nu-ți face probleme, spune doctorul Kendrick, am niște șervețele speciale care șterg toți microbii.

Înțeapă. Îmi face la fel și la degetul mușcat de la mâna stângă, acolo unde câinele mi-a băut sângele. Apoi îmi pune ceva pe genunchi, e ca un fel de bandă lipicioasă, dar cu fețe pe ea, sunt Dora și Ghetuțe, care-mi fac cu mâna.

— Oh, oh…

— Doare?

— L-ați făcut fericit, îi spune Mami doctorului Kendrick.

— Ești fan Dora? mă întreabă doctorul Clay. Și nepoții mei sunt.

Dinții lui zâmbesc ca zăpada.

Doctorul Kendrick îmi pune altă bandă cu Dora și Ghetuțe pe deget, mă strânge.

Dinte e în continuare în siguranță, în șoseta mea dreaptă. Când îmi pun la loc tricoul și pătura, doctorii vorbesc în șoaptă, apoi doctorul Clay mă întreabă:

— Știi ce este un ac, Jack?

Mami oftează.

— Oh, haideți!

— În felul acesta laboratorul poate face analiza completă a sângelui la prima oră mâine-dimineață. Posibile infecții, deficiențe de nutriție… Toate sunt dovezi care pot fi acceptate și, mai important, or să ne ajute să ne dăm seama care sunt nevoile imediate ale lui Jack.

Mami se uită la mine.

— Ai putea să mai fii supererou încă un minut și să o lași pe doamna doctor Kendrick să te înțepe în braț?

— Nu.

Îmi ascund amândouă mâinile sub pătură.

— Te rog.

Nu, mi-am consumat tot curajul.

— Am nevoie numai de atât, spune doctorul Kendrick și îmi arată un tub.

E mult mai mult decât au băut câinele sau țânțarul, n-o să mai am deloc sânge.

— Și apoi o să primești… ce i-ar plăcea? o întreabă pe Mami.

— As vrea să mă duc în Pat.

— Vrea să spună un cadou, explică Mami. Cum ar fi o prăjitură sau ceva de genul ăsta.

— Hm, nu cred că acum avem prăjituri în momentul ăsta, bucătăria e închisă, spune doctorul Clay. Ce zici de o bomboană?

Pilar aduce un borcan care e plin de acadele, astea erau bomboanele.

Mami spune:

— Haide, alege-ți una.

Dar sunt prea multe, galbene și verzi și roșii și albastre și portocalii. Sunt toate plate ca niște cercuri, nu ca niște bile, cum era aia de la Bătrânul Nick, pe care Mami a aruncat-o la Gunoi și eu am mâncat-o oricum. Mami alege pentru mine, e roșie, dar scutur din cap pentru că aia de la el era roșie și cred că iar o să încep să plâng. Mami alege una verde. Pilar îi desface plasticul. Doctorul Clay îmi înfige acul în cot și țip și încerc să scap, dar Mami mă ține, îmi pune acadeaua în gură și sug din ea, dar nu oprește deloc durerea.

— Ești aproape gata, spune.

— Nu-mi place.

— Uite, acul a ieșit.

— Bravo, spune doctorul Clay.

— Nu, acadeaua.

— Ți-ai primit acadeaua, spune Mami.

— Dar nu-mi place, nu-mi place verdele.

— Nicio problemă, scuip-o.

Pilar o ia.

— Încearcă una portocalie, mie cele portocalii îmi plac cel mai mult, spune.

Nu știam că am voie două. Pilar îmi desface una portocalie și e bună.

•

Întâi e cald, apoi se face frig. Căldura era plăcută, dar frigul e un frig ud. Mami și mine suntem în Pat, dar e înghesuit și e tot mai rece, cearșaful de sub noi și cel de pe noi și Plapumă și-a pierdut tot albul, e albastră…

Asta nu e Camera.

Prostul de Penis stă ridicat în sus.

— Suntem Afară, îi șoptesc.

— Mami…

Sare ca un șoc electric.

— Am făcut pipi.

— E în regulă.

— Nu, dar e tot ud. Tricoul e ud pe burtică.

— Nu-i nimic, nu te mai gândi.

Încerc să nu mă mai gândesc. Mă uit pe după capul ei. Podeaua e ca un Covor pufos, dar fără modele și fără margini, e colorat într-un fel de gri care acoperă totul până la pereți, nu știam că pereții sunt verzi. Văd o poză cu un monstru, dar când mă uit mai bine e un val uriaș din mare. Mai e o formă ca Fereastra numai că pe perete, știu ce e, e o fereastră laterală, cu sute de dungi de lemn pe ea, dar printre ele vine lumină.

— Încă mă gândesc, să știi, îi spun lui Mami.

— Firește că te gândești.

— Nu pot să nu mă gândesc pentru că sunt încă ud.

— Ah, asta, spune Mami cu o voce diferită. Am vrut să spun să nu te mai gândești, adică să nu-ți faci griji din cauza asta.

Se dă jos din pat, e în continuare în rochia de hârtie care e șifonată.

— Asistentele vor schimba cearșafurile.

Nu văd asistentele.

— Dar tricourile mele… celelalte…

Sunt în Dulap, în sertarul de jos. Erau acolo ieri, așa că presupun că mai sunt și azi. Dar Camera mai e acolo dacă noi nu suntem în ea?

— O să găsim noi o soluție, spune Mami.

E la fereastră, a făcut dungile de lemn să stea mai distanțate și e o grămadă de lumină.

— Cum ai făcut asta?

Alerg spre ea și masa mă lovește în picior *buf*.

Mami îmi freacă piciorul ca să-l facă bine.

— Cu firul ăsta, vezi? E șnurul de la jaluzele.

— De ce le…?

— E șnurul care deschide și închide jaluzelele, spune Mami. Jaluzelele acoperă fereastra{2} – ca să nu poți vedea.

— De ce să nu pot vedea?

— Vreau să spun oricine.

De ce eu sunt oricine?

— Îi împiedică pe oameni să vadă înăuntru sau afară, spune Mami.

Dar eu mă uit afară, e ca la TV. E iarbă și sunt copaci și o bucățică de clădire albă și trei mașini, una albastră și una maro și una argintie cu dungulițe.

— Acolo pe iarbă…

— Ce?

— E un uliu?

— Cred că e o cioară.

— Încă una…

— Ăla e, cum îi spune, un porumbel. Alzheimerul! OK, hai să ne spălăm.

— Dar nu am luat micul dejun, îi spun.

— Putem să facem asta după.

Clatin din cap.

— Micul dejun e înainte de baie.

— Nu neapărat, Jack.

— Dar…

— Nu mai trebuie să facem așa cum făceam înainte, spune Mami, putem să facem ce ne place.

— Mie îmi place micul dejun înainte de baie.

Dar Mami s-a dus după un colț și nu o mai văd, alerg după ea. O găsesc într-o cameră mică dinăuntrul acestei camere, podeaua s-a transformat în pătrate albe strălucitoare și reci și pereții s-au făcut și ei albi. În cameră sunt o toaletă care nu e Toaletă și o chiuvetă care e de două ori mai mare decât Chiuvetă și o cutie înaltă și invizibilă care probabil e un duș așa ca alea unde fac *cipa* persoanele de la Televizor.

— Unde se ascunde baia?

— Nu e nicio baie.

Mami trage de partea din față a cutiei și o deschide. Își scoate rochia de hârtie și o mototolește într-un coș care cred că e gunoiul, dar nu are un capac care să facă *ding*.

— Hai să scăpăm de chestia aia murdară de pe tine.

Tricoul mă trage de față când mi-l scoate. Îl face cocoloș și-l aruncă la gunoi.

— Dar…

— E o cârpă.

— Ba nu, e tricoul meu.

— O să primești altul, o grămadă.

N-o prea aud fiindcă a dat drumul la duș, care sare în toate părțile și stropește.

— Hai înăuntru.

— Nu știu cum.

— E minunat, îți promit.

Mami așteaptă.

— OK atunci, nu stau mult.

Intră și începe să închidă ușa invizibilă.

— Nu.

— Trebuie să închid, altfel o să stropească.

— Nu.

— Dar poți să mă vezi prin sticlă, sunt chiar aici.

Trage de sticlă, *vruum*, n-o mai văd, văd doar ceață, nu mai e Mami de-adevă, e o fantomă care scoate sunete ciudate.

Lovesc cutia, nu-mi dau seama pe unde se deschide, apoi găsesc locul și trag ușa cu zgomot într-o parte.

— Jack…

— Nu-mi place când tu ești înăuntru și eu afară.

— Atunci, hai aici, lângă mine.

Încep să plâng.

Mami îmi șterge fața, dar îmi întinde lacrimile.

— Îmi pare rău, spune, îmi pare rău. Cred că mă mișc prea repede.

Îmi dă o îmbrățișare care mă face ud tot.

— Nu mai trebuie să plângi.

Când eram bebeluș plângeam numai pentru motive serioase. Dar Mami la duș și eu închis pe partea greșită a ușii, ăsta e un motiv serios.

De data asta intru cu ea și stau sprijinit de sticlă, dar tot mă stropește. Mami își pune fața sub cascada zgomotoasă și scoate un geamăt lung.

— Te doare? țip.

— Nu, încerc doar să mă bucur de primul meu duș după șapte ani.

E un pachețel pe care scrie *Șampon*, Mami îl deschide cu dinții, îl folosește aproape pe tot, așa că n-a mai prea rămas nimic. Își udă părul o veșnicie și mai pune ceva pe el dintr-un pachețel pe care scrie *Balsam* ca să-l facă mătăsos. Vrea să îl facă și pe-al meu, dar eu nu vreau să fiu mătăsos, n-o să-mi pun fața în stropitoare. Mă spală cu mâinile ei pentru că nu avem burete. Părticele din picioare mi s-au făcut mov de la cum am sărit din camionetă acum o sută de ani. Mă dor toate tăieturile, mai ales cea de pe genunchi, de sub bandajul cu Dora și Ghetuțe. Începe să se încrețească și Mami spune că asta înseamnă că tăietura se face bine. Nu știu de ce dacă mă doare înseamnă că se face bine.

Avem prosoape albe supergroase, câte unul fiecare, nu unul pe care să-l împărțim. Eu aș prefera să împărțim, dar Mami spune că e o prostie. Își înfășoară al treilea prosop în jurul capului, e uriaș și ascuțit ca un cornet de înghețată, râdem.

Mi-e sete.

— Poți să-mi dai puțin?

— Oh, imediat.

Îmi întinde un lucru mare cu mâneci și curea ca un costum.

— Pune-ți halatul ăsta deocamdată.

— Dar e pentru un uriaș.

— O să ți se potrivească.

Îi îndoaie mânecile până se fac mai scurte și pufoase. Miroase

diferit, cred că de la balsam. Îmi înnoadă halatul la mijloc. Ridic partea mai lungă ca să pot să merg.

— Ta-da, zice ea, Regele Jack.

Mai scoate un halat exact la fel din dulapul care nu e Dulap, îi ajunge până la glezne.

— „Eu sunt rege și tu-mi ești regină", cânt.

Mami e roz și zâmbește, părul ei e negru de la cum și l-a udat. Al meu e prins în coadă de cal, dar e încurcat pentru că nu avem Pieptene, l-am lăsat în Cameră.

— Ar fi trebuit să-l aduci și pe Pieptene, îi spun.

— Să-l aduci, zice ea. Hei, nu uita că mă grăbeam să te văd pe tine.

— Da, dar avem nevoie de el.

— De pieptenele ăla vechi, de plastic, cu jumătate din dinți smulși? Avem nevoie de el de nu mai putem, îmi spune.

Îmi găsesc șosetele lângă pat și mi le pun, dar Mami spune să nu, pentru că sunt mizerabile de la cât am alergat cu ele pe stradă și au găuri. Le aruncă și pe ele la gunoi, risipește totul.

— Dar Dinte, am uitat de el.

Alerg să scot șosetele din gunoi și îl găsesc pe Dinte în a doua.

Mami își dă ochii peste cap.

— E prietenul meu, îi spun și îl pun pe Dinte în buzunarul de la halat.

Îmi ling dinții pentru că îi simt ciudat.

— Oh, am uitat să mă spăl pe dinți după acadea.

Îi apăs tare cu degetul ca să nu-mi cadă, dar nu cu degetul mușcat.

Mami clatină din cap.

— Nu era adevărată.

— Dar avea gust adevărat.

— Nu, vreau să spun că era fără zahăr, avea un fel de zahăr care nu îți face rău la dinți.

Nu mi-e clar. Arăt spre celălalt pat.

— Cine doarme acolo?

— E pentru tine.

— Dar eu dorm cu tine.

— Da, numai că asistentele nu știau asta.

Mami se uită pe fereastră. Umbra ei e lungă pe podeaua gri și moale, n-am mai văzut niciodată una așa de lungă.

— Aia din parcare e o pisică?

— Să văd.

Alerg să mă uit, dar ochii mei n-o găsesc.

— Mergem să explorăm?

— Unde?

— Afară.

— Dar suntem deja Afară.

— Da, dar hai să mergem afară la aer curat să căutăm pisica, spune Mami.

— Super.

Găsește două perechi de papuci de casă, dar mie nu-mi sunt buni, așa că mă împiedic, Mami spune că deocamdată pot să stau desculț. Când mă uit iar pe fereastră, apare brusc un lucru care se apropie de celelalte mașini, e o dubă pe care scrie *Clinica Cumberland*.

— Și dacă vine? șoptesc.

— Cine?

— Bătrânul Nick, dacă se întoarce cu camioneta.

Aproape că îl uitam, cum se poate aproape să-l uit?

— Oh, n-are cum, spune Mami. Nu știe unde suntem.

— Iar suntem un secret?

— Oarecum, dar de data asta un secret bun.

Lângă pat e un… știu ce e, un telefon. Îi ridic părticica de sus, spun „Alo”, dar nimeni nu vorbește, se aude numai un fel de bâzâit.

— Ah, Mami, astăzi încă nu mi-ai dat.

— Mai târziu.

Totul e pe dos astăzi.

Mami apasă pe clanță și se strâmbă, poate o doare încheietura rea. Deschide ușa cu cealaltă mână. Ieșim într-o cameră lungă cu pereți galbeni și ferestre peste tot și uși pe partea cealaltă. Fiecare perete e de o altă culoare, probabil asta e regula. Ușa noastră e ușa pe care scrie *Șapte* cu auriu. Mami spune că nu putem să intrăm pe celelalte uși pentru că aparțin altor persoane.

— Care alte persoane?

— Încă nu le-am întâlnit.

Atunci de unde știe?

— Putem să ne uităm pe ferestrele laterale?

— Da, ferestrele sunt pentru oricine vrea să se uite afară.

— Noi suntem oricine?

— Noi și oricine altcineva, spune Mami.

Oricine altcineva nu e acolo, așa că suntem numai noi. Ferestrele astea nu au jaluzele ca să te împiedice să vezi. Aici e o altă planetă, se văd mai multe mașini verzi și albe și una roșie și un loc pietruit și niște lucruri mici care merg, adică persoane.

— Sunt mici, ca niște zâne.

— Nu, spune Mami, par mici pentru că sunt departe.

— Sunt adevărați de-adevăratelea?

— La fel de adevărați ca noi doi.

Încerc să cred, dar e o treabă foarte grea.

Văd o femeie care nu e de-adevă, îmi dau seama pentru că e gri, e o statuie și e goală.

— Haide, spune Mami, mor de foame.

— Eu doar…

Mă trage de mână. Apoi nu mai putem să mergem mai departe pentru că sunt scări multe.

— Ține-te de balustradă.

— De ce?

— De chestia asta de aici, de balustradă.

Mă țin.

— Coboară câte o treaptă o dată.

O să cad. Mă așez.

— OK, merge și așa.

Cobor pe fund, un pas, apoi încă unul și halatul uriaș se desface. O persoană mare se năpustește în sus pe scări, repede-repede de parcă zboară, dar nu, e un om adevărat și e tot în alb. Îmi ascund fața în halatul lui Mami ca să nu mă vadă.

— Ah, spune persoana om, ar fi trebuit să sunați…

Așa ca un telefon?

— Ați văzut butonul pe care îl aveți lângă pat?

— Ne-am descurcat, spune Mami.

— Numele meu e Noreen, am să vă aduc niște măști noi.

— Scuze, am uitat, spune Mami.

— Sigur, vi le aduc în cameră?

— De fapt, coborâm noi.

— E foarte bine. Jack, vrei să anunț o infirmieră să te-ajute la coborât?

Nu înțeleg. Îmi ascund iar fața.

— E-n regulă, spune Mami, se descurcă în felul lui.

Cobor pe fund următoarele unsprezece. Jos Mami îmi leagă halatul la loc ca să fim în continuare regele și regina din Levănțica albastră[3]. Noreen îmi dă altă mască pe care trebuie s-o port, spune că e asistentă și vine din alt loc, numit Irlanda, și îi place coada mea de cal. Ne duce într-o chestie uriașă unde sunt numai mese, n-am văzut niciodată așa de multe cu farfurii și pahare și cuțite și una mă înțeapă în burtică, o masă, vreau să spun. Paharele sunt invizibile ca ale noastre, dar farfuriile sunt albastre, ce scârbos.

Arată ca o planetă de la TV care e numai despre noi, persoane care spun „Bună dimineața” și „Bine ați venit la Cumberland” și „Felicitări”, nu știu pentru ce. Unii sunt în halate exact ca ale noastre și alții, în pijamale și alții, în diferite uniforme. Majoritatea sunt uriași, dar nu au păr lung, așa ca noi, se mișcă repede și deodată sunt peste tot în jurul nostru, chiar și în spate. Vin aproape de noi și au foarte mulți dinți, miros greșit. Un el cu barbă peste tot spune:

— Amice, tu ești un fel de erou.

Adică eu, asta vrea să spună. Nu mă uit.

— Cum îți place lumea până acum?

Nu spun nimic.

— E mișto, nu?

Dau din cap. Mă prind strâns de mâna lui Mami, dar îmi alunecă degetele, au făcut pe ele. Mami înghite niște pastile pe care i le dă Noreen.

Recunosc un cap înalt cu păr mic, pufos, e doctorul Clay și nu are masca. Îi strânge mâna lui Mami cu mâna lui de plastic și întreabă dacă am dormit bine.

— Eu m-am simțit destul de ciudat, spune Mami.

Vin spre noi alte persoane cu uniforme, doctorul Clay spune nume, dar eu nu le înțeleg. Una are părul gri și curbat și se numește Directorul Clinicii, adică șeful, dar ea râde și spune nu chiar, nu știu care e gluma.

Mami îmi arată un scaun să mă așez lângă ea. Pe farfurie e cel mai minunat lucru din lume, e argintiu și albastru și roșu, cred că e un ou, dar nu unul adevărat, unul de ciocolată.

— Ah, da, Paște Fericit, spune Mami, mi-a ieșit complet din minte.

Iau în mână oul prefăcut. N-am știut până acum că Iepurașul vine în clădiri.

Mami și-a atârnat masca de gât, bea suc care are o culoare ciudată. Îmi ridică masca pe cap ca să încerc și eu sucul, dar sunt bucățele invizibile în el ca niște microbi care-mi coboară în jos pe gât, așa că tușesc și-l scuip înapoi în pahar foarte încet. E plin de oricine altcineva foarte aproape de noi, mănâncă pătrate ciudate cu pătrățele peste tot și șuncă încrețită. Cum pot să-și pună mâncarea pe farfurii albastre și să se ia culoarea pe ea? Miroase *miam-miam*, dar e prea mult și mâinile îmi sunt din nou alunecoase, pun Paștele înapoi exact în mijlocul farfuriei. Îmi șterg mâinile pe halat, dar nu și degetul mușcat. Cuțitele și furculițele sunt și ele greșite, nu au mânere albe, numai metal, probabil că doare.

Persoanele au ochii enormi, fețe de forme diferite cu mustață și bijuterii care atârnă și părticele vopsite.

— Nu sunt copii, îi șoptesc lui Mami.

— Ce spui?

— Unde sunt copiii?

— Nu cred că sunt copii aici.

— Ai spus că sunt milioane Afară.

— Clinica e doar o mică parte din lume, spune Mami. Bea-ți sucul. Hei, ia uite, mai e un băiețel acolo.

Mă uit spre unde arată, dar e lung ca un bărbat cu cuie în nas și-n bărbie și deasupra ochilor. Poate e robot?

Mami bea o chestie maro din care ies aburi, apoi face o mutră și o pune jos.

— Ce-ai vrea? mă întreabă.

Asistenta Noreen e chiar lângă mine, tresar.

— Acolo e bufetul, spune, ia să vedem, poate vrei omletă, vafe, clătite…

— Nu.

— Se spune *nu, mulțumesc*, zice Mami. Așa e politicos.

Persoane care nu sunt prieteni cu mine se uită la mine cu raze invizibile, îmi ascund fața după Mami.

— Ce ți-ar plăcea, Jack? întreabă Noreen. Cârnați, pâine prăjită?

Se uită.

Nu vor decât să fie prietenoși.

Aș vrea să înceteze.

Doctorul Clay s-a întors, se apleacă spre noi.

— Probabil că pentru Jack e copleșitor tot ce se întâmplă, pentru amândoi, probabil. Oare vrem prea multe pentru ziua unu?

Ce e Ziua Unu?

Mami oftează.

— Voiam să vedem grădina.

Nu, aia era Alice.

— Nu e nicio grabă, spune el.

— Hai, mănâncă puțin, zice Mami. O să te simți mai bine dacă îți bei măcar sucul.

Dau din cap.

— Ce-ar fi să vă fac două platouri și să vi le aduc în cameră? spune Noreen.

Mami își pune masca înapoi pe nas cu un pocnet.

— Atunci, hai să mergem.

Cred că e nervoasă.

Mă țin de scaun.

— Și ce facem cu Paștele? șoptesc.

— Poftim?

Îi arăt.

Doctorul Clay înhață oul și eu aproape țip.

— Poftim, spune și-i dă drumul la mine în buzunar.

Scările sunt mai grele când le urcăm, așa că mă duce Mami.

Noreen spune:

— Îmi dați voie?

— Ne descurcăm, răspunde Mami aproape țipând.

Închide bine ușa Numărul Șapte după ce pleacă Noreen. Când suntem numai noi ne putem scoate măștile pentru că avem aceiași microbi. Mami încearcă să deschidă fereastra, o lovește, dar nu merge.

— Îmi dai puțin?

— Nu vrei să mănânci mai întâi?

— După aceea.

Așa că ne întindem și îmi dă puțin din stângul, miam-miam.

Mami spune că farfuriile sunt în regulă, albastrul nu se ia pe mâncare. Mă pune să frec farfuria cu degetul ca să văd. Cuțitele și furculițele sunt ciudate, metalul nu are mânere albe, dar nu doare. Avem sirop pentru clătite, dar eu nu le vreau pe ale mele ude. Mănânc puțin din toate mâncărurile și totul e foarte bun, mai puțin sosul de pe omletă. Oul de ciocolată, Paștele, e topit pe dinăuntru. E dublu-ciocolată decât ce primeam uneori Cadou de duminică, e cel mai bun lucru pe care l-am mâncat vreodată.

— Oh, am uitat să-i mulțumim Pruncului Isus, îi spun lui Mami.

— O să-i mulțumim acum, nu se supără dacă întârziem.

Pe urmă râgâi tare.

Pe urmă ne culcăm.

•

Când ușa face cioc cioc, Mami îl lasă înăuntru pe doctorul Clay, și ne punem amândoi măștile la loc. Acum nu mai e așa fioros.

— Cum te simți, Jack?

— Bine.

— Batem palma?

Și-a ridicat mâna de plastic și flutură din degete, dar mă prefac că nu văd. Nu vreau să dau mâna cu el, îmi trebuie pentru mine.

Vorbește cu Mami despre chestii, cum ar fi, de ce nu poate ea să doarmă, *tahi-cardie* și *re-acomodare*.

— Încearcă astea, una înainte de culcare, îi spune și scrie ceva pe carnetul lui. Și antiinflamatoarele ar fi mai bune pentru durerea de dinți…

— Aș putea, vă rog, să-mi iau singură medicamentele în loc să mi le dea asistentele cu țârâita, de parcă aș fi nebună?

— A, asta n-ar trebui să fie o problemă, atâta timp cât nu le lăsați la îndemâna copilului.

— Jack știe că nu are voie cu medicamentele.

— De fapt, mă gândeam la unii dintre pacienții noștri care au avut probleme cu abuzul de medicamente. Iar pentru tine am un plasture magic.

— Jack, doctorul Clay vorbește cu tine, spune Mami.

Plasturele e ca să mi-l pun pe mână și pe urmă simt de parcă o bucată din ea n-ar mai fi acolo. Ne-a adus și ochelari de soare foarte mișto ca să-i purtăm când lumina e prea puternică în ferestre, ai mei sunt roșii și ai lui Mami sunt negri.

— Ca vedetele rap, îi șoptesc.

Se fac mai întunecați dacă mergem în afara lui Afară și mai deschiși dacă stăm înăuntrul lui Afară. Doctorul Clay spune că ochii mei sunt super-agili, dar încă nu sunt obișnuiți să se uite departe, trebuie să mi-i exersez pe fereastră. Nu am știut că am mușchi înăuntrul ochilor, îmi pun degetele pe ei să-i apăs, dar nu simt nimic.

— Cum e plasturele, spune doctorul Clay, ți-a amorțit mâna?

Îl dezlipește și mă atinge dedesubt, îi văd degetul pe mine, dar nu-l simt. Apoi se întâmplă lucrul rău, scoate acele și spune că îi pare rău, dar că am nevoie de șase injecții ca să nu iau niște boli oribile, pentru asta e plasturele, ca să facă acele nedureroase. Șase este imposibil, alerg în partea cu toaleta a camerei.

— Te-ar putea omorî, spune Mami și mă trage înapoi la doctorul Clay.

— Nu!

— Microbii, vreau să spun, nu injecțiile.

Tot nu.

Doctorul Clay spune că sunt foarte curajos, dar nu sunt, mi-am consumat tot curajul pentru Planul B. Țip și țip. Mami mă ține în poală în timp ce el își înfige acele încă o dată și încă o dată și sunt dureroase pentru că a luat plasturele jos. Plâng după plasture și în cele din urmă Mami mi-l pune la loc.

Am terminat deocamdată, promit.

Doctorul Clay pune acele într-o cutie pe perete pe care scrie *Seringi*. Are o acadea în buzunar pentru mine, una portocalie, dar sunt prea plin. Spune că pot să o păstrez pentru altă dată.

… în multe aspecte, ca un nou-născut, în ciuda cunoștințelor remarcabile pentru vârsta lui, îi spune lui Mami.

Ciulesc urechile, pentru că *lui* se referă la mine.

Pe lângă problemele de imunitate, e foarte posibil să apară provocări legate de, să spunem, integrare socială, desigur, de percepție senzorială – să filtreze și să sorteze toți stimulii care dau năvală pe el, plus dificultăți cu percepția spațială…

Mami întreabă:

— De-asta se tot lovește de lucruri?

— Exact. Jack a fost atât de familiarizat cu mediul lui închis, încât nu a trebuit să învețe să estimeze distanțele.

Mami își ține capul în palme.

— Credeam că e OK. Mai mult sau mai puțin.

Nu sunt OK?

— Dacă privim altfel lucrurile…

Dar se oprește pentru că se aude o bătaie în ușă, iar când deschide, e Noreen cu o altă tavă.

Râgâi, burtica încă mi-e plină de micul dejun.

— … ideal, un psiholog pentru copii, spune doctorul Clay, poate un terapeut ocupațional specializat în terapie prin artă și joc, dar la ședința de azi-dimineață am stabilit cu toții că prioritatea imediată e să-l ajutăm să se simtă în siguranță. Pe amândoi, de fapt. Trebuie să-i lărgim încet-încet cercul de persoane în care să aibă încredere.

Face cu mâinile mișcări largi prin aer.

— Și cum am fost suficient de norocos să fiu de gardă azi-noapte…

— Norocos? spune Mami.

— Nu m-am exprimat bine.

Pe fața lui e un fel de zâmbet.

— Deocamdată o să lucrez cu voi amândoi…

Ce lucrat? Nu știam că și copiii trebuie să lucreze.

— Desigur, cu ajutorul colegilor mei specializați în psihiatrie pediatrică, vom cere și ajutorul unui neurolog, al psihoterapeuților, o să apelăm și la un nutriționist, la un fizio…

Încă un ciocănit. E Noreen din nou cu poliție, un bărbat poliție, dar nu cel cu părul galben de aseară.

Deja sunt trei persoane în cameră și noi doi, asta egal cinci, camera e aproape plină de mâini și de picioare și de piepturi. Vorbesc toți până mă doare.

— Nu mai vorbiți toți în același timp, le spun, dar fără sonor.

Îmi bag degetele în urechi.

— Vrei o surpriză?

Mami vorbea cu mine, nu mi-am dat seama. Noreen a plecat și poliția a plecat cu ea. Scutur din cap.

Doctorul Clay spune:

— Nu sunt sigur că e cel mai înțelept lucru…

— Jack, asta-i cea mai bună veste, îl întrerupe Mami.

Ține niște poze ridicate. Văd cine e fără să mă duc aproape, e Bătrânul Nick. Aceeași față ca atunci când m-am uitat pe furiș la el noaptea în Pat, dar acum are un semn în jurul gâtului și e lângă niște numere ca alea pe care le scriam ca să marcăm câtă înălțime am de ziua mea, el e aproape de șase, dar nu chiar. E o poză în care se uită într-o parte și alta în care se uită la mine.

— Poliția l-a prins în toiul nopții și l-a băgat la închisoare și acolo o să rămână, spune Mami.

Mă întreb dacă și camioneta maro e la închisoare.

— Aveți vreunul dintre simptomele despre care am vorbit atunci când vă uitați la poze? o întreabă doctorul Clay.

Mami își dă ochii peste cap.

— După ce-am avut parte de varianta reală timp de șapte ani de zile, credeți că mai tremur când văd o poză?

— Și tu, Jack, tu ce simți?

Nu știu răspunsul.

— Am să te întreb ceva, Jack, spune doctorul Clay, dar nu trebuie să-mi răspunzi decât dacă vrei. Bine?

Mă uit la el, apoi la poze. Bătrânul Nick e prins în numere și nu poate ieși.

— Bărbatul din poză ți-a făcut vreodată ceva ce nu ți-a plăcut?

Dau din cap.

— Poți să-mi spui ce a făcut?

— A tăiat curentul și legumele s-au făcut cleioase.

— Așa. Dar ți-a făcut rău vreodată?

Mami spune:

— Nu…

Doctorul Clay ridică mâna.

— Nimeni nu contestă ce spuneți, zice el. Dar gândiți-vă la toate nopțile în care erați adormită. Nu mi-aș face meseria dacă nu l-aș întreba direct pe Jack, nu?

Mami respiră foarte lung.

— E-n regulă, îmi spune, poți să răspunzi. Bătrânul Nick ți-a făcut rău vreodată?

— Da, spun, de două ori.

Se uită amândoi fix la mine.

— Când făceam Marea Evadare m-a aruncat în camionetă și pe stradă, a doua a durut cel mai tare.

— Ok, spune doctorul Clay.

Zâmbește, nu știu de ce.

— Am să iau imediat legătura cu laboratorul ca să văd dacă mai au nevoie de vreo mostră de ADN de la voi, îi spune lui Mami.

— ADN?

Mami face din nou vocea nebună.

— Credeți că am avut și *alți vizitatori*?

— Nu, cred doar că așa merg lucrurile. Trebuie să bifăm fiecare căsuță.

Mami își suge toată gura înăuntru, nu i se mai văd buzele.

— În fiecare zi sunt lăsați să scape monștri din cauza unor detalii mărunte.

Doctorul Clay are o voce fioroasă.

— Bine?

— Bine.

După ce pleacă, îmi smulg masca și întreb:

— De ce e furios pe noi?

Mami clatină din cap.

— E furios pe Bătrânul Nick.

Nici nu știam că doctorul Clay îl cunoaște, credeam că noi suntem singurii care-l cunosc.

Mă uit la tava pe care a adus-o Noreen. Nu mi-e foame, dar când o întreb pe Mami cât e ceasul, îmi spune că e trecut de unu, e prea târziu chiar și pentru prânz, prânzul trebuie să fie la 12 și ceva, dar încă nu am loc în burtică.

— Nu-ți face griji, îmi spune Mami, totul e diferit aici.

— Dar care e regula?

— Nu există nicio regulă. Putem să luăm prânzul la zece sau la unu

sau la trei sau la miezul nopții.

— Nu vreau prânzul la miezul nopții.

Mami oftează.

— Hai să facem o regulă nouă: prânzul e oricând între 12 și 2. Iar dacă nu ne e foame, sărim peste prânz.

— Cum sărim peste el?

— Adică nu mâncăm nimic. Zero.

OK.

Nu mă deranjează să mănânc zero.

— Dar ce-o să facă Noreen cu toată mâncarea?

— O s-o arunce.

— Face risipă.

— Da, dar trebuie să meargă la gunoi pentru că e… e ca și cum ar fi murdară.

Mă uit la mâncarea multicoloră de pe farfuriile albastre.

— Nu, nu e.

— Nu, dar nimeni de aici nu vrea mâncarea asta după ce a fost pe farfuriile noastre, spune Mami. Nu-ți face griji.

Îmi tot spune asta, dar nu știu cum să fac să nu-mi fac griji.

Casc așa de tare, că aproape mă răstorn. Mă doare mâna de unde nu a fost amorțită. O întreb pe Mami dacă putem să ne culcăm la loc și spune că desigur, dar ea o să citească ziarul. Nu știu de ce vrea să citească ziarul în loc să adoarmă cu mine.

•

Când mă trezesc, lumina e în locul greșit.

— E în regulă, spune Mami, și-și atinge fața de a mea, totul e-n regulă.

Îmi pun ochelarii mișto ca să mă uit la fața galbenă a lui Dumnezeu la noi în fereastră, lumina alunecă peste covorul gri și pufos.

Noreen intră cu niște pungi.

— Ai fi putut să bați înainte, spune Mami și aproape că țipă.

Îmi pune masca, apoi își pune și masca ei.

— Îmi pare rău, spune Noreen, am bătut, dar data viitoare o să am grijă să bat mai tare.

— Nu, îmi pare rău, n-am… vorbeam cu Jack. Poate am auzit, dar n-am știut că e ușa.

— Nicio problemă, zice Noreen.

— Sunt tot felul de sunete din celelalte camere, aud lucruri și nu știu dacă sunt, de unde vin sau ce sunt.

— Probabil că totul e cam straniu acum.

Mami aproape că râde.

— Cât despre tânărul nostru – ochii lui Noreen strălucesc – vrei să-ți arăt noile tale haine?

Nu sunt hainele noastre, în pungi sunt altele și dacă nu ne sunt bune

sau nu ne plac, Noreen le va duce înapoi la magazin și va lua altele. Probez totul, cel mai tare îmi plac pijamalele, sunt ca o blăniță cu astronauți. Arată ca un costum al unui băiat de la Televizor. Mai sunt și pantofi care se prind cu o chestie care zgârie și care se numește scai. Îmi place să-i deschid și să-i închid, *ppprrrr ppprrr*. Totuși, de-abia pot să merg cu ei, sunt grei și cred că or să mă împiedice. Prefer să-i port când sunt în pat, îmi flutur picioarele în aer și pantofii se bat unul cu altul și se împrietenesc iar.

Mami e într-un blugi care e prea strâmt.

— Așa îi poartă toată lumea în ziua de azi, spune Noreen, și tu ai silueta ideală pentru ei.

— Care toată lumea?

— Tinerii.

Mami rânjește, nu știu de ce. Își pune un tricou care e la fel, tot prea strâmt.

— Nu sunt hainele tale adevărate, îi șoptesc.

— Ba da, acum sunt.

Ușa face cioc-cioc, intră o altă asistentă, aceeași uniformă, dar fața e alta. Spune că trebuie să ne punem măștile pentru că avem un vizitator. Nu am avut niciodată un vizitator, nu știu cum se face.

Intră o persoană și aleargă spre Mami, eu sar cu pumnii pregătiți, dar Mami zâmbește și plânge în același timp, cred că e fericistrețe.

— Oh, mamă!

Asta spune Mami.

— Oh, mamă!

— Micuța mea…

— M-am întors.

— Da, te-ai întors, spune persoana. Când au sunat, am crezut că e încă o farsă…

— Ți-a fost dor de mine?

Mami începe să râdă într-un fel ciudat.

Femeia plânge și ea, i se văd niște picături negre sub ochi, mă întreb de ce lacrimile ei sunt negre. Gura ei are culoarea sângelui, ca a femeilor de la Televizor. Are părul galben și scurt, dar nu scurt de tot și butoane mari și aurii în urechi, mai jos de găuri. O ține pe Mami în brațe, e de trei ori mai rotundă decât ea. N-am văzut-o niciodată pe Mami îmbrățișând pe altcineva.

— Lasă-mă să te văd o clipă fără prostia asta.

Mami își dă masca jos, zâmbește întruna.

Acum femeia se holbează la mine.

— Nu-mi vine să cred, nu pot să cred ce se întâmplă.

— Jack, spune Mami, ea e bunica ta.

Deci chiar am una.

— Ce comoară.

Femeia își deschide brațele de parcă ar vrea să facă cu mâna, dar nu face asta. Vine spre mine. Mă ascund după scaun.

— E foarte afectuos, spune Mami, dar nu e obișnuit cu altcineva decât cu mine.

Sigur, sigur.

Se apropie un pic mai mult.

— Oh, Jack, ești cel mai curajos băiețel din lume. Mi-ai adus copilul înapoi.

Ce copil?

— Ridică-ți puțin masca, îmi spune Mami.

O ridic, apoi o las să cadă la loc.

— Îți seamănă leit, spune Bunica.

— Da?

— Mereu ți-au plăcut la nebunie copiii, te ocupai de ei fără să ceri vreun ban…

Vorbesc și vorbesc. Mă uit sub plasture să văd dacă o să-mi cadă degetul. Punctele roșii au acum coajă.

Intră niște aer. Apare o față în ușă, o față cu barbă pe obraji și pe bărbie și sub nas, dar nu și pe cap.

— I-am spus asistentei că nu vreau să fim deranjați, îi spune Mami.

— De fapt, el e Leo, spune Bunica.

El își pune masca peste fața păroasă.

— El e Leo, spune Bunica.

— Hei, spune el și flutură din degete.

— Cine e Leo? întreabă Mami fără să zâmbească.

— Trebuia să stea să aștepte pe coridor.

— Nicio problemă, spune Leo, apoi nu mai e aici.

— Unde e tata? întreabă Mami.

— Acum e în Canberra, dar vine încoace, spune Bunica. S-au schimbat multe, iubito.

— Canberra?

— Oh, scumpo, probabil sunt prea multe lucruri noi dintr-odată…

Se dovedește că persoana păroasă Leo nu e Bunicul meu adevărat. Cel adevărat a plecat să trăiască în Australia după ce a crezut că Mami a murit și i-a organizat o ceremonie de înmormântare.

Bunica s-a supărat pe el pentru că ea n-a încetat niciodată să spere. Și-a spus mereu că scumpa lor fetiță a avut motivele ei pentru care a dispărut și că într-o bună zi o vor revedea.

Mami se holbează la ea.

— Într-o bună zi?

— Păi, nu e o zi bună?

Bunica face un semn spre fereastră.

— Ce *motive* aș fi putut să am…?

— Oh, cât ne-am frământat creierii… Un asistent social ne-a spus că

mulți copii de vârsta ta fug uneori de-acasă, așa, din senin. Din cauza drogurilor, poate. Ți-am verificat camera centimetru cu centimetru…

— Aveam numai medii mari.

— Da, așa e, erai mândria familiei, bucuria noastră.

— Am fost luată pe sus de pe stradă.

— Acum știu asta, dar atunci de unde era să știu? Am umplut orașul de afișe, Paul a făcut și un site pe internet. Poliția a discutat cu toții colegii tăi de la facultate și liceu, să afle cu cine ai fi putut intra în cârdășie. Mi se părea că te văd peste tot, era un chin cumplit, spune Bunica. Opream mașina lângă fete pe stradă și le claxonam, dar niciuna nu erai tu. De ziua ta îți făceam mereu prăjitura ta preferată, în caz că te întorceai. Mai ții minte prăjitura mea cu banane și ciocolată?

Mami dă din cap. Are lacrimi pe față.

— Nu puteam dormi fără pastile. Faptul că nu știam ce se întâmplase cu tine mă ucidea, realmente. Nu era drept față de fratele tău. Știai – de fapt, de unde să știi? – Paul are o fetiță, are aproape trei ani și deja face la oliță. Partenera lui e minunată, e radiolog.

Mai vorbesc mult, urechile mele obosesc de la atâta ascultat. Pe urmă intră Noreen cu pastilele pentru noi și un pahar de suc care nu e de portocale, e de mere și e cel mai bun din câte am băut vreodată.

Acum Bunica se duce acasă la ea… Mă întreb dacă doarme în hamac.

— Oare să… Leo ar putea să intre să vă salute rapid, spune când ajunge în dreptul ușii.

Mami nu spune nimic. Apoi:

— Poate data viitoare.

— Cum vrei tu, scumpo. Doctorii spun s-o iei încet.

— Ce să iau încet?

— Totul.

Apoi Bunica se întoarce spre mine.

— Ia spune-mi, Jack, știi cuvântul „pa”?

— De fapt, eu știu toate cuvintele, îi spun.

Asta o face să râdă cu poftă.

Își pupă mâna și suflă spre mine.

— Prinzi?

Cred că vrea să mă joc și să mă prefac că prind pupicul, așa că îl prind și ea se bucură, are mai multe lacrimi.

— De ce a râs de mine că știu toate cuvintele, când eu nu glumeam? o întreb pe Mami apoi.

— Ah, nu contează, mereu e bine să-i faci pe oameni să râdă.

La 6:12, Noreen ne aduce o tavă cu totul diferită pentru cină, putem să luăm cina la cinci și ceva sau la șase și ceva sau chiar la șapte și ceva, spune Mami. Pe tavă sunt niște chestii verzi de rontăit care se

numesc rucola, dar au gust prea înțepător, îmi plac cartofii cu margini crocante și carnea cu dungi pe ea. Pâinea are bucățele care mă zgârie pe gât, încerc să le scot, dar rămân găuri, Mami spune să mă opresc. Mai sunt și căpșuni despre care spune că au un gust divin, de parc-ar fi aduse din Rai, dar de unde știe ea ce gust are Raiul? Nu putem să mâncăm tot. Mami spune că, oricum, majoritatea oamenilor se îndoapă cu prea multă mâncare, ar trebui să mâncăm numai ce ne place și să lăsăm restul.

Partea mea preferată din Afară e fereastra. De fiecare dată e altfel. Chiar acum trece o pasăre prin dreptul ei, *sfrrr*, nu știu ce pasăre era. Umbrele sunt din nou lungi, a mea se întinde prin cameră pe peretele verde. Mă uit cum cade fața lui Dumnezeu încet-încet, se face și mai portocalie și norii sunt colorați în toate culorile, apoi sunt fâșii și întunericul se întinde puțin câte puțin și n-o mai văd, a dispărut.

•

Mami și cu mine ne tot lovim unul de altul în timpul nopții. A treia oară când mă trezesc îi vreau pe Jeep și Telecomandă, dar ei nu sunt aici.

Nu e nimeni în Cameră acum, numai lucruri, toate stau extra nemișcate și cade praful pe ele, pentru că Mami și mine suntem la Clinică și Bătrânul Nick e la închisoare. Trebuie să stea închis acolo pentru totdeauna.

Îmi aduc aminte că sunt în pijamaua cu astronauți. Îmi ating piciorul prin material, parcă n-ar fi al meu. Toate lucrurile noastre sunt încuiate în Cameră, mai puțin tricoul meu pe care Mami l-a aruncat aici în gunoi și a dispărut, m-am uitat după el înainte de culcare, probabil l-a luat femeia de la curățenie, despre care eu credeam că e cea mai curată dintre toți, dar Mami spune că femeia de serviciu e doar cea care face curățenie. Cred că sunt invizibile ca elfii. Aș vrea să-mi aducă înapoi vechiul meu tricou, numai că Mami s-ar enerva iar.

Trebuie să fim în lume, nu ne mai întoarcem niciodată în Cameră. Mami spune că așa stau lucrurile și că ar trebui să mă bucur. Nu știu de ce nu mai putem să mergem măcar să dormim. Mă întreb dacă trebuie să rămânem mereu în Clinică sau putem să mai mergem și în alte părticele din Afară, de exemplu în casa cu hamac, numai că Bunicul e în Australia, și asta e prea departe.

— Mami?

Scoate un mârâit.

— E miezul nopții, Jack. Abia ațipisem…

— Cât suntem aici?

— Au trecut doar 24 de ore. Doar ți se pare că e mai mult.

— Nu, dar… cât mai trebuie să fim aici după acum? Câte zile și câte nopți?

— Chiar nu știu.

Dar Mami știe lucruri tot timpul.

— Spune-mi.

— Sst.

— Dar cât?

— Încă o vreme, îmi spune. Acum liniște, mai sunt și alți oameni în camerele de lângă noi, ai uitat? Îi deranjezi.

Nu le văd pe celelalte persoane, dar sunt acolo, oricum, sunt cele din sala de mese. În Cameră nu deranjam niciodată pe nimeni, numai câteodată pe Mami, dacă Dinte era rău de tot. Mami spune că persoanele sunt aici, la Cumberland pentru că sunt puțin bolnave la cap, dar nu mult. Nu pot să doarmă, poate din cauza grijilor sau nu pot să mănânce sau se spală prea mult pe mâini, nu știam că te poți spăla prea mult. Unele dintre ele s-au lovit la cap și nu mai știu cine sunt, altele sunt triste tot timpul și își zgârie brațele cu cuțite, nu știu de ce. Doctorii și asistentele și Pilar și femeile de serviciu invizibile nu sunt bolnavi, sunt aici ca să ajute. Nici Mami și cu mine nu suntem bolnavi, suntem aici doar ca să ne odihnim, în plus nu vrem să fim deranjați de paparazzi care sunt ulii cu aparatele foto și microfoanele lor, fiindcă acum suntem celebri, ca vedetele rap, dar n-am făcut-o intenționat. Mami spune că de fapt avem nevoie de puțin ajutor până punem lucrurile în ordine. Nu știu care lucruri.

Caut sub pernă să văd dacă Dinte s-a transformat în bani, dar nu s-a transformat. Cred că Zâna nu știe unde e Clinica.

— Mami?

— Ce e?

— Suntem încuiați?

— Nu.

Mami aproape se răstește.

— Sigur că nu. De ce, nu-ți place aici?

— Adică *trebuie* să stăm?

— Nu, suntem liberi ca pasărea cerului.

•

Credeam că toate lucrurile ciudate s-au întâmplat ieri, dar sunt încă multe altele astăzi.

Caca e greu de împins pentru că burtica mea nu e obișnuită cu atâta mâncare.

Nu trebuie să ne spălăm cearșafurile la duș pentru că femeile de serviciu invizibile fac asta.

Mami scrie într-un caiețel pe care i l-a dat doctorul Clay ca să-și facă temele. Eu credeam că numai copiii care merg la școală primesc teme pentru acasă, dar Mami spune că, de fapt, Clinica nu e casa nimănui, până la urmă toți merg acasă la ei. Urăsc masca, nu pot respira prin ea, dar Mami zice că pot.

Luăm micul dejun în camera care e numai pentru mâncat, persoanelor din lume le place să se ducă în camere diferite pentru fiecare lucru. Îmi amintesc de maniere, asta e atunci când persoanele se tem să nu înfurie alte persoane.

Spun:

— Te rog, pot să mai am clătite?

O ea cu șorț spune:

— E ca o păpușică.

Nu sunt o păpușă, dar Mami îmi șoptește că asta înseamnă că femeia mă place, așa că ar trebui să o las să-mi spună așa.

Gust siropul, e super extra dulce, beau un tubuleț întreg înainte să mă oprească Mami. Îmi spune că e numai ca să-l punem pe clătite, dar eu cred că asta e cam scârbos.

Oamenii tot vin la ea cu căni de cafea, ea spune nu. Eu mănânc atâtea felii de șuncă, încât pierd șirul. Când spun „Mulțumesc, Pruncule Isus", oamenii se holbează pentru că Afară nu cred că îl cunosc.

Mami spune că atunci când o persoană se comportă ciudat ca băiatul lung cu bucăți de metal în față, pe nume Hugo, care mormăie, sau ca Doamna Garber care se scarpină tot timpul pe gât, nu avem voie să râdem decât pe dinăuntrul feței și doar dacă nu mai putem.

Nu știu niciodată ce sunete se vor întâmpla și mă vor face să sar. De multe ori nu văd de unde vin sunetele, unele sunt micuțe, așa ca niște insecte care bâzâie, de la altele mă doare capul. Chiar dacă e mereu gălăgie, Mami spune să nu țip, ca să nu deranjez persoanele. Dar de multe ori când vorbesc, ele nu mă aud.

— Unde-ți sunt pantofii? mă întreabă Mami.

Ne întoarcem și îi găsim în sala de mese sub masă, unul are o bucată de șuncă pe el pe care o mănânc.

— Microbi, spune Mami.

Îmi duc pantofii de baretele cu scai. Mami îmi spune să mă încalț.

— Mă dor picioarele de la ei.

— Nu sunt mărimea potrivită?

— Sunt prea grei.

— Știu că nu ești obișnuit să porți pantofi, spune, dar nu poți să mergi tot timpul numai în șosete, poate calci în ceva ascuțit.

— Ba nu calc, promit.

Așteaptă până mi-i pun în picioare. Suntem pe un coridor, dar nu cel de sus din capătul scărilor, Clinica are tot felul de părticele. Nu cred că am mai fost aici până acum, ne-am rătăcit?

Mami se uită pe o fereastră nouă.

— Astăzi am putea să ieșim și să vedem copacii și florile, ce zici?

— Nu.

— Jack…

— Adică nu, mulțumesc.

— La aer curat!

Mie-mi place aerul din Camera Numărul Șapte, Noreen ne duce înapoi acolo. De pe fereastra noastră se văd mașini care parchează și desparchează și porumbei și uneori pisica.

Mai târziu ne ducem să ne jucăm cu doctorul Clay într-o altă cameră nouă, care are un covor cu părul lung, nu cum e Covor, cu modelul lui în zigzag. Mă întreb dacă îi e dor de noi. Oare e tot în spatele camionetei, la închisoare?

Mami îi arată doctorului Clay tema și mai vorbesc despre lucruri nu prea interesante, cum ar fi *depersonalizare* și *jamais vu*. Apoi îl ajut pe doctorul Clay să deschidă lada cu jucării, e cea mai tare. Vorbește la un telefon mobil care nu e unul adevărat:

— Mă bucur să te aud, Jack. Eu sunt la Clinică acum. Tu unde ești?

Vorbesc la o banană de plastic.

— Și eu, spun.

— Ce coincidență. Îți place aici?

— Îmi place șunca.

Râde. Nu știam că am făcut iar o glumă.

— Și mie îmi place. Chiar prea mult.

Oare cum se poate să-ți placă ceva prea mult?

Pe fundul lăzii găsesc niște păpușele, de exemplu un cățel cu pete și un pirat și o lună și un băiat cu limba scoasă, cel mai tare îmi place cățelul.

— Jack, doctorul te-a întrebat ceva.

Clipesc spre Mami.

— Și ce nu-ți place prea mult aici? spune doctorul Clay.

— Persoanele care se uită.

— Hâm?

Spune asta de multe ori în loc de cuvinte.

— Și lucrurile care se întâmplă brusc.

— Care anume?

— Cele care vin repede-repede, îi spun.

— Ah, da. „Lumea e mai subită decât ne închipuim.”{4}

— Cum?

— Scuze, era un vers dintr-un poem.

Doctorul Clay rânjește spre Mami.

— Jack, poți să-mi descrii locul unde ai fost înainte de clinică?

El nu a fost niciodată în Cameră, așa că îi povestesc totul despre toate, ce făceam în fiecare zi și chestii de genul ăsta, Mami spune ce uit eu să spun. Are plastilină în toate culorile așa cum am văzut la Televizor, face din ea mingiuțe și viermi în timp ce vorbim. Îmi înfig degetul într-una galbenă, apoi văd că am un pic în unghie și nu-mi place să fie galbenă.

— N-ați primit niciodată plastilină Cadou de duminică? întreabă doctorul Clay.

— Se usucă.

Asta a fost Mami care i-a tăiat-o.

— V-ați gândit vreodată la asta? Chiar dacă o pui tot timpul la loc, cu conștiinciozitate, după o vreme tot se întărește.

— Cred că așa e, spune doctorul Clay.

— Din același motiv, ceream creioane colorate, nu markere și scutece de pânză și orice ținea mai mult, ca să nu trebuiască să cer din nou săptămâna următoare.

Doctorul Clay continuă să dea din cap.

— Făceam plastilină din făină, dar era mereu albă.

Mami pare furioasă.

— Credeți că nu i-aș fi dat plastilină de altă culoare în fiecare zi dacă aș fi putut?

Doctorul Clay spune celălalt nume al lui Mami.

— Nimeni nu vă judecă pentru alegerile pe care le-ați făcut sau pentru strategiile dumneavoastră.

— Noreen spune că merge mai bine cu sare și făină în cantități egale, știați asta? Eu nu știam. Nici nu m-am gândit să cer măcar colorant alimentar. Dacă aș fi avut măcar cea mai vagă idee…

Mami îi spune doctorului Clay că e bine, dar nu pare bine. Mai vorbește cu el despre *distorsiuni cognitive*, fac un exercițiu de respirație, iar eu mă joc cu păpușile. Pe urmă ni se termină timpul pentru că trebuie să se ducă să se joace cu Hugo.

— Și el a fost într-o magazie? întreb.

Doctorul Clay scutură din cap.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Fiecare are o altă poveste.

Când ne întoarcem în cameră, ne urcăm în pat și Mami îmi dă mult. În continuare miroase greșit de la balsam, prea mătăsos.

•

Chiar și după ce facem nani, tot sunt obosit. Îmi tot curge nasul și ochii curg și ei, ca și cum s-ar topi pe dinăuntru. Mami spune că am luat prima mea răceală, asta-i tot.

— Dar am purtat masca.

— Chiar și așa, microbii s-au strecurat pe sub ea. Probabil până mâine o voi lua și eu de la tine.

Plâng.

— Nu am terminat de jucat.

Mă ia în brațe.

— Încă nu vreau să mă duc în Rai.

— Scumpule…

Mami nu mi-a mai spus așa niciodată.

— E în regulă, dacă ne îmbolnăvim, doctorii or să ne facă bine.

— Vreau.

— Ce vrei?

— Vreau să vină acum doctorul Clay să mă facă bine.

— Știi, el nu poate vindeca răceli.

Mami își mușcă buzele.

— Dar în câteva zile trece, îți promit. Hei, vrei să înveți să-ți sufli nasul?

Îmi ia numai patru încercări, apoi suflu totul în șervețel și Mami mă aplaudă.

Noreen ne aduce prânzul, supă și kebab și un orez care nu e adevărat și se numește quinoa. Pentru după, avem salată de fructe și le ghicesc, măr și portocală și cele pe care nu le știu sunt ananas și mango și afine și kiwi și pepene verde, două corecte și cinci greșite, adică minus trei. Banane nu sunt.

Vreau să văd iar peștii, așa că mergem jos în părticica numită Recepție. Au dungi.

— Sunt bolnavi?

— Mie-mi par destul de vioi, spune Mami. Mai ales ăla mare ascuns printre alge, care face pe șeful.

— Nu, dar la cap? Sunt pești nebuni?

Mami râde.

— Nu cred.

— Doar se odihnesc aici o vreme pentru că sunt celebri?

Peștii ăștia s-au născut chiar aici, în acvariu.

E femeia Pilar.

Sar, n-am văzut-o când s-a ridicat de la birou.

— De ce?

Se uită fix la mine și zâmbește.

— Ah…

— De ce sunt aici?

— Ca să ne uităm le ei, cred. Nu sunt frumoși?

— Haide, Jack, spune Mami, sunt sigură că doamna are treabă.

Afară, timpul e foarte amestecat. Mami îmi tot spune: „Mai încet, Jack” și „Ai răbdare” și „Termină” și „Grăbește-te, Jack”, spune Jack foarte des, ca să știu că vorbește cu mine, nu cu alte persoane. Nu prea ghicesc niciodată cât e ceasul, sunt ceasuri și aici, dar au mânuțe ascuțite, nu știu secretul și Ceas nu e aici cu numerele lui, așa că trebuie să o întreb pe Mami și ea se satură s-o tot întreb.

— Știi cât e ceasul, e timpul să mergem afară.

Eu nu vreau, dar ea tot spune: „Hai să încercăm, doar încercăm. Chiar acum, de ce nu?”

Mai întâi, trebuie să-mi pun pantofii. Mai trebuie să ne punem jachete și pălării și chestii lipicioase pe față sub măști și pe mâini,

soarele ar putea să ne ardă pielea pentru că suntem din Cameră. Doctorul Clay și Noreen vin cu noi, ei nu au ochelari mișto sau ceva de genul ăsta.

Ieșim afară nu pe o ușă, e ca un pasaj de pe o navă spațială. Mami nu-și amintește cuvântul, doctorul Clay spune: „Ușă rotativă”.

— Ah, da, zic. Știu asta de la Televizor.

Îmi place când ne învârtim, dar apoi suntem afară și lumina îmi rănește ochelarii care s-au făcut negri și vântul mă lovește în față și vreau înapoi.

— E în regulă, îmi tot repetă Mami.

— Nu-mi place.

Ușa s-a înțepenit, nu se mai învârte, mă strânge.

— Tine-mă de mână.

— O să ne rupă vântul.

— E doar o adiere, spune Mami.

Lumina nu e ca în fereastră, vine spre noi din toate părțile, de jur împrejurul ochelarilor mei mișto, n-a fost așa în Marea Evadare. E prea multă strălucire oribilă și aer proaspăt.

— Mă arde pielea.

— Te descurci grozav, spune Noreen. Respiră calm și adânc, ia uitați-vă la băiat!

La ce băiat să se uite? Nu e nicio respirație aici. Am pete pe ochelari, pieptul îmi face *bum bum bum* și vântul e așa de puternic, că nu aud nimic.

Noreen face ceva ciudat, îmi scoate masca și îmi pune altă hârtie pe față. O dau deoparte cu mâinile mele lipicioase.

Doctorul Clay spune:

— Nu sunt sigur că…

— Respiră în pungă, îmi spune Noreen.

Așa fac, e cald, nu fac altceva decât să trag și trag.

Mami mă prinde de umeri.

— Să mergem înapoi, spune.

Înapoi în Camera Numărul Șapte, îmi dă puțin în pat, am pantofii în picioare și sunt lipicios.

Mai târziu vine Bunica, de data asta îi recunosc fața. A adus cărți din casa ei cu hamac, trei pentru Mami fără poze, pentru care ea se bucură foarte tare și cinci pentru mine cu poze, Bunica nici măcar nu știe că cinci era numărul meu cel mai cel mai bun. Spune că au fost ale lui Mami și ale Unchiului Paul de când erau mici. Nu cred că minte, dar e greu să fie adevărat că Mami a fost vreodată mică.

— Vrei să stai la bunica în brațe și să-ți citesc o poveste?

— Nu, mulțumesc.

Am *Omida cea flămândă* și *Copacul darnic* și *Fugi, cuțu, fugi* și *Lorax* și *Povestea iepurașului Peter*, mă uit la toate pozele.

— Vorbesc foarte serios, îi spune Bunica lui Mami foarte încet, pot să fac față.

— Mă îndoiesc.

— Sunt pregătită.

Mami tot scutură din cap.

— Ce rost are, mamă? Acum s-a terminat, sunt aici.

— Dar, scumpo…

— De fapt, aș prefera să nu te gândești la toate chestiile alea de fiecare dată când te uiți la mine, bine?

Și mai multe lacrimi curg pe obrajii Bunicii.

— Iubito, tot ce gândesc când mă uit la tine e aleluia.

După ce pleacă Bunica, Mami îmi citește povestea cu iepurele, îl cheamă Petru, dar nu e un Sfânt. Poartă haine demodate și e urmărit de un grădinar, nu știu de ce se obosește să șterpelească legume. Șterpelitul nu e bun, dar dacă aș fi șterpelitor, aș șterpeli chestii bune, de exemplu mașini și bomboane de ciocolată. Nu e o carte foarte excelentă, dar e excelent să am atâtea cărți noi. În Cameră aveam cinci, dar acum sunt plus cinci, asta egal zece.

De fapt, nu le mai am pe cele cinci vechi, așadar, cred că le am numai pe cele cinci noi. Cele vechi sunt în Cameră, poate că acum nu mai sunt ale nimănui.

Bunica a stat numai puțin pentru că mai avem un vizitator, avocatul nostru, Morris. Nu știam că avem unul, așa ca pe planeta cu sala de judecată unde oamenii țipă și judecătorul izbește cu ciocanul. Ne întâlnim cu el într-o cameră care nu e la etaj, e o masă și un miros dulce. Are părul extracreț. În timp ce el și cu Mami vorbesc, exersez suflatul nasului.

— Uite, de exemplu, ziarul ăsta care a publicat poza ta din clasa a 5-a – am avea un caz foarte solid de violare a intimității.

Ta înseamnă Mami, nu eu, încep să fiu tot mai bun la ghicit.

— Adică să-i dăm în judecată? E ultimul lucru la care mă gândesc acum, spune Mami.

Îi arăt șervețelul cu ce am suflat în el și ea îmi face cu ochiul.

Morris dă mult din cap.

— Spun doar că trebuie să te gândești la viitorul tău și al băiatului.

Ăsta sunt eu, băiatul.

— Sigur, pe termen scurt, la Cumberland nu sunt facturi, și am deschis un cont în care fanii voștri pot face donații, dar, mai devreme sau mai târziu, vor începe să apară facturile și atunci să te ții. Reabilitare, terapii fițoase, casa, taxele școlare pentru amândoi…

Mami se freacă la ochi.

Nu vreau să te grăbesc.

— Ai spus cumva *fanii* mei?

— Sigur, spune Morris. Curg donațiile, cam un sac pe zi.

— Un sac de ce?

— Orice îți trece prin cap. Am luat câteva la întâmplare.

Ridică o pungă mare de plastic din spatele scaunului și scoate pachete din ea.

— Le-ai deschis, spune Mami, uitându-se în plicuri.

— Crede-mă, ai nevoie de cineva să-ți sorteze toate lucrurile astea. F-E-C-A-L-E, și asta numai pentru început.

— De ce ne-a trimis cineva caca? o întreb pe Mami.

Morris se holbează la mine.

— Știe bine literele, îi spune Mami.

— Ah, întrebi de ce, Jack? Pentru că lumea e plină de nebuni.

Eu credeam că nebunii sunt la Clinică și primesc ajutor.

— Dar majoritatea lucrurilor pe care le primiți sunt de la oameni binevoitori, spune. Ciocolată, jucării, chestii de genul ăsta.

Ciocolată!

— M-am gândit să-ți aduc florile mai întâi, asistenta mea are migrene de la ele.

Ridică o grămadă de flori în plastic invizibil, de-acolo era mirosul.

— Ce jucării sunt jucăriile? întreb în șoaptă.

— Uite, aici e una, spune Mami și scoate ceva din plic.

E un trenuleț din lemn.

— Nu trage de el.

— Scuze.

Îl plimb *uuu-uuu* în jos pe piciorul mesei și pe podea și în sus pe perete care în camera asta e albastru.

— Există un interes imens din partea unor rețele de comunicare de pe internet, spune Morris. Ai putea să iei în considerare varianta unei cărți, pe viitor…

Gura lui Mami nu e deloc prietenoasă.

— Spui că ar trebui să ne vindem singuri înainte s-o facă altcineva.

— Eu nu m-aș exprima așa. Îmi imaginez că aveți multe de împărtășit oamenilor din experiența voastră. Ce înseamnă să trăiești cu resurse puține etc., nu putea fi mai trendy.

Mami izbucnește în râs.

Morris își lipește palmele una de alta.

— Dar, evident, e alegerea voastră. Vom vedea ce-o mai fi.

Mami citește din scrisori.

— „Micuțule Jack, băiat minunat, să te bucuri de fiecare moment, o meriți din plin, pentru că, efectiv, ai trăit iadul pe pământ!”

— Cine a spus asta? întreb.

Mami dă pagina.

— N-o cunoaștem.

— De ce a spus că sunt minunat?

— A auzit de tine la Televizor.

Caut în plicurile cele mai grase, poate mai găsesc trenulețe.

— Uite, astea arată bine, spune Mami și îmi întinde o cutiuță cu bomboane de ciocolată.

— Aici sunt mai multe.

E o cutie mare de tot – găsit de mine.

— Nu, acolo sunt prea multe, o să ni se facă rău.

Oricum mi-e rău de la răceală, așa că nu mă deranjează.

— Pe alea o să le dăm cuiva, spune Mami.

— Cui?

— Poate asistentelor.

— Jucăriile le pot trimite la un spital de copii, zice Morris.

— Perfect. Alege-ți unele pe care vrei să le păstrezi, îmi spune Mami.

— Câte?

— Câte vrei.

Apoi citește altă scrisoare.

— „Dumnezeu să vă binecuvânteze pe tine și pe îngerașul tău de copil, sper să descoperiți toate lucrurile minunate pe care lumea le are de oferit și să vi se îndeplinească toate dorințele. Mă rog ca drumul să vă fie pavat cu aur și fericire."

Pune scrisoarea pe masă.

— Când o să le răspund tuturor?

Morris clatină din cap.

— Nenoro… Acuzatul, să-i spunem, ți-a furat deja cei mai frumoși șapte ani din viață. Eu unul n-aș mai pierde nici măcar o secundă.

— De unde știi că ar fi fost cei mai frumoși ani din viața mea?

Morris ridică din umeri.

— Vreau să spun că… aveai 19 ani, nu?

Sunt tot felul de chestii super, o mașină cu roți care face *vruuuuuum*, un fluier în formă de porc, suflu în el.

— Oau! Ce tare, spune Morris.

— Prea tare, spune Mami.

Mai suflu o dată.

— Jack…

Îl pun jos. Mai găsesc un crocodil catifelat lung cât piciorul meu, o morișcă și un clopoțel înăuntru, o față de clovn care, când apăs pe nas, face *ha ha ha ha ha*.

— Nici aia, îmi face pielea de găină, spune Mami.

Îi șoptesc pa-pa clovnului și îl pun la loc în plicul lui. Mai e un pătrat cu un fel de creion legat de el pe care pot să desenez, dar e din plastic tare, nu e din hârtie și o cutie cu maimuțe cu brațele și cozile încolăcite ca să fac lanțuri de maimuțe. Mai sunt o mașină de pompieri și un ursuleț cu o pălărie pe cap care nu iese nici dacă trag tare. Pe etichetă e o poză cu o față de bebeluș tăiată cu o linie și scrie

0-3, poate asta înseamnă că omoară bebelușii în trei secunde?

— Haide, Jack, spune Mami. N-ai nevoie de atâtea.

— Dar de câte am nevoie?

— Nu știu…

— Dacă poți să-mi semnezi aici, aici și aici, spune Morris.

Îmi rod degetul pe sub mască. Mami nu-mi zice să mă opresc.

— De câte am nevoie?

Își ridică ochii din hârtiile pe care le scrie.

— Alege-ți… alege-ți cinci.

Număr mașina și maimuțele și pătratul pentru scris și trenulețul de lemn și morișca și crocodilul, în total șase nu cinci, dar Mami și Morris vorbesc și vorbesc. Găsesc un plic mare, gol și le pun toate șase înăuntru.

— OK, spune Mami și aruncă toate celelalte pachete în punga uriașă.

— Stai, zic, pot să scriu pe pungă. Pot să scriu *Cadouri de la Jack pentru Copiii Bolnavi*.

— Lasă-l pe Morris să se ocupe.

— Dar…

Mami oftează.

— Avem foarte multe lucruri de făcut, și trebuie să-i mai lăsăm și pe alți oameni să le facă în locul nostru, altfel o să-mi explodeze capul.

De ce o să-i explodeze capul dacă scriu pe pungă?

Mă joc cu trenul, mi-l bag pe sub tricou, e bebelușul meu și iese afară și îl pup peste tot.

— Poate în ianuarie, oricum, mai devreme de octombrie nu începe procesul, spune Morris.

Și în *Alice* e un proces, Șopârla Bill trebuie să scrie cu degetul și când Alice dărâmă din greșeală banca juraților îl pune la loc cu capul în jos din greșeală, *ha, ha*.

— Dar cât timp va sta la închisoare? întreabă Mami.

Se referă la Bătrânul Nick.

— Ei bine, procurorul îmi spune că speră între 25 de ani și închisoare pe viață, iar pentru infracțiuni federale nu există reducere a sentinței, spune Morris. Vorbim aici de răpire în scopuri sexuale, privare de libertate, violuri multiple, molestare…

Numără pe degete, nu în minte.

Mami dă din cap.

— Și copilul?

— Jack?

— Primul. Asta nu e tot un fel de crimă?

Morris își strâmbă gura.

— Nu, dacă s-a născut mort.

— Moartă.

Nu știu despre cine e vorba.

— Îmi pare rău, spune. Putem doar să sperăm la condamnare pentru neglijență, poate chiar indiferență criminală…

Pe Alice încearcă să o alunge din tribunal pentru că e prea înaltă. E un poem care e foarte neclar:

Și dacă eu sau ea am fi
Băgați în treaba asta,
El liber ne va-ngădui
Cum chiar eram – și basta.

Noreen apare fără să o văd, ne întreabă dacă vrem cina la noi în cameră sau în sala de mese.

Îmi car după mine toate jucăriile în plicul mare. Mami nu știe că sunt șase nu cinci. Câteva persoane ne fac cu mâna când intrăm, așa că le fac și eu cu mâna, de exemplu fata fără păr și tatuaje pe tot gâtul. Nu mă deranjează persoanele foarte tare dacă nu mă ating.

Femeia cu șorț îmi spune că a auzit că am fost afară, nu știu cum m-a auzit.

— Ți-a plăcut?

— Nu, spun. Adică nu, mulțumesc.

Învăț încă multe alte maniere. Când ceva are gust câh, spunem că e interesant, ca de exemplu orezul sălbatic care are un gust de parc-ar fi crud. Când îmi suflu nasul, împăturesc șervețelul ca să nu vadă nimeni mucii, e secret. Dacă vreau ca Mami să mă asculte pe mine, nu pe altă persoană, spun „Mă scuzați”, uneori spun „Mă scuzați, mă scuzați” o sută de ani, apoi când mă întreabă ce e, nu mai știu ce voiam.

Când suntem în pijamale, fără măști și Mami îmi dă puțin în pat, îmi aduc aminte și întreb:

— Cine e primul copil?

Mami se uită la mine.

— I-ai spus lui Morris că era o ea care a făcut o crimă.

Mami clatină din cap.

— Voiam să spun că ea a fost ucisă, într-un fel.

Se uită în partea cealaltă.

— Eu am făcut asta?

— Nu! Tu n-ai făcut nimic, a fost cu un an înainte să te fi născut, spune Mami. Mai știi cum îți spuneam că atunci când ai venit prima dată, pe Pat, ai fost fetiță?

— Da.

— Despre asta vorbeam.

Acum mi-e și mai neclar.

— Cred că ea încerca să fie tu. Cordonul…

Mami își pune fața în mâini.

— Cordonul de la halat?

— Nu, nu, îți aduci aminte de cordonul care merge la buric?

— Pe care l-ai tăiat cu foarfecă și apoi am fost liber.

Mami dă din cap.

— Cordonul fetiței s-a încurcat când a ieșit, așa că nu putea să respire.

— Nu-mi place povestea asta.

Își apasă sprâncenele.

— Lasă-mă să termin.

— Eu nu…

— Era chiar acolo, se uita.

Mami aproape strigă.

— Nu știa nimic despre naștere, nici măcar nu se obosise să caute pe Google. Îi simțeam creștetul capului, era alunecos, am împins și am împins și strigam: „Ajută-mă, nu pot, ajută-mă…” Și el nu făcea altceva decât să stea acolo.

Aștept.

— A rămas în burtica ta? Bebelușul fetiță?

Mami nu spune nimic un minut.

— A ieșit albastră.

Albastră?

— N-a deschis niciodată ochii.

— Ar fi trebuit să-i ceri Bătrânului Nick medicamente pentru ea, Cadou de duminică.

Mami dă din cap.

— Avea cordonul înfășurat în jurul gâtului.

— Era legată înăuntrul tău?

— Până l-a tăiat.

— Și apoi a fost liberă?

Îi cad lacrimile peste tot pe pătură. Mami dă din cap și plânge, dar fără sonor.

— Acum s-a terminat povestea?

— Aproape.

Are ochii închiși, dar tot îi iese apă din ei.

— A luat-o și a îngropat-o sub o tufă în curte. Numai corpul, vreau să spun.

Era albastră.

— Dar *ea* s-a dus imediat înapoi în Rai.

— A fost reciclată?

Mami aproape că zâmbește.

— Îmi place să cred că asta s-a întâmplat.

— De ce îți place să crezi asta?

— Poate că într-adevăr ai fost tu și după un an ai încercat iar și ai coborât, de data asta ca băiat.

— Și de data asta eram de-adevă. Nu m-am mai întors.
— Nici să nu te gândești.
Iar îi cad lacrimile, și le șterge.
— A doua oară, nu l-am mai lăsat în Cameră.
— De ce?
— Am auzit Ușa și am urlat: „Ieși afară!”
Pun pariu că asta l-a înfuriat.
— De data asta eram pregătită, voiam să fim doar noi doi.
— Ce culoare eram?
— Roz-aprins.
— Am deschis ochii?
— Te-ai născut cu ei deschiși.
Scot cel mai imens căscat.
— Acum putem să dormim?
— Sigur că da, spune Mami.

•

Noaptea *buf* cad din pat pe podea. Îmi curge nasul, dar nu știu să mi-l suflu în întuneric.

— Patul ăsta e prea mic pentru doi, îmi spune Mami dimineața. Ți-ar fi mult mai bine în celălalt.

— Nu.

— Dar ce-ar fi dacă am lua salteaua și am pune-o chiar aici lângă pat, ca să ne putem ține de mână?

Dau din cap.

— Ajută-mă să găsesc o soluție, Jack.

— Hai să dormim amândoi într-un pat, dar cu coatele pe lângă corp.

Mami își suflă nasul tare, cred că răceala a sărit de la mine la ea numai că încă o mai am și eu.

Facem o înțelegere să intru cu ea la duș, dar să îmi țin capul afară. Plasturele de pe deget mi-a căzut și nu-l găsesc. Mami mă piaptănă și mă doare acolo unde e încurcat. Avem o perie de păr și două periuțe de dinți și toate hainele noastre noi și trenulețul de lemn și alte jucării, Mami încă nu a numărat așa că nu știe că am luat șase, nu cinci. Nu știu unde trebuie să punem toate lucrurile astea, unele în dulap, unele pe masa de lângă pat, altele în șifonier, trebuie s-o tot întreb pe Mami unde le-a pus.

Citește una din cărțile ei fără poze, dar eu i le aduc în schimb pe cele cu poze. *Omida cea flămândă* e o risipitoare groaznică, face găuri în căpșuni și salam și tot și lasă restul. Pot să îmi bag degetul adevărat prin găuri, am crezut că cineva a rupt cartea, dar Mami spune că a fost făcută așa intenționat ca să fie extra amuzantă. Îmi place mai mult *Fugi, cuțu, fugi*, în special atunci când se luptă cu rachetele de tenis.

Noreen bate la ușă cu niște ceva-uri foarte interesante, primele sunt moi și elastice, pantofi ca niște șosete, dar făcuți din piele, al doilea e

un ceas doar cu numere pe care pot să le citesc așa cum îl citeam pe Ceas. Spun:

— Este ora 9:57.

Pentru Mami e prea mic, e numai pentru mine, Noreen îmi arată cum să-mi prind cureaua pe încheietură.

— Cadouri în fiecare zi, o să ajungă un răsfățat, spune Mami și își ridică masca să-și sufle iar nasul.

— Doctorul Clay spune să facem orice îi dă puștiului puțină siguranță și senzația de control, spune Noreen.

Când zâmbește, i se încrețesc ochii.

— Poate că vă e puțin dor de casă, nu?

— Dor de casă?

Mami se holbează la ea.

— Îmi pare rău, n-am vrut…

— Nu era o *casă*, era o celulă izolată fonic.

— M-am exprimat greșit, vă rog să mă scuzați, spune Noreen.

Iese în viteză. Mami nu spune nimic, doar scrie în caiețel.

Camera nu era acasă – asta înseamnă că noi nu avem una?

În dimineața asta, bat palma cu doctorul Clay, e superimpresionat.

— E puțin ridicol să tot purtăm măștile astea când deja suntem răciți cobză, spune Mami.

— Ei bine, zice el, acolo, afară, sunt multe lucruri mult mai grave.

Ridică din umeri.

— La urma urmei, e decizia dumneavoastră.

— Jos masca, Jack, îmi spune Mami.

— Iupiii!

Le punem la gunoi.

Creioanele doctorului Clay locuiesc într-o cutie specială de carton pe care scrie 120, adică atât sunt de multe, toate diferite. Au nume grozave scrise mic pe margine, de exemplu, Mandarina Atomică și Pufuleț și Omida și Cosmos despre care n-am știut că are vreo culoare, și Maiestatea Muntelui Violet și Talmeș-Balmeș și Galben-Crud și Bolta Azurie. Unele sunt scrise greșit, dar intenționat ca să facă o glumă, ca de exemplu Movturos, nu mi se pare așa de nostim, nu cred. Doctorul Clay spune că pot să folosesc ce vreau, dar eu le aleg pe cele cinci pe care le știu să le colorez, ca în Cameră, un albastru și un verde și un portocaliu și un roșu și un maro. Mă întreabă dacă pot să desenez Camera, dar eu deja fac cu maro o navă spațială. Există și un creion alb, dar oare nu e invizibil?

— Dar dacă hârtia ar fi neagră, îmi spune doctorul Clay, sau roșie?

Îmi găsește o hârtie neagră să încerc și are dreptate, văd albul pe ea.

— Ce e pătratul ăsta de jur împrejurul rachetei?

— Pereți, îi spun.

Mai sunt și eu-fetița care fac pa-pa cu mâna și Pruncul Isus și Ioan

Botezătorul, nu au haine pentru că e soare de la fața galbenă a lui Dumnezeu.

— Mami a ta e și ea în desen?

— Ea e jos, face nani.

Mami cea adevărată râde puțin și își suflă nasul. Asta îmi aduce aminte că trebuie să mi-l suflu și eu pentru că picură.

— Dar bărbatul căruia îi spuneți Bătrânul Nick unde e?

— OK, poate să fie în colțul ăsta în cușca lui.

Îl fac pe el și gratiile foarte groase pe care le roade. Sunt zece gratii, e cel mai puternic număr, nici măcar un înger nu le-ar putea arde cu lampa de sudură și Mami zice că oricum, un înger nu și-ar aprinde lampa de sudură pentru un om rău. Îi arăt doctorului Clay câte numărători pot să fac până la 1 000 029 și chiar și mai sus dacă vreau.

— Un băiețel pe care îl cunosc numără aceleași lucruri iar și iar de fiecare dată când e speriat, nu se poate opri.

— Ce lucruri? întreb.

— Liniile de pe trotuar, nasturi, lucruri de genul ăsta.

Cred că băiețelul ar trebui să-și numere dinții, pentru că ei sunt mereu acolo dacă nu cad.

— Tot vorbiți despre anxietatea separării, îi spune Mami doctorului Clay, dar Jack și cu mine nu vom fi separați.

— Da, dar acum nu mai sunteți doar voi doi, nu?

Mami își mușcă buzele. Vorbesc despre *reintegrare socială* și autoînvinovățire.

— Cel mai bun lucru pe care l-ați făcut a fost că l-ați scos de-acolo devreme, spune doctorul Clay. La cinci ani încă sunt ca de plastilină.

Dar eu nu sunt de plastilină, sunt un băiat adevărat.

— … probabil e destul de mic ca să uite, mai spune, și să zicem mersi dacă va fi așa.

Cred că asta e *mulțumesc* în spaniolă.

Vreau să mă mai joc cu băiatul păpușă cel cu limba, dar mi-a expirat timpul, doctorul Clay trebuie să meargă să se joace cu doamna Garber. Îmi spune că pot împrumuta păpușa până mâine, dar îi aparține în continuare doctorului Clay.

— De ce?

— Pentru că totul în lume aparține cuiva.

Cum sunt cele șase jucării noi ale mele și cele cinci cărți noi ale mele și Dinte care e tot al meu cred, pentru că Mami nu l-a mai vrut.

— Ce excepția lucrurilor pe care le împărțim cu toții, spune doctorul Clay, cum ar fi râurile și munții.

— Și strada?

— Exact, cu toții folosim străzile.

— Eu am alergat pe stradă.

— Da, când ai evadat.

— Pentru că noi nu îi aparțineam lui.

— Așa e, spune doctorul Clay zâmbind. Știi cui îi aparții tu, Jack?

— Da.

— Ție însuți.

De fapt, greșește. Eu îi aparțin lui Mami.

Clinica are în continuare mai multe părticele noi în ea, de exemplu o cameră cu un TV enormimens și sar în sus și-n jos sper să fie *Dora* sau *Buretele Bob* pe care nu i-am mai văzut de o sută de ani, dar e doar golf și trei bărbați bătrâni pe care nu știu cum îi cheamă se uită.

Pe coridor îmi aduc aminte și o întreb:

— Pentru ce să zicem *mersi*?

— Poftim?

— Doctorul Clay a spus că sunt din plastilină și o să uit.

— Ah, zice Mami. El crede că în curând nu-ți vei mai aminti de Cameră.

Ba da.

Mă holbez la ea.

— Ar trebui să uit?

— Nu știu.

Mai nou spune asta tot timpul. A luat-o în față, e lângă scări, trebuie să alerg ca să o prind.

După prânz, Mami spune că e timpul să încercăm să mergem din nou Afară.

— Dacă stăm înăuntru tot timpul e ca și cum n-am fi făcut niciodată Marea Evadare.

Pare supărată, își leagă deja șireturile.

După pălărie și ochelari și adidași și iar chestia aia lipicioasă, sunt obosit.

Noreen ne așteaptă lângă acvariul cu pești.

Mami mă lasă să mă învârt în ușă de cinci ori. Apoi împinge puțin și suntem afară.

E atâta lumină, încât o să țip. Apoi, ochelarii mi se fac mai negri și nu pot să văd. Aerul miroase ciudat în nasul meu dureros și mi se strânge gâtul.

— Încearcă să te prefaci că urmărești asta la Televizor, spune Noreen în urechea mea.

— Cum?

— Doar încearcă.

Face o voce specială.

— Vedem un băiețel pe nume Jack care merge la o plimbare cu Mami a lui și prietena lor, Noreen.

Urmăresc.

— Ce are Jack pe față? întreabă ea.

— Niște ochelari roșii mișto.

— Așa e. Ia uite cum se plimbă cu toții prin parcare într-o zi caldă de aprilie.

Sunt patru mașini, una roșie și una verde și una neagră și una maroniu-aurie. Sienna arsă, așa se numește creionul. Înăuntrul geamurilor, mașinile sunt ca niște căsuțe cu locuri. În cea roșie e un ursuleț agățat de oglindă. Mângâi mașina pe nas, e moale și rece ca un cub de gheață.

— Ai grijă, spune Mami, s-ar putea să declanșezi alarma.

Nu știam, îmi pun mâinile înapoi sub coate.

— Să mergem pe iarbă.

Mă trage puțin.

Strivesc țepii verzi sub adidași. Mă aplec și îmi trec mâna, nu mă taie la degete. Al meu pe care Raja a încercat să mi-l mănânce, aproape că a crescut la loc. Mă uit din nou la iarbă, e o crenguță și o frunză care e maro și încă ceva care e galben.

Se aude un bâzâit, așa că mă uit în sus, cerul e așa de mare că aproape mă dărâmă.

— Mami! Alt avion!

— Supersonic, spune și îmi arată spre el. Mi-am amintit, așa se numește.

Calc din greșeală pe o floare, sunt sute, nu un buchet cum ne trimit nouă nebunii în plic, cresc în sus din pământ așa, ca părul de pe capul meu.

— Narcise, spune Mami și îmi arată, magnolii, lalele, liliac. Astea sunt flori de măr?

Miroase totul și-mi pune nasul pe o floare, dar e prea dulce, amețesc. Alege un liliac și mi-l dă.

De aproape, copacii sunt niște giganți gigantici, când îi mângâiem au un fel de piele, dar mai noduroasă. Mai găsesc un lucru triunghiularesc mare cât nasul meu despre care Noreen spune că e o piatră.

— E veche de un milion de ani, îmi spune.

De unde știe? Mă uit dedesubt, n-are nicio etichetă.

— Hei, uite…

Mami îngenunchează.

E un ceva care se târăște. O furnică.

— Să nu…!

Strig și îmi pun mâinile în jurul ei ca o armură.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Noreen.

— Te rog, te rog, te rog, îi spun lui Mami, asta nu.

— E OK, zice ea, sigur că n-o s-o strivesc.

— Promite-mi.

— Promit.

Când îmi iau mâinile deoparte, furnica a dispărut și eu plâng.

Dar apoi Noreen găsește alta și alta, sunt două care duc o bucățică de ceva între ele care are de zece ori mărimea lor.

Un altceva vine învârtindu-se din cer și aterizează în fața mea, sar în spate.

— Ia uite, o sămânță de arțar, spune Mami.

— De ce?

— Semințele de la copacul care se numește arțar sunt într-un… într-un fel de aripi care le ajută să zboare departe.

E așa de subțire, că văd prin liniuțele uscate, în mijloc e maro mai închis. Are o gaură micuță. Mami o aruncă în aer și coboară învârtindu-se.

Îi arăt încă una, dar e ceva greșit cu ea.

— E una singură, și-a pierdut cealaltă aripă.

Când o arunc în sus, poate să zboare OK. O pun în buzunar.

Dar chestia cea mai tare e când se aude un vâjâit enorm, mă uit în sus și e un elicopter, mult mai mare decât avionul..

— Hai să intrăm.

Mami mă prinde de mână și mă smucește.

— Stai… îi spun, dar rămân fără respirație, mă trag între ele și nasul îmi curge.

Când sărim înapoi prin ușa rotativă, în capul meu sunt foarte neclar. Elicopterul era plin de paparazzi care încercau să fure poze cu mine și Mami.

•

După somn, tot nu mi s-a reparat răceala. Mă joc cu comorile, piatra și sămânța de arțar accidentată și liliacul care s-a pleoștit. Bunica bate la ușă și mai aduce vizitatori, doar că ea așteaptă afară ca să nu fie prea multă mulțime. Persoanele sunt două, se numesc Unchiul meu, adică Paul, care are puf doar la urechi și Deana, care e Mătușa mea și are ochelari dreptunghiulari și un milion de codițe negre ca niște șerpi.

— Avem o fetiță pe nume Bronwyn care o să fie în culmea fericirii să te cunoască, îmi spune. Nu știa că are un văr – de fapt, nimeni nu a știut până acum două zile când a sunat Bunica ta să ne dea vestea.

— Am fi sărit numaidecât în mașină, dar doctorii au spus…

Paul se oprește din vorbit și-și duce pumnul la ochi.

— E-n regulă, dragule, spune Deana și îl atinge pe picior. El își drege glasul cu foarte mult zgomot.

— Doar că… m-a lovit dintr-odată.

Nu văd nimic care să-l lovească.

Mami își pune mâna pe după umărul lui.

— În toți acești ani a crezut că surioara lui e moartă, îmi spune.

— Bronwyn? spun eu fără sonor, dar ea mă aude.

— Nu, eu, îți amintești? Paul e fratele meu.

— Da, știu.

— N-aș putea să spun…

I se oprește vocea din nou și își suflă nasul. Mult mai tare decât mine, așa ca elefanții.

— Dar unde e Bronwyn? întreabă Mami.

— Păi, spune Deana, ne-am gândit că…

Se uită la Paul.

El spune:

— Tu și Jack o veți întâlni în curând. Merge la Broscuțele Săltărețe.

— Ce-i aia? întreb.

— O clădire unde părinții își trimit copiii când sunt ocupați cu alte lucruri, spune Mami.

— De ce copiii sunt ocupați…?

— Nu, când părinții sunt ocupați.

— De fapt, lui Bronwyn îi place la nebunie, spune Deana.

— Învață să vorbească prin semne și hip-hop, spune Paul.

Vrea să facă niște poze să i le trimită prin e-mail Bunicului în Australia care o să ia avionul mâine.

— Nu-ți face griji, și el o să fie în regulă după ce îl cunoaște, îi spune Paul lui Mami, nu mai știu cine e *el*.

Și nu știu nici cum să intru în poze, dar Mami spune că trebuie doar să ne uităm la aparat, ca și cum ar fi un prieten, și să zâmbim.

Paul îmi arată după aceea pe ecranul mic pozele cu mine și mă întreabă care cred că e cea mai bună, prima, a doua sau a treia, dar sunt toate la fel.

Mi-au obosit urechile de la atâta vorbit.

După ce pleacă, mă gândesc că am rămas iarăși numai noi doi, dar intră Bunica și o îmbrățișează mult pe Mami și mie îmi trimite un pupic, și pentru că e aproape, simt când suflă.

— Ce face nepotul meu preferat?

— E vorba de tine, spune Mami. Ce spui când cineva te întreabă ce faci?

Din nou maniere.

— Mulțumesc.

Râd amândouă, iar am făcut o glumă din greșeală.

— „Foarte bine”, apoi „mulțumesc”, spune Bunica.

— Foarte bine, apoi mulțumesc.

Dar dacă nu te simți bine, spune Bunica, e OK să spui „Astăzi nu mă simt prea bine”.

Apoi se întoarce spre Mami.

— Apropo, au sunat Sharon, Michael Keelor, Joyce nu-știu-cum.

Mami dă din cap.

— Toți mor de nerăbdare să-ți ureze bun venit.

— Eu nu… doctorii cred că încă nu sunt pregătită pentru vizite,

spune Mami.

— Sigur. Așa e.

Bărbatul Leo e în pragul ușii.

— Poate să intre măcar un minut? întreabă Bunica.

— Nu-mi pasă, spune Mami.

El nu e Bunelul meu natural, așa că Bunica spune că pot să-i zic Nebunelu. Știe și ea să facă salată de cuvinte – nu cunoșteam asta. Nebunelu miroase ciudat, a fum, are dinții cariați și sprâncenele în toate direcțiile.

— Cum de tot părul lui e pe față și nu pe cap?

Nebunelu râde chiar dacă eu îi șopteam lui Mami.

— Habar n-am, spune.

— Ne-am întâlnit într-un weekend de Masaj Capilar Indian, spune Bunica, iar eu l-am ales pentru că era cea mai netedă suprafață de lucru.

Râd amândoi, dar Mami nu.

— Poți să-mi dai puțin? întreb.

— Imediat, spune Mami, după ce pleacă.

Bunica întreabă:

— Ce vrea?

— E în regulă.

— Pot să chem asistenta.

Mami clatină din cap.

— Vrea să spună să-l alăptez.

Bunica se holbează la ea.

— Doar nu vrei să spui că încă…

— Nu aveam niciun motiv să mă opresc.

— Poate că înghesuiți în locul acela, totul era… dar chiar și așa, cinci ani…

— Habar n-ai despre ce vorbești.

Gura Bunicii s-a strâns cu totul.

— Nu e pentru că nu vreau să te întreb…

— Mamă…

Nebunelu se ridică.

— Ar trebui să-i lăsăm să se odihnească, nu?

— Cred că da, spune Bunica. Pa, pa, pe mâine…

Mami îmi citește iarăși din *Copacul darnic* și *Lorax*, dar încet, pentru că o doare gâtul și capul. Îmi dă mult în loc de cină și adoarme în timp ce-mi dă. Îmi place să mă uit la fața ei când nu știe.

Găsesc un ziar împăturit, probabil l-au adus vizitatorii. Pe prima pagină e o poză cu un pod rupt în două, mă întreb dacă e adevărat. Pe pagina următoare e una cu mine și Mami și poliția de când mă ducea în brațe în Sediu. Scrie *SPERANȚĂ PENTRU BĂIATUL BONSAI*. Îmi ia o vreme să descifrez toate cuvintele.

Pentru personalul de la Clinica exclusivistă Cumberland el este „Miracolul Jack”, eroul de-o șchioapă care le-a mers tuturor la inimă după ce sâmbătă seara s-a trezit într-o minunată lume nouă. Micul Prinț cu părul lung și cu chipul lui care ne bântuie este rezultatul molestării frumoasei lui mame de către Căpcăunul din Grădină (capturat de trupele speciale într-o acțiune dramatică la ora 2:00 în noaptea de sâmbătă spre duminică). Jack spune că totul e „drăguț” și adoră ouăle de Paște, dar încă urcă și coboară scările în patru labe, ca o maimuță. Are cinci ani și de când s-a născut a fost ținut captiv în condiții precare, într-o celulă izolată fonic și experții nu se pot pronunța referitor la tipul sau gravitatea întârzierii prelungite în dezvoltare…

Mami s-a trezit și îmi ia ziarul din mână.

— Ce zici de cartea cu *Iepurașul Peter*?

— Dar eu sunt Băiatul Bonsai.

— Bon… ce?

Se uită iar la ziar și își dă părul de pe față. Scoate un fel de geamăt.

— Ce e *bonsai*?

— Un copac foarte mic. Oamenii îi cresc în casă în ghivece și îi tot taie în fiecare zi ca să rămână mici.

Mă gândesc la Plantă. Noi n-am tăiat-o niciodată, am lăsat-o să crească cât a vrut, dar în schimb ea a murit.

— Dar eu nu sunt un copac, sunt un băiat.

— E doar o figură de stil.

Mototolește ziarul și-l aruncă la gunoi.

— Scrie că bântui, dar asta fac fantomele.

— Oamenii din ziar scriu multe lucruri greșite.

Oamenii din ziar, asta sună ca în *Alice* unde oamenii sunt un pachet de cărți de joc.

— Despre tine spun că ești frumoasă.

Mami râde.

Dar chiar e. Acum am văzut atâtea fețe de persoane și a ei e cea-mai-cea frumoasă.

Trebuie să-mi suflu din nou nasul, mult de tot, pielea se face roșie și dureroasă. Mami își ia pastilele, dar nu omoară durerea de cap. Nu credeam că o s-o doară și Afară. O mângâi pe păr în întuneric. În Camera Numărul Șapte nu e totul negru, pentru că la fereastră e fața argintie a lui Dumnezeu și Mami are dreptate, nu e un cerc, e ascuțită la amândouă capetele.

•

Noaptea zboară tot felul de microbi vampiri cu măști așa că nu putem să le vedem fețele și un sicriu gol care se transformă într-o toaletă imensă și trage apa și duce toată lumea.

— Sst, e un vis.

Asta e Mami.

Apoi Ajeet a înnebunit de tot și pune caca lui Raja într-un pachet să ni-l trimită pentru că am păstrat șase jucării, cineva îmi rupe oasele și înfige ace în ele.

Mă trezesc plângând și Mami mă lasă să beau mult, din dreptul, dar e cam cremos.

— Am păstrat șase jucării, nu cinci, îi spun.

— Poftim?

— Din alea pe care ni le-au trimis fanii nebuni am păstrat șase.

— Nu contează, spune ea.

— Ba da, am păstrat-o pe a șasea, n-am trimis-o la copiii bolnavi.

— Erau pentru tine, erau cadourile tale.

— Și atunci de ce am putut să iau numai cinci?

— Poți să iei câte vrei. Culcă-te la loc.

Nu pot.

— Cineva mi-a închis nasul.

— Doar s-au îngroșat secrețiile, asta înseamnă că în curând o să te faci bine.

— Dar nu pot să fiu mai bine dacă nu pot să respir.

— De-asta ți-a dat Dumnezeu gură, să respiri pe ea. Planul B, spune Mami.

•

Când începe să se facă lumină ne numărăm prietenii pe care-i avem în lume, Noreen și doctorul Clay și doctorul Kendrick și Pilar și femeia cu șorț nu știu numele și Ajeet și Naisha.

— Ei cine sunt?

— Bărbatul și bebelușul și câinele care au chemat poliția, îi spun.

— Ah, da.

— Dar cred că Raja e un dușman pentru că mi-a mușcat degetul. A, și Ofițerul Oh și bărbatul poliție nu știu numele și căpitanul. Asta înseamnă zece și un dușman.

— Bunica și Paul și Deana, spune Mami.

— Bronwyn verișoara mea, numai că pe ea n-am văzut-o încă. Leo, adică Nebunelu.

— Are aproape 70 de ani și pute a iarbă, spune Mami. Presupun că era în perioada de decepție.

— Ce-i aia decepție?

În loc să-mi răspundă, mă întreabă:

— La ce număr am ajuns?

— Cincisprezece și un dușman.

Câinele era doar speriat, știi, a avut motiv.

Puricii mușcă fără motiv. Somn ușor, vise plăcute, puricii să te sărute, Mami a uitat să spună asta.

— Bine, spun. Șaisprezece. Plus doamna Garber și fata cu tatuajele

și Hugo, doar că nu prea vorbim cu ei. Se pun?

— O, sigur.

— Atunci sunt nouăsprezece.

Trebuie să mă duc după încă un șervețel. Sunt mai moi decât hârtia igienică, numai că uneori se rup când sunt udate. Apoi deja m-am trezit și ne luăm la întrecere cine se îmbracă mai repede, câștig, doar că uit să-mi pun pantofii.

Acum pot să cobor scările foarte repede pe fund *buf-buf-buf* și-mi clănțăne dinții. Nu cred că sunt ca o maimuță cum au spus oamenii din ziar, dar nu știu, cele de pe planeta sălbatică nu au scări.

La micul dejun mănânc patru felii de pâine prăjită.

— Cresc?

Mami se uită la mine de sus până jos.

— Cu fiecare minut.

Când mergem să-l vedem pe doctorul Clay, Mami îmi spune să-i povestesc despre visele mele.

El crede că acum creierul meu face probabil curățenia de primăvară.

Mă holbez la el.

— Acum ești în siguranță, iar creierul tău a început să adune toate gândurile alea care te speriau și de care acum nu mai ai nevoie, și le dă afară ca vise urâte.

Mâinile lui fac ca și cum ar arunca.

Nu spun nimic din cauza manierelor, dar de fapt, a înțeles pe dos. În Cameră eram în siguranță și Afară e înfricoșător.

Acum vorbește cu Mami despre cum ea vrea să o pocnească pe Bunica.

— Nu e voie, îi spun.

Ea clipește spre mine.

— Nu vreau cu adevărat. Doar uneori.

— Ai simțit vreodată nevoia s-o pocnești înainte de răpire? o întreabă doctorul Clay.

— A, normal.

Mami se uită la el, apoi râde ca și cum ar geme.

— Super, mi s-a dat viața înapoi.

Găsim o altă cameră cu două lucruri despre care știu ce sunt, sunt computere. Mami zice:

— Perfect, o să le scriu pe mail unor prieteni de-ai mei.

— Care din cei nouăsprezece?

— A, de fapt sunt niște prieteni vechi, încă nu i-ai cunoscut.

Se așază și o vreme face clamp-clamp pe pătricica de litere, mă uit la ea.

Se încruntă la ecran.

— Nu-mi amintesc parola.

— Ce-i…?

— Sunt așa o…

Își acoperă gura. Respiră hârșâit pe nas.

— În fine. Hei, Jack, hai să găsim ceva distractiv pentru tine, vrei?

— Unde?

Mișcă puțin mouse-ul și deodată e o poză cu Dora. Mă apropii ca să văd, îmi arată părticele pe care să dau clic cu săgetuța, așa că pot să mă joc singur. Pun la loc toate piesele pe farfuria magică, iar Dora și Ghetuțe bat din palme și cântă un cântec de mulțumire. E chiar mai bine ca la TV.

Mami e cu celălalt computer și se uită la o carte cu fețe despre care spune că e o invenție nouă, scrie numele și cartea le arată cum zâmbesc.

— Sunt foarte, foarte bătrâni? o întreb.

— Majoritatea au 26 de ani, așa ca mine.

— Dar ai spus că sunt prieteni vechi.

Asta înseamnă că ne cunoaștem de multă vreme, nu că sunt ei vechi. Arată atât de diferit…

Își pune ochii lângă poze și murmură lucruri cum ar fi „Deja e divorțată” sau „Coreea de Sud, nu se poate…”

Mai găsește un site cu videoclipuri de cântece și lucruri, îmi arată două pisici care dansează, au pantofi de balet, e nostim. Apoi se duce la alte site-uri numai cu cuvinte cum ar fi *privare de libertate* și *trafic*, îmi spune s-o las puțin să citească, așa că eu încerc iar jocul cu Dora și de data asta câștig o Stea Schimbătoare.

Cineva stă în prag, sar în sus. E Hugo, nu zâmbește.

— La două intru pe Skype.

— Cum? spune Mami.

— La două intru pe Skype.

— Scuze, nu știu…

— Vorbesc cu mama pe Skype în fiecare zi la ora două, mă așteaptă de două minute, orarul e trecut chiar aici, pe ușă.

Înapoi în cameră, pe pat e un mic aparat cu un bilet de la Paul, Mami spune că e ca acela la care asculta muzică atunci când Bătrânul Nick a răpit-o, doar că ăsta are poze pe care poți să le miști cu degetele și nu doar o mie de cântece, ci milioane. Își pune căștile în urechi și dă din cap pe o muzică pe care eu n-o aud și cântă cu o voce mică despre cum e să fii un milion de oameni diferiți de la o zi la alta.

— Lasă-mă și pe mine.

— Se numește *Bitter Sweet Symphony*, când aveam 13 ani o ascultam tot timpul.

Îmi pune o cască în ureche.

E prea tare, spun și mi-o smulg din ureche.

— Ai grijă, Jack, e cadoul meu de la Paul.

Nu știam că e al-ei-nu-al-meu. În Cameră totul era al nostru.

— Stai puțin, zice, e Beatles cu o melodie veche care s-ar putea să-ți placă, e de acum 50 de ani, *All You Need Is Love*[5].

Nu mi-e clar…

— Dar persoanele nu au nevoie de mâncare și chestii?

— Ba da, dar nu-ți folosesc la nimic dacă nu ai pe cineva pe care să-l iubești, îmi spune Mami.

Vorbește prea tare, trece repede de la un nume la altul cu degetul.

— Există un experiment cu pui de maimuțe pe care un om de știință i-a luat de lângă mamele lor și i-a ținut singuri în câte o cușcă și nu au crescut cum trebuie.

— De ce nu au crescut?

— Ba da, s-au făcut mari, dar se purtau ciudat din cauză că nu fuseseră îmbrățișați și alintați.

— Cum ciudat?

Mami își mușcă buza.

— Bolnavi la cap.

— Ca nebunii?

Dă din cap.

— Se mușcau singuri, chestii din astea.

Hugo se taie pe brațe, dar nu cred că se mușcă singur.

— De ce?

Mami oftează.

— Păi, dacă mamele lor ar fi fost acolo, s-ar fi jucat cu puiuții, dar ei primeau lapte cu biberonul și… s-a demonstrat că aveau nevoie de dragoste la fel de mult pe cât aveau nevoie de lapte.

— E o poveste rea.

— Îmi pare rău. Chiar îmi pare rău. N-ar fi trebuit să ți-o spun.

— Ba da, ar fi trebuit, îi spun.

— Dar…

— Nu vreau să existe povești rele și eu să nu le știu.

Mami mă strânge tare în brațe.

— Jack, spune, sunt cam ciudată săptămâna asta, nu?

Nu știu, pentru că totul e ciudat.

— Sunt foarte aiurită. Știu că ai nevoie de mine să fiu în continuare Mami a ta, dar în același timp trebuie să-mi amintesc și cum să fiu eu și e…

Dar eu credeam că ea și Mami sunt una și aceeași.

Vreau să merg iar Afară, numai că Mami e prea obosită.

•

— Ce zi e în dimineața asta?

— Joi, spune Mami.

— Când e duminică?

— Vineri, sâmbătă, duminică…

— Peste trei, ca în Cameră?

— Da, o săptămână are șapte zile peste tot.

— Ce-o să cerem Cadou de duminică?

Mami scutură din cap.

După-amiază mergem cu duba pe care scrie *Clinica Cumberland*, de fapt ieșim dincolo de porțile mari, spre restul lumii. Eu nu vreau, dar trebuie să mergem la dentist să-i arătăm dinții lui Mami pentru că încă o dor.

— O să fie persoane care nu sunt prieteni cu noi?

— Numai dentistul și asistenta lui, spune Mami. Au trimis pe toată lumea de-acolo, e o vizită specială doar pentru noi.

Ne-am pus pălăriile și superochelarii, dar nu și cremă de protecție solară pentru că razele rele nu pot intra, se lovesc de geamuri. Trebuie să țin minte să nu-mi dau jos pantofii elastici. În dubă e un șofer cu șapcă, cred că e fără sonor. Pe scaun mai e un scaun special care mă face mai înalt, în felul ăsta centura n-o să mă strângă de gât dacă punem frână brusc. Nu-mi place că mă strânge așa de tare. Mă uit pe fereastră și îmi suflu nasul, azi e mai verde.

Mulți și mulți de ei și ele pe trotuare, n-am văzut niciodată așa de mulți, mă întreb dacă sunt toți adevărați sau numai unii.

— Unele femei au părul lung, așa ca noi, îi spun lui Mami, dar bărbații nu.

— O, câțiva au, starurile rock, de exemplu. Nu e o regulă, e doar o convenție.

— Ce e o con…?

— E un obicei stupid pe care îl au toți oamenii. Ai vrea să te tunzi? întreabă Mami.

— Nu.

— Nu doare. Înainte aveam părul scurt – atunci când aveam nouăsprezece ani.

Scutur din cap.

— Nu vreau să-mi pierd puternicul.

— Să-ți pierzi ce?

— Mușchii, așa ca Samson din poveste.

Asta o face să râdă.

— Uite, Mami, un om care-și dă foc!

— Doar își aprinde țigara, zice ea. Și eu am fumat.

Mă uit fix la ea.

— De ce?

— Nu-mi aduc aminte.

— Uite, uite.

— Nu țipa.

Îi arăt acolo unde sunt multe persoane mici care merg pe stradă.

— Copii legați de o sfoară.

— Nu sunt legați, nu cred.

Mami își apropie mai tare fața de geam.

— Nu, doar se țin de ea ca să nu se piardă. Și vezi, cei mai mici sunt în vagoanele alea, câte șase în fiecare. Cred că sunt de la grădiniță, ca aceea unde merge Bronwyn.

Vreau să o văd pe Bronwyn. Poți să ne mergi te rog acolo unde sunt copii și Bronwyn verișoara mea, îi spun șoferului.

Nu mă aude.

— Acum ne așteaptă dentistul, spune Mami.

Copiii au dispărut. Mă uit pe toate ferestrele. Dentistul este doctorița Lopez, când își ridică masca o secundă i se vede rujul violet. O să se uite la mine primul, pentru că și eu am dinți. Mă întind într-un scaun mare care se mișcă. Mă uit în sus cu gura deschisă și ea mă pune să număr ce văd pe tavanul ei. Sunt trei pisici și un câine și doi papagali și…

Scuip un lucru de metal.

— E doar o oglinjoară, Jack, vezi? Îți număr dinții.

— Douăzeci, îi spun.

Așa e.

Doctorița Lopez face un zâmbet.

— Știi, n-am mai întâlnit niciun băiețel de cinci ani care să știe să-și numere singur dinții.

Pune oglinda la loc înăuntru.

— Spațiere bună, îmi place să văd asta.

— De ce îți place să vezi asta?

— Înseamnă că… am mult spațiu de manevră.

Mami o să stea multă vreme pe scaun, în timp ce burghiul o să-i scoată chestia câh din dinți. Nu vreau să aștept în sala de așteptare, dar asistentul Yang îmi spune:

— Hai să vezi câte jucării grozave avem.

Îmi arată un rechin pe un băț care face *clamp clamp* și e un scăunel pe care se stă, în formă de dinte, nu un dinte de om, ci unul gigant, în întregime alb, fără stricăciuni. Mă uit la o carte despre roboții Transformers și încă una fără învelitoare despre țestoase uriașe care spun „nu” drogurilor. Apoi aud un sunet ciudat și vreau să mă duc să o văd pe Mami.

Yang stă în ușă.

— Cred că poate Mami a ta ar prefera să…

Mă strecor pe sub mâna lui și o văd pe doctorița Lopez care face ceva cu o mașină care scârțâie în gură la Mami.

— Las-o în pace!

— E OK, spune Mami, dar vorbește ca și cum gura i s-ar fi stricat, ce i-a făcut dentistul?

— Dacă se simte mai în siguranță aici, e în regulă, spune doctorița Lopez.

Yang aduce scaunul-dinte în colț și mă uit, e groaznic, dar e mai bine decât să nu mă uit. Dintr-odată Mami sare în scaun și scoate un geamăt și mă ridic, dar doctorița Lopez spune:

— Încă puțin anestezic?

Apoi face ceva cu un ac și Mami stă iar liniștită. Durează sute de ore și ore. Trebuie să-mi suflu nasul, dar îmi cade pielea, așa că doar îmi apăs șervețelul pe față.

Când ne întoarcem în parcare, îmi bubuie lumina în cap. Șoferul e iar acolo, citește ziarul, iese și ne deschide ușile.

— *Mulsumesc*, spune Mami.

Mă întreb dacă de acum înainte va vorbi mereu greșit. Mai bine m-ar durea dinții decât să vorbesc așa.

Tot drumul înapoi la Clinică mă uit cum trece strada vâjâind pe lângă noi, cânt cântecul despre șoseaua șerpuită și lumea nesfârșită.

•

Dinte e tot sub pernă, îi dau un pupic. Ar fi fost trebuit să-l aduc și pe el și poate doctorița Lopez l-ar fi putut repara.

Primim cina pe o tavă, se numește vită Stroganoff cu bucățele care sunt carne și bucățele care seamănă cu carnea numai că sunt ciuperci, toate întinse pe orez pufos. Mami încă nu poate să mănânce cărnurile, așa că ia înghițituri mici de orez, dar aproape că vorbește iar cum trebuie. Noreen bate la ușă să ne spună că are o surpriză pentru noi, Tati al lui Mami din Australia.

Mami țipă și sare în sus.

O întreb:

— Pot să-l iau pe Stroganoff cu mine?

— Nu vreți să-l aduc pe Jack jos în câteva minute, după ce termină de mâncat? întreabă Noreen.

Mami nici măcar nu spune nimic, numai o ia la fugă.

— Ne-a făcut o înmormântare, îi spun lui Noreen, dar noi nu eram în sicriu.

— Mă bucur să aud asta.

Urmăresc orezurile micuțe.

— Cred că asta e cea mai obositoare săptămână din viața ta, îmi spune și se așază lângă mine.

Clipesc spre ea.

— De ce?

— Păi, pentru că totul e ciudat, ești ca un vizitator de pe altă planetă, nu?

Dau din cap.

— Nu suntem vizitatori, Mami spune că trebuie să stăm aici pentru totdeauna până murim.

— Ah, cred că voiam să spun… un nou-venit.

După ce termin, Noreen găsește camera unde stă Mami se ține de

mâini cu o persoană care are o șapcă pe cap. El sare în picioare și îi spune lui Mami:

— I-am zis mamei tale că nu vreau…

Mami i-o taie.

— Tată, el e Jack.

El scutură din cap.

Dar eu sunt Jack, se aștepta la altcineva?

Se uită la masă, are fața toată transpirată.

— Fără supărare.

Cum adică, „fără supărare”?

Mami aproape că țipă.

— Nu pot să văd așa ceva. Îmi dă fiori.

— Nu e un ceva. E un băiat. Are cinci ani, țipă Mami.

— M-am exprimat greșit, sunt… de vină e diferența de fus orar. Te sun mai târziu de la hotel, OK?

Bărbatul care e Bunicul trece pe lângă mine fără să se uite, e aproape de ușă.

Se aude o bubuitură, e Mami care a izbit în masă cu mâna.

— Nu e OK.

— OK, OK.

— Stai jos, tată.

El nu se mișcă.

— Îl iubesc mai mult decât orice pe lumea asta, spune.

Pe Tatăl ei? Nu, cred că pe mine.

— E și firesc.

Bărbatul Bunic își șterge pielea de sub ochi.

— Dar nu mă pot gândi decât la bestia aia și la ce…

— A, deci ai prefera să mă știi moartă?

El scutură iar din cap.

— Atunci obișnuiește-te cu ideea, spune Mami. M-am întors…

— E un miracol, zice el.

— M-am întors cu Jack. Două miracole.

El pune mâna pe clanță.

— În momentul ăsta chiar nu pot să…

— E ultima șansă, spune Mami. Stai jos.

Nimeni nu face nimic.

Apoi bunicul se întoarce la masă și se așază. Mami îmi arată scaunul de lângă el, așa că mă duc să mă așez, chiar dacă nu vreau să fiu aici. Mă uit la pantofii mei, sunt încrețiți pe la margini.

Bunicul își scoate șapca și se uită la mine.

— Îmi pare bine de cunoștință, Jack.

Nu știu ce maniere, așa că spun:

— Cu plăcere.

Mai târziu, Mami și cu mine suntem în Pat, îmi dă puțin în

întuneric.

Întreb:

— De ce n-a vrut să mă vadă? A fost și asta o greșeală, așa, ca sicriul?

— Oarecum.

Mami oftează.

— El crede… credea că mi-ar fi fost mai bine fără tine.

— Undeva în altă parte?

— Nu, dacă nu te-ai fi născut. Îți poți imagina?!

Încerc, dar nu pot.

— Atunci ai mai fi fost Mami?

— Tocmai, nu. Deci e o idee foarte proastă.

— El e Bunicul adevărat?

— Mi-e teamă că da.

— De ce ți-e teamă…?

— Voiam să spun că da, el e.

— Tatăl tău de când erai o fetiță în hamac?

— De când eram mică de o lună, îmi spune. Atunci m-au adus acasă de la spital.

— De ce mami a ta care te-a crescut în burtică te-a lăsat în spital? A fost o greșeală?

— Cred că era obosită, spune Mami. Era tânără.

Se ridică și-și suflă nasul cu foarte mult zgomot.

— Tata o să-și vină-n fire după o vreme, îmi spune.

— Ce-i aia fire?

Mami un fel de râs.

— Adică o să se poarte mai bine. Ca un Bunic adevărat.

Așa ca Nebunelu, doar că el nu e adevărat.

Adorm foarte ușor, dar mă trezesc plângând.

— E OK, e OK.

Asta e Mami, mă pupă pe cap.

— De ce nu le îmbrățișează pe maimuțe?

— Cine?

— Persoanele cu experimentul, de ce nu îmbrățișează puii de maimuță?

— Ah. După o secundă îmi spune: Poate că fac asta. Poate că puii de maimuță învață să le placă îmbrățișările oamenilor.

— Nu, dar ai zis că se poartă ciudat și că se mușcă singuri.

Mami nu spune nimic.

— De ce oamenii de știință nu le aduc înapoi pe mamele lor și să-și ceară scuze?

— Nu știu de ce ți-am spus povestea asta veche, s-a întâmplat cu mult înainte să mă nasc eu.

Tușesc și nu am în ce să-mi suflu nasul.

— Nu te mai gândi la puii de maimuță, bine? Acum sunt bine.

— Nu cred că sunt bine.

Mă ține atât de strâns în brațe, că mă doare gâtul.

— Au.

Se mișcă.

— Jack, sunt foarte multe lucruri în lumea asta.

— Catralioane?

— Catralioane și catralioane. Dacă încerci să ți le înghesui pe toate în cap, o să facă poc.

— Dar puii de maimuță?

Mami respiră ciudat.

— Da, unele lucruri pe lume sunt rele.

— Ca maimuțele.

— Și mai rele, spune Mami.

— Care mai rele?

Încerc să mă gândesc la ceva mai rău.

— Nu în seara asta.

— Poate când împlinesc șase ani?

— Poate.

Îmi cuprinde spatele cu brațele, îi ascult respirațiile, număr zece de-ale ei, apoi zece de-ale mele.

— Mami?

— Da.

— Tu te gândești la lucrurile alea mai rele?

— Uneori, îmi spune. Uneori trebuie.

— Și eu.

— Dar pe urmă mi le scot din cap și mă culc.

Număr iar respirațiile. Încerc să mă mușc de umăr, mă doare. În loc să mă gândesc la maimuțe, mă gândesc la toți copiii din lume, cum nu sunt la Televizor, sunt adevărați, mănâncă și dorm și fac pipi și caca așa ca mine. Dacă aș avea ceva ascuțit și i-aș înțepa, le-ar curge sânge, dacă i-aș gâdila ar râde. Aș vrea să-i văd, dar amețesc când mă gândesc că ei sunt atât de mulți, iar eu sunt numai unul.

•

— Deci ai înțeles? întreabă Mami.

Stau întins în patul nostru din Camera Numărul Șapte, dar ea stă pe margine.

— Eu aici fac nani, tu în TV.

— De fapt, eu cea adevărată voi fi jos, în biroul doctorului Clay și voi vorbi cu oamenii de la TV, spune ea. Numai poza mea va fi în camera de filmat și mai pe seară la Televizor.

— De ce vrei să vorbești cu vulturii?

— Crede-mă, nu vreau, îmi spune. Doar că trebuie să le răspund o dată pentru totdeauna la întrebări ca să înceteze să mă mai bată la

cap. Până să te trezești de tot m-am și întors, bine?

— Bine.

— Iar mâine o să mergem într-o aventură, îți amintești unde-or să ne ducă Paul și Deana și Bronwyn?

— La Muzeul de Istorie Naturală ca să vedem dinozaurii.

— Așa e.

Mami se ridică.

— Un cântecel.

Mami se așază și-mi cântă *Swing Low, Sweet Chariott* dar e prea repede și e încă răgușită de la răceală. Mă trage de încheietură ca să se uite la ceasul meu cu numere.

— Încă unul.

— Mă așteaptă.

— Vreau să vin și eu.

Mă ridic și mă fac covrig în jurul ei.

— Nu, nu vreau să te vadă, spune și-mi pune capul jos pe pernă. Acum culcă-te.

— Nu mi-e somn singur.

— O să fii extenuat dacă nu faci nani. Te rog, dă-mi drumul.

Mami îmi dă mâinile la o parte. Le înnod și mai tare în jurul ei ca să nu poată pleca.

— Jack!

— Nu pleca.

De ce nu pot să vin?

O cuprind și cu picioarele.

— Dă-te jos de pe mine, am întârziat deja.

Mă apasă pe umeri, dar mă țin și mai tare.

— Nu mai ești bebeluș, am spus să te dai jos.

Mami mă *îmbrâncează* atât de tare, că brusc mă desprind, și îmbrânceala ei îmi izbește capul de măsuță *zbaaaang*.

Își pune mâna la gură.

Eu țip.

— Oh, Jack, spune, oh, Jack, Jack, îmi pare…

— Cum merge? întreabă doctorul Clay din ușă. Echipa s-a instalat jos și vă așteaptă.

Plâng mai tare ca oricând și îmi țin capul stricat.

— Nu cred că o să meargă, îmi spune Mami și mă mângâie pe fața udată.

— Încă vă puteți retrage, spune doctorul Clay și se apropie.

— Nu, nu pot, e pentru banii de facultate ai lui Jack.

El își strâmbă gura.

— Am mai discutat despre acest motiv, dacă e suficient de întemeiat…

— Nu vreau să merg la facultate, spun, vreau să merg în Televizor

cu tine.

Mami oftează lung.

— N-o să se culce.

— Schimbare de plan, spune Mami. Poți să vii jos cu mine dacă stai în cea mai mare liniște, ne-am înțeles?

— OK.

— Să nu scoți o vorbă.

— Chiar credeți că e o idee bună? îi spune doctorul Clay lui Mami.

Dar îmi pun pantofii elastici repede-repede, încă îmi vâjâie capul.

Biroul lui e cu totul schimbat, plin de persoane de jur împrejur și lumini și aparate. Mami mă pune pe un scaun în colț, mă pupă pe cap pe partea lovită și șoptește ceva ce nu aud. Se duce la un scaun mai mare și un el îi agață un gândac mic și negru pe haină. O femeie se apropie cu o cutie de vopsele și începe să-i picteze fața lui Mami.

Îl recunosc pe Morris, avocatul nostru, citește niște pagini.

— Trebuie să vedem atât montajul, cât și materialul brut.

Se holbează la mine, apoi flutură din degete.

— Oameni buni!

Spune asta mai tare.

— Atenție o clipă. Băiatul se află în cameră, dar nu aveți voie să-l filmați, nu arătați niciun cadru cu el, nu-i faceți nicio fotografie pentru uz personal, nimic, ne-am înțeles?

Apoi toată lumea se uită la mine, închid ochii.

Când îi deschid, o altă persoană dă mâna cu Mami, uau, e femeia cu părul umflat de pe canapeaua roșie. Dar canapeaua roșie nu e aici. Până acum n-am văzut nicio persoană de la Televizor, aș fi vrut să fie Dora în locul ei.

— După generic urmează înregistrările din elicopter cu magazia, da, îi spune un bărbat, apoi mutăm pe un prim-plan cu ea, apoi cadru general.

Femeia cu părul umflat îmi zâmbește extra-larg. Toată lumea vorbește și se mișcă de colo-colo, închid ochii din nou și îmi apăs cu mâinile pe urechi, așa cum a spus doctorul Clay să fac când e prea mult. Cineva numără:

— Cinci, patru, trei, doi, unu…

O să plece o rachetă?

Femeia cu părul umflat își pune o voce specială, își ține mâinile împreunate ca pentru rugăciune.

— Pentru început, dați-mi voie să-mi exprim recunoștința, nu doar în nume propriu, ci și în numele tuturor telespectatorilor noștri, pentru că ați acceptat să vorbiți cu noi la numai șase zile după eliberare. Pentru că refuzați să mai fiți redusă la tăcere.

Mami face un zâmbet mic.

— Ați putea să ne spuneți, pentru început, ce v-a lipsit cel mai mult

în acești șapte ani lungi de captivitate? În afară de familia dumneavoastră, desigur.

— Ca să fiu sinceră, dentiștii, spune Mami.

Are vocea înaltă și vorbește repede.

— Ceea ce e ironic, pentru că înainte detestam să merg la dentist fie și pentru un banal curățat.

— Ați ieșit într-o lume nouă. O criză economică și climatică globală, un nou președinte…

— Am urmărit ceremonia la Televizor, spune Mami.

— Ca să vezi! Dar atâtea trebuie să se fi schimbat.

Mami ridică din umeri.

— Nimic nu pare radical diferit. Dar nici n-am prea ieșit, am fost doar la dentist.

Femeia zâmbește de parcă a fost o glumă.

— Nu, vreau să spun că totul mi se pare diferit, dar asta pentru că eu sunt diferită.

— Mai puternică în punctele slabe?

Îmi pipăi capul, e mai slab de când m-am lovit de masă.

Mami face o mutră.

— Înainte eram o persoană foarte banală. Nici măcar n-am trecut printr-o fază vegetariană sau gotică sau ceva de genul.

— Iar acum sunteți o femeie extraordinară, cu o poveste extraordinară și suntem onorați că noi suntem…

Femeia se uită într-o parte la una dintre persoanele cu mașinăriile.

— Să încercăm încă o dată.

Se uită la Mami și face vocea specială.

— Și suntem onorați că ați ales emisiunea noastră ca să vă spuneți povestea. Fără a vorbi neapărat de, să zicem, Sindromul Stockholm, mulți dintre telespectatorii noștri sunt totuși curioși sau, mă rog, preocupați să afle dacă ați fost în vreun fel… dependentă emoțional de răpitor.

Mami scutură din cap.

— Îl uram.

Femeia dă din cap.

— Urlam și loveam. Odată l-am lovit în cap cu capacul de la toaletă. Nu mă spălam, multă vreme am refuzat să vorbesc.

— Asta a fost înainte sau după pierderea tragică a primului copil?

Mami își acoperă gura cu mâna.

Morris se bagă în vorbă în timp ce răsfoiește niște pagini.

— Clauza… nu vrea să vorbească despre asta.

— Oh, n-o să intrăm în detalii, spune femeia cu părul umflat, dar e esențial să stabilim o ordine a întâmplărilor…

— Nu, esențial e să respectați contractul, spune el.

Lui Mami îi tremură mâinile, și le pune sub picior.

Nu se uită spre mine, a uitat că sunt aici? Vorbesc cu ea în cap, dar nu mă aude.

— Credeți-mă, îi zice femeia lui Mami, noi doar încercăm să vă ajutăm să vă spuneți povestea lumii întregi.

Se uită în jos, pe foaia de pe genunchi.

— Deci ați rămas însărcinată a doua oară în acel iad subpământean în care irosiserăți deja doi ani prețioși din viață. Au fost zile în care ați simțit că sunteți, ăăă, forțată să purtați copilul acestui bărbat…

Mami i-o taie.

— De fapt, m-am simțit salvată.

— *Salvată*. Ce frumos.

Mami se strâmbă.

— Nu pot vorbi decât în numele meu. De exemplu, când aveam optsprezece ani am făcut un avort și n-am regretat asta nicio clipă.

Femeia cu părul umflat rămâne puțin cu gura deschisă. Apoi aruncă o privire pe foaie și se uită iar la Mami.

— În acea dimineață rece de martie, cu cinci ani în urmă, ați dat naștere singură, în condiții de Ev Mediu, unui bebeluș sănătos. A fost cel mai greu lucru pe care l-ați făcut?

Mami clatină din cap.

— Cel mai bun lucru.

— Da, sigur, și asta. Toate mamele spun…

— Da, dar înțelegeți că pentru mine Jack era totul. Eram din nou vie, contam. Așa că după ce s-a născut el am fost politicoasă.

— Politicoasă? Ah, vreți să spuneți cu…

— De-acum miza era să-l știu pe Jack în siguranță.

— A fost chinuitor să fiți, așa cum spuneți, politicoasă?

Mami scutură din cap.

— Eram pe pilot automat, știți, Nevasta Perfectă.

Femeia cu părul umflat dă mult din cap.

— Trebuie să fi fost foarte dificil să vă dați seama cum să-l creșteți singură, fără cărți sau ajutor de specialitate sau fără familie.

Mami ridică din umeri.

— Cred că ceea ce bebelușii vor cel mai tare e să-și aibă mamele aproape. Nu, mi-era doar teamă că Jack s-ar putea îmbolnăvi… și eu la fel, avea nevoie să fiu bine. Așa că am pus în aplicare lucrurile pe care mi le-am amintit de la Educație fizică – spălat pe mâini, gătit totul foarte bine…

Femeia dă din cap.

— L-ați alăptat. De fapt, și asta ar putea să-i șocheze pe unii dintre telespectatorii noștri, înțeleg că încă o mai faceți?

Mami râde.

Femeia se holbează la ea.

— În toată povestea asta, ăsta e detaliul șocant?

Femeia se uită iar pe foaie.

— Împreună cu bebelușul dumneavoastră erați condamnați la o detenție solitară…

Mami clatină din cap.

— Niciunul dintre noi n-a fost singur vreo clipă.

— Mă rog, așa este… Dar, cum se spune în Africa, e nevoie de un sat ca să crești un copil.

— Dacă ai satul. Dacă nu, atunci poate e nevoie de numai doi oameni.

— Doi? Vreți să spuneți, împreună cu…

Fața lui Mami îngheață.

— Vreau să spun Jack și cu mine.

— Ah.

— Ne-am descurcat împreună.

— Minunat. Aș putea să vă întreb… știu că l-ați învățat să se roage la Isus. Credința a fost foarte importantă pentru dumneavoastră?

— A fost… o parte din ceea ce am vrut să-i transmit.

— Și mai înțeleg și că Televizorul v-a ajutat să faceți față acelor zile nefericite și plictisitoare?

— Nu m-am plictisit niciodată de Jack, spune Mami. Și nici invers, cred.

— Minunat. În altă ordine de ei, ați luat o decizie pe care unii experți o consideră bizară: l-ați învățat pe Jack că lumea are 40 de metri pătrați și tot restul, tot ce vedea la Televizor sau citea în cele câteva cărți pe care le avea, era doar închipuire. V-ați simțit rău știind că îl înșelați?

Privirea lui Mami nu e prietenoasă.

— Ce-ar fi trebuit să-i spun – Hei, afară e o lume plină de distracții și tu nu poți să ai parte de ea?

Femeia își mușcă buzele.

— Acum sunt sigură că toți telespectatorii noștri sunt familiarizați cu detaliile impresionante ale operațiunii de salvare…

— Evadare, spune Mami.

Zâmbește fix la mine.

Sunt surprins. Zâmbesc și eu, dar ea nu se uită.

— „Evadare”, exact, și arestarea, ăăă, a… presupusului răpitor. Spuneți-mi acum, ați avut vreo clipă senzația, de-a lungul timpului, că acestui bărbat îi păsa, la un nivel uman primar, chiar și fără s-o arate, de fiul lui?

Ochii lui Mami sunt doar o linie.

— Jack nu e decât fiul meu, al nimănui altcuiva.

— Asta este foarte adevărat, într-un sens realist, spune femeia. Mă întrebam doar dacă, după părerea dumneavoastră, relația genetică, biologică…

— N-a existat nicio *relație*.

Vorbește printre dinți.

— Deci niciodată când vă uitați la Jack nu vă amintiți cu durere de originile lui?

Ochii lui Mami se strâng și mai tare.

— Jack nu-mi amintește decât de el însuși.

— Mmm, spune femeia de la TV. Când vă gândiți acum la cel care v-a ținut în captivitate, sunteți măcinată de ură?

Așteaptă.

— Credeți că după ce-l veți vedea la tribunal, veți fi în stare să-l iertați?

Gura lui Mami se încrețește.

— Nu e tocmai o prioritate, spune. Mă gândesc la el cât de puțin pot.

— Vă dați seama ce simbol ați devenit?

— Mă scuzați, n-am înțeles… ce-am devenit?

— Un simbol al speranței, spune femeia, zâmbind. De îndată ce am anunțat acest interviu, telespectatorii noștri au început să sune, să trimită e-mailuri, SMS-uri, în care ne spun că sunteți un înger, un talisman al bunătății…

Mami face o mutră.

— N-am făcut altceva decât să supraviețuiesc. Și am făcut o treabă destul de bună crescându-l pe Jack. O treabă suficient de bună.

— Sunteți foarte modestă.

— Nu, de fapt sunt iritată.

Femeia cu părul umflat clipește de două ori.

— Toate omagiile astea… nu sunt o sfântă.

Vocea lui Mami începe să urce din nou.

— Aș vrea ca oamenii să înceteze să ne trateze de parcă numai noi am trecut prin ceva îngrozitor. Nu vă vine să credeți ce lucruri am citit pe internet.

— Alte cazuri similare?

— Da, dar nu numai… Adică, normal că atunci când m-am trezit în magazia aia, m-am gândit că nimeni n-a mai avut o soartă așa groaznică. Dar ideea e că sclavia nu e o invenție nouă. Iar detenția solitară – știați că în America avem mai mult de 25 000 de prizonieri în celule de izolare? Unii dintre ei de peste douăzeci de ani?

Arată cu mâna spre femeia cu părul umflat.

— Cât despre copii, sunt locuri unde bebelușii zac în orfelinate câte cinci într-un pătuț cu suzetele lipite de gură, copii violați de Tati în fiecare noapte, copii în închisoare, copii care fac covoare până orbesc…

Un minut e liniște. Apoi femeia spune:

— Experiențele dumneavoastră v-au făcut să simțiți o imensă

compasiune pentru copiii suferinzi din întreaga lume.

— Nu doar pentru copii, spune Mami. Oamenii sunt sechestrați în tot soiul de moduri.

Femeia își drege glasul și se uită la hârtii.

— Ați spus că *ați făcut* o treabă destul de bună cu Jack, dar desigur treaba e departe de a fi terminată. Numai că acum aveți ajutor, din partea familiei și a multor specialiști foarte dedicați.

— De fapt, acum e mai greu.

Mami se uită în jos.

— Când lumea noastră avea 40 de metri pătrați, era mult mai ușor de controlat. Acum lui Jack foarte multe lucruri îi par ciudate, îl sperie, dar detest modul în care presa îl numește pe *el* un ciudat, sau un savant nebun, sau un… cuvântul ăla, primitiv…

— Ei bine, e un băiețel special.

Mami ridică din umeri.

— Un băiețel care și-a petrecut primii cinci ani din viață într-un loc ciudat, atâta tot, spune Mami.

— Nu credeți că a fost… modelat… afectat de acest calvar prin care a trecut?

— Pentru el n-a fost un calvar, spune Mami, pur și simplu așa erau lucrurile. Și da, poate, dar toată lumea e afectată de câte ceva.

— Cu siguranță pare să facă pași uriași spre recuperare, spune femeia cu părul umflat. Dar tocmai ați spus că Jack „era mult mai ușor de controlat” când erați în captivitate…

— Nu, *lucrurile* erau mai ușor de controlat.

— Probabil simțiți o nevoie aproape patologică – de înțeles, de altfel – de a fi un fel de scut între fiul dumneavoastră și lume.

— Mda, asta înseamnă să fii mamă.

— Într-un anumit sens vă este dor să vă aflați în spatele unei uși închise?

Mami se întoarce spre Morris.

— Are voie să-mi pună asemenea întrebări idioate?

Femeia cu părul umflat întinde mâna și o altă persoană îi dă o sticlă cu apă. Soarbe din ea.

Doctorul Clay ridică mâna.

— Dacă-mi permiteți, cred că ne dăm cu toții seama că pacienta mea e cu nervii la limită, ba chiar dincolo de ea.

— Dacă aveți nevoie de o pauză, putem să reluăm interviul mai târziu, îi spune femeia lui Mami.

Mami scutură din cap.

— Hai să terminăm odată cu asta.

— În regulă, atunci, spune femeia, cu încă unul din zâmbetele ei largi care e fals ca al unui robot.

— Aș vrea să mă întorc la un aspect, dacă se poate, spune femeia cu

părul umflat. Când s-a născut Jack… unii dintre telespectatorii noștri se întreabă dacă v-a trecut vreo clipă prin minte să…

— Să ce? Să-i pun o pernă pe cap?

Oare Mami despre mine vorbește? Dar pernele se pun *sub* cap.

Femeia își flutură mâna dintr-o parte în alta.

— Ferească Dumnezeu! Dar v-ați gândit vreodată să-i cereți celui care v-a răpit să-l ia pe Jack cu el?

— Să-l ia?

— Să îl lase, de exemplu, în fața unui spital, ca să poată fi adoptat… Cum, din fericire, ați fost și dumneavoastră.

O văd pe Mami cum înghite.

— De ce-aș fi făcut asta?

— Păi, ca să poată fi liber.

— Liber, departe de mine?

— Ar fi fost, firește, un sacrificiu – sacrificiul suprem –, dar dacă Jack ar fi putut avea o copilărie normală, fericită, cu o familie iubitoare?

— M-a avut pe mine.

Mami spune cuvintele unul câte unul.

— A avut o copilărie împreună cu mine, fie că o numiți *normală* sau nu.

— Dar dumneavoastră știați ce-i lipsea, spune femeia. Avea nevoie de o lume tot mai mare de la o zi la alta, iar singura pe care puteați să i-o oferiți era tot mai îngustă. Trebuie să fi fost o tortură amintirea tuturor acelor lucruri pe care Jack nici măcar nu a știut să le vrea. Prieteni, școală, aer curat, înot, parcuri de distracții…

Ce-are toată lumea cu parcurile de distracții?

Mami e răgușită.

— Când eram mică le uram.

Femeia scoate un râs mic.

Mami are lacrimi pe față, își ridică mâinile să le ascundă. Sar de pe scaun și fug la ea, ceva cade *buuuuuf* ajung la Mami și îmi înfășor brațele în jurul ei, iar Morris strigă:

— N-aveți voie să-l filmați pe băiat…

•

Când mă trezesc dimineața Mami e Plecată.

Nu știam că o să aibă zile din astea în lume. Îi scutur brațul, dar scoate numai un geamăt ușor și își pune capul sub pernă. Mi-e sete, mă strecor lângă ea și încerc să beau puțin, dar nu vrea să se întoarcă și să mă lase. Stau făcut covrig lângă ea sute de ore.

Nu știu ce să fac. În Cameră, dacă Mami era Plecată, puteam să mă trezesc singur și să fac micul dejun și să mă uit la TV.

Trag aer pe nas, nu mai e nimic în el, cred că mi-am pierdut răceala.

Mă duc să trag de șnur, să deschid jaluzelele un pic. Afară

strălucește, lumina sare de pe geamul unei mașini. Trece o cioară și mă sperie. Nu cred că lui Mami îi place lumina, așa că fac cordonul la loc. Burtica îmi face *grrrrr*.

Apoi îmi amintesc de butonul de lângă pat. Îl apăs, nu se întâmplă nimic. Dar după un minut ușa face *cioc-cioc*.

O deschid puțin de tot, e Noreen.

— Hei, dragule, cum te simți astăzi?

— Mi-e foame. Mami e Plecată, îi șoptesc.

— Păi, hai să mergem s-o găsim, nu? Sunt sigură că a ieșit numai pentru o clipă.

— Nu, e aici, numai că de fapt nu e aici.

Fața i se face foarte neclară.

— Uite.

Arăt spre pat.

— E o zi când nu se trezește.

Noreen îi spune lui Mami pe celălalt nume și o întreabă dacă e OK.

Eu șoptesc:

— Nu vorbi cu ea.

Îi spune lui Mami și mai tare:

— Pot să vă aduc ceva?

— Lasă-mă să dorm.

N-am mai auzit-o pe Mami spunând ceva când e Plecată, are vocea ca a unui monstru.

Noreen se duce la dulap și scoate haine pentru mine. E greu când e cel mai întuneric, îmi pun amândouă picioarele într-un picior de pantalon o secundă și trebuie să mă sprijin de ea. Nu e așa de rău să ating oamenii intenționat, e mai rău când mă ating ei pe mine, ca șocurile electrice.

— Pantofii, îmi șoptește.

Îi găsesc și mi-i pun în picioare și pun scaiul, dar nu sunt elasticii care-mi plac.

— Ce băiat cuminte.

Noreen e la ușă, dă din mână ca să mă facă să merg cu ea. Îmi strâng coada de cal care începea să iasă. Îl găsesc pe Dinte și piatra și sămânța de arțar și le pun în buzunar.

— Mami a ta e probabil foarte obosită după interviu, spune Noreen pe coridor. Unchiul tău e la Recepție de o jumătate de oră și așteaptă să vă treziți.

Aventura! Dar nu, nu putem, pentru că Mami e Plecată.

— Da, dar nu cred că pe Mami ar trebui să o deranjăm.

Doctorul Clay e pe scări, vorbește cu Noreen. Eu mă țin strâns de balustradă cu amândouă mâinile, pun un picior jos, apoi celălalt, îmi las mâinile să alunece în jos, nu cad, numai o secundă mă simt căzător, apoi stau pe următorul picior.

— Noreen!

— Un moment.

— Nu, dar uite, pot să fac scările!

Îmi zâmbește.

— Ia te uită!

— Batem palma? spune doctorul Clay.

Îmi dau drumul la o mână ca să bat palma cu el.

— Deci, mai vrei să vezi dinozaurii ăia?

— Fără Mami?

Doctorul Clay dă din cap.

— Dar o să fii tot timpul cu unchiul și mătușa ta, o să fii în deplină siguranță. Sau vrei s-o lași pe altă dată?

Mda, dar nu, pentru că altă dată dinozaurii s-ar putea să nu mai fie.

— Astăzi, vă rog.

— Ce băiat cuminte, spune Noreen. Așa mama ta poate să tragă liniștită un pui de somn și o să-i povestești despre dinozauri când o să te întorci.

— Salut, amice.

E Paul, Unchiul meu. Nu știam că a fost lăsat în sala de mese. Mă gândesc că *amice* e cuvântul pe care-l folosesc bărbații pentru *scumpule*.

Mănânc micul dejun cu Paul lângă mine, e ciudat. Vorbește la telefonului lui mic, spune că e Deana la capătul celălalt. Capătul celălalt e cel invizibil. Astăzi sucul e fără bucățele, e miam, Noreen spune că l-au comandat special pentru mine.

— Ești gata pentru prima ta excursie afară? mă întreabă Paul.

— Am fost deja Afară șase zile, îi spun. Am fost în aer de trei ori, am văzut furnici și elicoptere și dentiști.

— Oau!

După ce îmi mănânc brioșa, îmi pun jacheta și pălăria și crema de protecție și superochelarii. Noreen îmi dă o pungă de hârtie maro în caz că nu pot să respir.

— Oricum, spune Paul în timp ce ne îndreptăm spre ușa rotativă, probabil e mult mai bine că Mami a ta nu vine astăzi cu noi, pentru că după emisiunea de aseară, toată lumea o recunoaște.

— Toată lumea din toată lumea?

— Cam așa, spune Paul.

În parcare își întoarce mâna ca și cum ar trebui să o țin. Apoi o lasă jos iar.

Îmi cade ceva pe față și țip.

— E doar o picătură de ploaie, zice Paul.

Mă uit la cer, e gri.

— O să cadă pe noi?

— E-n regulă, Jack.

Vreau să fiu înapoi în Camera Numărul Șapte cu Mami, chiar dacă e Plecată.

— Am ajuns…

E o dubă verde, Deana e în scaunul cu volanul. Îmi face cu mâna prin geam. În mijloc văd o față mai mică. Duba nu se deschide în afară, o bucată din ea alunecă și mă urc.

— În sfârșit, spune Deana. Bronwyn, iubito, îl saluți pe vărul tău, Jack?

E o fată aproape la fel de mare ca mine, are o mulțime de codițe, ca Deana, doar că ale ei au biluțe strălucitoare la capete și un elefant pufos și cereale într-o cutie în formă de broască.

— Salut, Jack.

Vocea ei e foarte chițăitoare.

Lângă Bronwyn e un scaun special pentru mine. Paul îmi arată cum să închid catarama. A treia oară reușesc singur, Deana aplaudă și Bronwyn la fel. Apoi Paul închide duba cu un bubuit. Tresar, o vreau pe Mami, cred că s-ar putea să plâng, dar nu plâng.

Bronwyn spune mai departe „Salut, Jack. Salut, Jack". Încă nu vorbește bine, spune „Dada lala" și „Cuțu dlăguț" și „Moma covligei te log", spune *te log* în loc de *te rog*. Dada înseamnă Paul și Moma înseamnă Deana, dar sunt numele pe care doar Bronwyn le spune, așa cum numai eu îi spun lui Mami Mami.

Acum sunt *fricteaz*, dar puțin mai mult viteaz decât fricos, pentru că nu e așa de rău ca atunci când mă prefăceam că sunt mort în Covor. De fiecare dată când vine o mașină spre noi îmi spun în cap că trebuie să stea pe partea ei, altfel Ofițerul Oh o s-o bage la închisoare cu camioneta maro. Imaginile din fereastră sunt ca la TV numai că mai cețoase, văd mașini parcate, o betonieră, o motocicletă, o platformă cu 1 2 3 4 5 mașini pe ea, e numărul meu cel mai bun. Într-o curte un băiat împinge o roabă cu un băiat-moloz în ea, e distractiv. Mai e un câine care trece strada cu un om pe o sfoară, cred că de data asta chiar e legat, nu ca grădinița care numai se ținea. Semafoarele își schimbă culoarea în verde și o femeie cu cârje șchiopătează și o pasăre uriașă pe un gunoi, Deana spune că e un pescăruș, mănâncă orice și tot.

— Sunt omnivori, îi spun.

— Mamă, dar ce cuvinte grele știi!

Întoarcem acolo unde sunt copaci.

— Suntem din nou la Clinică? întreb.

— Nu, nu, trebuie doar să facem o mică oprire la mall ca să alegem un cadou. Bronwyn merge la ziua de naștere a cuiva în după-masa asta.

Mall înseamnă magazine ca acelea din care Bătrânul Nick ne cumpără alimente, dar acum n-o mai face.

Doar Paul intră la mall, dar spune că nu știe ce să aleagă, așa că

merge Deana în locul lui, dar apoi Bronwyn începe să îngâne, „Eu cu Moma, eu cu Moma”. Deci o să meargă Deana și-o s-o tragă pe Bronwyn într-un cărucior roșu, iar Paul și cu mine o să așteptăm în dubă.

Mă holbez la căruciorul roșu.

— Pot să încerc?

— Mai târziu, la muzeu, îmi spune Deana.

— Uite ce e, oricum am nevoie urgentă la baie, zice Paul, poate c-ar merge mai repede dacă am intra cu toții.

— Nu știu…

— N-ar trebui să fie nebunie în timpul săptămânii.

Deana se uită la mine fără să zâmbească.

— Jack, vrei să faci o tură cu căruciorul prin mall, doar câteva minute?

— Oh, da.

Mă urc în spate ca să mă asigur că Bronwyn nu cade, pentru că eu sunt vărul cel mare, „ca Ioan Botezătorul”, îi spun lui Bronwyn, dar ea nu ascultă. Când ne apropiem de uși, ele fac *bing* și se deschid singure, aproape cad din cărucior, dar Paul spune că sunt doar computere mici care-și trimit unul altuia mesaje, să nu-mi fac probleme.

Totul e extra-strălucitor și *enormimens*, nu știam că înăuntru poate fi la fel de mare ca Afară, sunt și copaci chiar. Aud muzică, dar nu văd muzicanții cu instrumentele. Lucrul cel mai uluitor e un săculeț cu Dora, mă aplec să o ating pe față, ea îmi zâmbește și dansează.

— Dora, șoptesc.

— Ah, da, spune Paul, și Bronwyn se dădea în vânt după ea, dar acum a trecut la Hannah Montana.

— Hannah Montana, cântă Bronwyn, Hannah Montana.

Săculețul cu Dora are curele, e ca Rucsac, dar cu Dora în loc de fața lui Rucsac. Are și un mâner, când îl încerc, se trage în sus, cred că l-am rupt, dar apoi se învârtește, e o geantă pe roți și rucsac în același timp, e magic.

— Îți place, Jack?

Îmi vorbește Deana.

— Ai vrea să îți ții lucrurile în el?

— Poate într-unul care nu e roz, îi spune Paul. Ce zici de ăsta, Jack, nu e mișto?

Ține în mână un săculeț cu Spiderman.

O îmbrățișez tare de tot pe Dora. Cred că îmi șoptește *Hola, Jack*.

Deana încearcă să-mi ia săculețul cu Dora, dar n-o las.

— E OK, trebuie doar să o plătesc doamnei și o primești înapoi în două secunde…

Nu sunt două, sunt treizeci și șapte.

— Uite baia, zice Paul și o ia la fugă.

Doamna împachetează săculețul în hârtie, așa că n-o mai văd pe Dora, apoi o pune într-o pungă mare de carton pe care Deana mi-o dă mie, legănând-o dintr-o parte în alta. O scot pe Dora și îmi pun brațele în curelele ei și o port, de fapt o port pe Dora.

— Ce spui? întreabă Deana.

Nu știu ce spun.

— Bronwyn geanta dlăguță, spune Bronwyn și flutură una împodobită cu inimioare care atârnă pe sfori.

— Da, iubito, dar ai multe genți frumoase acasă. Ce spui? Deana mă întreabă pe mine.

Deana ia geanta sclipitoare de la Bronwyn, Bronwyn țipă și una dintre inimi cade pe jos.

— Am putea vreodată să facem mai mult de douăzeci de metri prin mall înainte să cedezi din prima? întreabă Paul, care s-a întors.

— Dacă ai fi fost aici, ai fi putut să-i distragi atenția, îi spune Deana.

— Bronwyn geantaaaaa dlăguțăăăă!

Deana o ridică și o pune în cărucior.

— Hai să mergem.

Ridic inima și o pun în buzunar lângă celelalte comori, în timp ce merg pe lângă cărucior.

Apoi mă răzgândesc, îmi pun toate comorile în rucsacul cu Dora în buzunarul din față. Mă dor picioarele de la papuci, așa că mi-i scot.

— Jack!

E Paul care mă strigă.

— Nu-i mai tot urla numele în gura mare, îi spune Deana.

— Ah, da, scuze.

Văd un măr uriaș făcut din lemn.

— Îmi place.

— E o nebunie, nu? spune Paul. Ce zici de toba asta pentru Shirelle? o întreabă pe Deana.

Ea își dă ochii peste cap.

— Se poate lovi. Nici să nu te gândești.

— Pot să iau mărul, mulțumesc? întreb.

— Nu cred că ți-ar încăpea în rucsac, spune Paul și zâmbește.

Găsesc un lucru albastru-argintiu ca o rachetă.

— Vreau asta, mulțumesc.

— E o cafetieră, zice Deana și îl pune la loc pe raft. Ți-am cumpărat deja rucsacul, ajunge pentru astăzi, OK? Trebuie doar să găsim un cadou pentru prietena lui Bronwyn și-apoi ieșim de-aici.

— Mă scuzați, nu cumva sunt ai fiicei dumneavoastră mai mari?

E o femeie bătrână care ține adidașii mei.

Deana se holbează la ea.

— Jack, amice, ce se întâmplă? spune Paul și arată spre șosetele mele.

— Mulțumesc tare mult, spune Deana.

Ia pantofii de la femeie și se apleacă. Îmi împinge picioarele în ei, întâi dreptul, apoi stângul.

— Îi tot repeți numele, șuieră spre Paul.

Mă întreb ce nu e în regulă cu numele meu.

— Scuze, scuze, spune Paul.

— De ce a zis fiica ta mai mare? întreb.

— A, din cauză că ai părul lung și rucsacul cu Dora, răspunde Deana.

N-o mai văd pe femeie.

— Era unul dintre băieții răi?

— Nu, nu.

— Dar dacă și-ar fi dat seama că ești *acel* Jack, zice Paul, ar fi putut să-ți facă o poză cu mobilul sau ceva de genul și mama ta ne-ar fi omorât.

Pieptul începe să-mi bubuie.

— De ce ne-ar fi…?

— Voiam să spun că, scuze…

— S-ar enerva foarte tare, asta a vrut să spună, zice Deana.

Mă gândesc la Mami cum stă întinsă în pat în întuneric, Plecată.

— Nu-mi place când e nervoasă.

— Nu, desigur că nu.

— Poți să mă întorci înapoi la Clinică, te rog?

— Imediat.

— Acum.

— Nu vrei să vezi muzeul? Doar dăm o raită. Cred că la Webkinz e destul de sigur, îi spune Deana lui Paul. Cred că e un magazin de jucării după zona cu mâncare…

Îmi împing rucsacul pe roți, adidașii au scaiul prea strâns. Lui Bronwyn îi e foame și cumpărăm popcorn, e cel mai crocant lucru pe care l-am mâncat vreodată, îmi rămâne în gât și mă face să tușesc. Paul aduce două pahare cu latte pentru el și Deana de la magazinul de cafea. Îmi cade niște popcorn din pungă, dar Deana îmi spune să-l las acolo pentru că avem destul și nu știm ce a fost pe jos. Am făcut mizerie, Mami o să fie supărată. Deana îmi dă un șervețel umed să mă șterg pe mâini, pe urmă îl pun în rucsacul cu Dora. E prea multă lumină aici și cred că ne-am rătăcit, aș vrea să fiu în Camera Numărul Șapte.

Trebuie să fac pipi și Paul mă duce într-o baie care are niște chiuvete nostime pe perete. Face semn spre ele.

— Dă-i drumul.

— Unde e toaleta?

— Sunt speciale numai pentru noi, băieții.

Scutur din cap și ies afară.

Deana spune că pot să merg cu ea și cu Bronwyn. Mă lasă să-mi aleg eu cabina.

— Bravo, Jack. N-ai stropit deloc.

De ce aș fi stropit?

Când îi dă chiloții jos lui Bronwyn, văd că ea nu are Penis sau vagin ca Mami, e o bucățică grăsuță de corp îndoită la mijloc și fără blană. Îmi pun degetul pe ea și apăs, e moale.

Deana mă plesnește peste mână.

Nu mă pot opri din țipat.

— Liniștește-te, Jack. Ți-am… te doare mâna?

Mi se scurge tot sângele din încheietură.

— Îmi pare rău, spune Deana. Îmi pare atât de rău, probabil te-am atins cu inelul.

Se holbează la inelul ei cu bucățele aurii.

— Dar ascultă-mă, nu e OK să ne atingem unii altora părțile intime. Bine?

Nu știu părțile intime.

— Ai terminat, Bronwyn? Las-o pe Moma să te șteargă. O atinge pe Bronwyn exact acolo unde am atins-o eu, dar pe ea nu se lovește după aceea.

Când mă spăl pe mâini, mă doare sângele și mai tare. Deana caută în geantă un pansament. Împăturește un prosop maro de hârtie și îmi spune să apăs pe tăietură.

— E totul în regulă? întreabă Paul de afară.

— Nu vrei să știi, răspunde Deana. Putem pleca de-aici?

— Dar cadoul pentru Shirelle?

— Putem să-i dăm ceva de la Bronwyn care arată nou.

— Nu de la mine, strigă Bronwyn.

Se ceartă. Vreau să fiu în Pat în întuneric cu Mami și ea să fie moale și să nu fie muzică invizibilă și persoane mari și roșii la față și fete care râd și se țin de braț și părticele din ele li se văd prin haine. Apăs pe tăietură ca să nu-mi curgă tot sângele și închid ochii în timp ce merg, mă ciocnesc de un ghiveci, de fapt nu e cu adevărat o plantă așa cum era Plantă înainte să moară, e una de plastic.

Văd pe cineva care-mi zâmbește, e Dylan! Alerg spre el și-l iau în brațe.

— O carte, spune Deana, perfect, stai două secunde.

— E Excavatorul Dylan, prietenul meu din Cameră, îi spun lui Paul. „Peeee Dylan dolofanul vi-l prezint! Cum scurmă harnic în pământ…”

Grozav, amice. Acum poți să găsești raftul de unde l-ai luat?

— Îl mângâi pe față, s-a făcut moale și lucios, oare cum a ajuns aici, la mall?

— Ai grijă să n-o murdărești de sânge.

Paul îmi pune un șervețel pe mână, probabil că hârtia maro mi-a

căzut.

— Ce-ar fi să alegi o altă carte pe care n-ai mai citit-o până acum?

— Moma, Moma!

Bronwyn încearcă să ia o bijuterie de pe coperta unei cărți.

— Du-te să plătești, spune Deana și pune o carte în mâna lui Paul.

Apoi aleargă la Bronwyn.

Deschid rucsacul cu Dora, îl pun pe Dylan înăuntru și trag fermoarul să fie în siguranță.

După ce Deana și Bronwyn se întorc, ne apropiem de fântână ca să auzim stropitul, dar să nu ne stropească.

Bronwyn spune:

— Bani, bani.

Așa că Deana îi dă o monedă și Bronwyn o aruncă în apă.

— Vrei și tu o monedă, Jack?

A fost Deana cea care m-a întrebat.

Probabil e un gunoi special pentru bani care sunt prea murdari. Iau moneda și o arunc și scot șervețelul umed ca să mă șterg pe degete.

— Ți-ai pus o dorință?

Nu mi-am mai pus niciodată dorințe *cu gunoi*.

— Ce dorință?

— Ce-ți dorești tu cel mai tare și mai tare pe lume, spune Deana.

Ce-mi doresc eu cel mai tare trebuie să fie în Cameră, dar nu cred că asta e în lume.

Un bărbat vorbește cu Paul și arată spre Dora mea.

Paul vine lângă mine și trage fermoarul și îl scoate pe Dylan.

— Ja… Amice!

— Îmi pare atât de rău, spune Deana.

— Are și el una acasă și a crezut că e aceeași, zice Paul.

I-l întinde pe *Dylan* bărbatului.

I-l smulg din mână și spun:

— „Peeee Dylan dolofanul vi-l prezint! Cum scurmă harnic în pământ.”

— Nu înțelege, spune Paul.

— „Cum scurmă harnic în pământ…”

— Jack, scumpule, asta aparține magazinului.

Deana îmi trage cartea din mână.

Îl țin și mai strâns și mi-l bag sub tricou.

— Eu sunt de altundeva, îi spun bărbatului, Bătrânul Nick ne-a ținut pe mine și pe Mami încuiați și acum e la închisoare cu camioneta lui, dar îngerul n-o să îl salveze pentru că e un tip rău. Suntem celebri și dacă ne faci poză te omorâm.

Bărbatul clipește.

— Ăă, cât costă cartea? întreabă Paul.

Bărbatul spune:

— Trebuie să o scanez…

Paul întinde mâna, eu mă fac ghem pe podea în jurul lui Dylan.

— Ce-ar fi să vă aduc un alt exemplar să-l scanați? spune Paul și aleargă în magazin.

Deana se uită de jur împrejur și strigă:

— Bronwyn? Iubito?

O ia la fugă spre fântână și se uită în ea.

— Bronwyn?

De fapt, Bronwyn în spatele unei vitrine cu rochii și ne scoate limba.

— Bronwyn?

Deana țipă.

Scot și eu limba, iar Bronwyn râde din spatele geamului.

•

În duba verde aproape că adorm, numai că nu chiar.

Noreen spune că rucsacul meu cu Dora e minunat și inima strălucitoare la fel și că *Excavatorul Dylan* pare o carte grozavă.

Cum au fost dinozaurii?

N-am avut timp să-i vedem.

— A, ce păcat.

Noreen îmi aduce un plasture pentru încheietură, dar fără desene pe el.

— Mami a ta a dormit aproape toată ziua, o să fie foarte fericită să te vadă.

Bate și deschide Ușa Numărul Șapte.

Îmi scot pantofii, dar nu și hainele și în sfârșit mă bag în pat lângă Mami. E caldă și moale, mă cuibăresc lângă ea cu grijă. Perna miroase urât.

— Ne vedem la cină, șoptește Noreen și închide ușa.

Mirosul rău e vomă, îmi amintesc de la Marea Evadare.

— Trezește-te, îi spun lui Mami, ai făcut rău pe pernă.

Nu se trezește, nu geme, nici măcar nu se rostogolește, nu se mișcă atunci când trag de ea. Așa de Plecată n-a mai fost niciodată.

— Mami, Mami, Mami.

Cred că acum e zombi.

— Noreen? strig și alerg la ușă.

Nu am voie să le deranjez pe celelalte persoane, dar…

— Noreen!

E la capătul coridorului, se întoarce.

— Mami a făcut o vomă.

— Nicio problemă, curățăm în două secunde. Stai să iau căruciorul…

— Nu, vino acum.

— Bine, bine.

Când aprinde lumina și se uită la Mami nu spune bine, ridică

telefonul și strigă:

— Cod albastru, camera 7, cod albastru…

Nu știu ce e. Apoi văd sticluțele cu pastile ale lui Mami deschise pe masă și par aproape goale. Niciodată mai mult de două, asta e regula, cum pot fi aproape goale, unde au dispărut toate pastilele? Noreen o apasă pe Mami pe o parte a gâtului și îi spune pe celălalt nume și:

— Mă auzi? Mă auzi?

Dar nu cred că Mami aude, nu cred că vede. Strig la ea:

— O idee foarte proastă, Mami, o idee foarte proastă.

Intră în fugă o grămadă de persoane, una dintre ele mă trage afară pe coridor. Strig „Mami” cât pot de tare, dar nu e suficient de tare ca să o trezesc.

Viața

Sunt în casa cu hamac. Mă uit după el pe fereastră, dar Bunica spune că probabil e în curtea din spate, nu în cea din față, și oricum încă nu e montat pentru că suntem doar în 10 aprilie. Sunt tufișuri și flori și trotuar și stradă și alte curți și alte case, număr unsprezece bucăți, acolo locuiesc vecinii, ca jocul de cărți „Vecinul meu Beggar". Dinte e chiar în mijlocul limbii, îl sug puțin ca să mă asigur că e acolo. Mașina albă e în față, nu se mișcă. Am venit cu ea de la Clinică, deși fără să am un scaun special pentru copii, doctorul Clay a vrut să rămân acolo pentru *continuitate* și *izolare terapeutică*, dar Bunica a țipat că nu are voie să mă țină ca pe un prizonier când eu am o familie. Familia mea e Bunica Nebunelu Bronwyn Unchiul Paul Deana și Bunicul, numai că el tremură când mă vede. Și Mami. Îl mișc pe Dinte în obraz.

— E moartă?

— Nu, ți-am mai zis. Sigur că nu.

Bunica își sprijină capul pe lemnul din jurul sticlei.

Uneori, când persoanele spun *sigur*, sună de fapt mai puțin adevărat.

— Te prefaci doar că e vie? o întreb pe Bunica. Pentru că dacă nu e, nici eu nu vreau să fiu.

Din nou îi curg lacrimi pe toată fața.

— Nu știu… nu-ți pot spune nici eu mai multe, scumpule. Au zis că ne sună de îndată ce au noutăți.

— Ce-s alea noutăți?

— Adică ne spun cum se simte chiar acum.

— Și cum se simte?

— Păi, nu foarte bine, pentru că a luat prea multe pastile din alea rele, cum ți-am zis, dar probabil că i le-au pompat deja afară din stomac, cel puțin o mare parte din ele.

— Dar de ce…

— Pentru că nu e bine. În capul ei nu e bine. Dar acum au grijă de ea, spune Bunica, nu trebuie să te îngrijorezi.

— De ce?

— Păi, pentru că nu-ți face deloc bine.

Fața lui Dumnezeu e roșie și înfiptă într-un horn. Se întunecă. Dinte îmi sapă în gingie, e un dinte care doare rău.

— Nu te-ai atins de lasagna, spune Bunica, vrei un pahar cu suc sau ceva?

Dau din cap.

— Ești obosit? Presupun că ești, Jack. Doamne, și eu sunt. Hai jos să-ți arăt camera liberă.

— De ce e liberă?

— Înseamnă că nu o folosim.

— De ce aveți o cameră pe care nu o folosiți?

Bunica ridică din umeri.

— Nu știi niciodată când s-ar putea să ai nevoie de ea.

Așteaptă până cobor scările în fund pentru că nu există balustradă de care să mă țin. Îmi trag rucsacul cu Dora după mine *trosc-trosc*. Trecem printr-o cameră care se numește camera de zi, nu știu de ce, pentru că Bunica și Nebunelu nu stau doar ziua acolo.

Se aude un sunet oribil, *uaa uaa*, îmi acopăr urechile.

— Ar fi cazul să răspund, spune Bunica.

Într-un minut se întoarce și mă duce într-o cameră.

— Ești gata?

— Gata pentru ce?

— Să te culci, puiule.

— Nu aici.

Își duce mâna la gură, unde are niște crăpături mici.

— Știu că ți-e dor de mămica ta, dar acum trebuie să dormi singur. O să fie bine, Nebunelu și cu mine suntem sus. Nu ți-e frică de monștri, nu?

— Depinde de monstru, dacă e adevărat sau nu și dacă e acolo unde sunt și eu.

— Hm. Vechea cameră a mamei tale e chiar lângă a noastră, spune Bunica, dar am transformat-o în sală de fitness, nu știu dacă e loc pentru o saltea…

De data asta, urc normal scările și mă sprijin de pereți. Bunica îmi duce rucsacul cu Dora. În cameră sunt saltele albastre moi și haltere și aparate pentru abdomene cum am văzut la Televizor.

— Patul ei era chiar aici, și tot aici a fost și pătuțul când era mică, spune Bunica și-mi arată o bicicletă care e prinsă de podea. Pereții erau plini de postere, știi, cu formațiile care-i plăceau, un ventilator imens și un prinzător de vise…

— De ce îi prindea visele?

— Ce anume?

— Ventilatorul.

— Ah, nu, astea erau numai de decor. Mă simt îngrozitor că le-am dat la săraci, unul dintre consilierii de la terapia de grup ne-a sfătuit să facem asta…

Scot un căscat uriaș și Dintele aproape îmi cade, dar îl prind în mână.

— Ce-i aia? spune Bunica. O mărgeluță sau ceva? Nu e voie să faci asta, nu ți-a…

Încearcă să îmi desfacă degetele ca să-l scoată. O lovesc în burtică.

Se holbează la mine.

Îl pun pe Dinte înapoi sub limbă și îmi încui dinții.

— Uite cum facem: ce-ar fi să punem o saltea gonflabilă lângă patul nostru, numai în seara asta, până te instalezi?

Trag de rucsacul cu Dora. Următoarea ușă e acolo unde dorm ea și Nebunelu. Gonflabila e un fel de sac mare, pompa tot iese din gaură și trebuie să îl cheme pe Nebunelu s-o ajute. Apoi e plină ca un balon numai că dreptunghiular și pune cearșafuri peste ea. Ce-a vrut să spună cu *au pompat* afară din stomacul lui Mami? Unde au pus pompa? Mami n-o să explodeze?

— Am zis, unde ți-e periuța de dinți, Jack?

O găsesc în rucsacul cu Dora unde e tot ce am eu. Îmi spune să mă îmbrac în pijamale. Îmi arată gonflabila și spune „Hopa sus”, persoanele spun mereu *hopa* sau *hopa sus* atunci când se prefac că ceva e amuzant. Bunica se apleacă cu gura pregătită să mă pupe, dar eu îmi ascund capul sub plapumă.

— Îmi pare rău, spune. Ce zici de o poveste?

— Nu.

— Ești prea obosit pentru povești, în regulă, atunci. Somn ușor.

Se face întuneric. Mă ridic.

— Și Puricii?

— Cearșafurile sunt foarte curate.

Nu o văd, dar îi știu vocea.

— Nu, *Puricii*.

— Jack, sunt frântă…

— Puricii care o să mă sărute.

— Ah, da, spune Bunica. Somn ușor, vise plăcute… Așa e, ziceam poezia asta când Mami a ta era…

— Spune-o pe toată.

— Somn ușor, vise plăcute, puricii să te sărute.

Intră puțină lumină, e ușa care se deschide.

— Unde te duci?

Văd forma întunecată a Bunicii în gaură.

— Până jos.

Mă rostogolesc de pe gonflabilă, tremură.

— Și eu.

— Nu, Jack, eu mă duc să mă uit la niște emisiuni care nu sunt pentru copii.

— Ai spus tu și Nebunelu în pat și eu lângă, pe gonflabilă.

— Asta mai târziu, încă nu suntem obosiți.

— Ai spus că ești frântă.

— Am obosit să… Bunica aproape țipă. Nu mi-e somn, vreau doar să mă uit la Televizor și o vreme să nu mă gândesc la nimic.

— Poți să nu te gândești aici.

— Încearcă să stai întins și să închizi ochii.

— Nu pot, adică nu singur.

— Ah, spune Bunica, săracul de tine.

De ce spune că sunt sărac?

Se apleacă lângă gonflabilă și mă atinge pe față.

Mă trag într-o parte.

— Nu făceam altceva decât să-ți închid ochii.

— Tu în pat. Eu pe gonflabilă.

O aud cum oftează.

— Bine. Mă întind un minut.

Îi văd forma pe cuvertură. Ceva cade *buf* e pantoful ei.

— Vrei să-ți cânt un cântec de leagăn? îmi șoptește.

— Un ce?

— Un cântec?

Mami îmi cânta cântece, dar acum nu mai. M-a dat cu capul de masă în Camera Numărul Șapte. A luat pastilele rele, cred că se simțea prea obosită ca să mai vrea să se joace, se grăbea să se ducă în Rai și nu m-a mai așteptat, de ce nu m-a așteptat?

— Plângi?

Nu spun nimic.

— Of, scumpule. Totuși, mai bine afară decât acolo.

Vreau puțin, ah, cât de tare vreau, nu pot adormi fără. Îl sug pe Dinte care e Mami, oricum, o bucățică din ea, celulele ei maro și stricate și tari. Dinte a durut-o pe ea sau el a durut, dar acum nu. De ce mai bine afară? Mami a spus că o să fim liberi după ce ieșim, dar nu mi se pare că suntem liberi.

Bunica începe să cânte foarte încet, știu cântecul, dar nu sună bine.

— *Rotile autobuzului se învârtesc*…

— Nu, mulțumesc, spun și se oprește.

•

Mami și cu mine în mare, m-am încurcat în părul ei, nu mai pot să mă desfac, mă înec…

Doar un vis urât. Așa ar spune Mami dacă ar fi aici, dar nu e.

Stau întins și număr cinci degete la mâini cinci degete la mâini cinci degete la picioare cinci degete la picioare, le pun să se ridice unul câte unul.

Încerc vorbitul în capul meu, *Mami*? *Mami*? *Mami*?, dar nu-mi răspunde.

Când se face lumină, îmi trag plapuma peste față ca s-o întunec. Cred că așa simți când ești Plecat.

În jurul meu se mișcă niște persoane care șoptesc.

— Jack?

E Bunica, stă lângă urechea mea, așa că mă fac covrig și mă întorc în partea cealaltă.

— Cum te simți?

Îmi amintesc de maniere.

— Astăzi nu mă simt prea grozav, mulțumesc.

Mormăi pentru că îl am pe Dinte lipit pe limbă.

După ce pleacă, mă ridic și-mi număr lucrurile din rucsacul cu Dora, hainele și pantofii și semințele de arțar maple key și trenul și pătratul pentru scris și morișca și inima sclipitoare și crocodilul și piatra și maimuțele și mașina și cele șase cărți, a șasea e *Excavatorul Dylan* de la magazin.

Multe ore mai târziu *uaa uaa* înseamnă telefonul. Bunica vine sus.

— Era doctorul Clay, Mami a ta e stabilă. O veste minunată, nu?

Despre ce bilă vorbește?

— Iar la micul dejun avem clătite cu afine.

Stau foarte nemișcat, ca un schelet. Plapuma miroase a praf.

Ding-dong ding-dong și coboară iar.

Voci sub mine. Îmi număr iar degetele de la mâini și de la picioare, apoi dinții, o dată și încă o dată. De fiecare dată îmi dă numărul corect, dar nu sunt sigur.

Bunica vine sus, abia mai respiră, și-mi spune că Bunicul e aici și vrea să-și ia rămas bun.

— De la mine?

— De la toți, se duce înapoi în Australia. Ridică-te, Jack, nu-ți face deloc bine să lâncezești așa.

Nu știu ce înseamnă asta.

— El vrea să nu fiu născut.

— Ce vrea?

— Zice că n-ar trebui să fiu și atunci Mami n-ar trebui să fie Mami.

Bunica nu spune nimic; cred că a coborât. Îmi scot fața afară să văd. E tot acolo, cu mâinile încrucișate.

— Nu-l băga în seamă, e un neghiob.

— Ce-i aia un…

— Hai jos să mănânci o clătită.

— Nu pot.

— Ia uită-te la tine, spune Bunica.

Cum să fac asta?

— Respiri și mergi și vorbești și dormi fără Mami a ta, nu-i așa? Pun pariu că poți să și mănânci fără ea.

Îl țin pe Dinte în obraz să fiu sigur. Îmi ia mult timp să cobor scările.

În bucătărie, Bunicul adevărat e mov la gură. Clătita lui e într-o baltă de sirop cu și mai mult mov, alea sunt afinele.

Farfuriile sunt normale, albe, dar paharele au o formă greșită, cu colțuri. Mai e și un vas mare cu cârnați. N-am știut că mi-e foame. Mănânc unul, apoi încă doi.

Bunica spune că nu are suc fără pulpă, dar că trebuie să beau ceva altfel o să mă înec cu cârnații. Beau sucul cu pulpă și microbii mă

gâdilă pe gât. Frigiderul e uriaș și plin de cutii și sticle. Dulapurile au așa de multe mâncăruri în ele, încât Bunica trebuie să se urce pe scară ca să se uite la toate.

Spune că ar trebui să fac un duș, dar eu mă prefac că nu o aud.

— Ce înseamnă stabil? îl întreb pe Bunicul.

— Stabil?

Îi iese o lacrimă din ochi și o șterge.

— Nici mai bine, nici mai rău. Cred că asta înseamnă.

Își pune cuțitul și furculița împreună pe farfurie.

Nici mai bine nici mai rău decât ce?

Dinte e acru din cauza sucului. Mă duc înapoi sus să dorm.

•

— Jack, scumpule, spune Bunica, doar n-o să stai încă o zi cu ochii-n cutie.

— Hâm?

Închide Televizorul.

— Tocmai a sunat doctorul Clay ca să se intereseze ce progrese faci. A trebuit să-i spun că jucăm dame.

Clipesc și mă frec la ochi. De ce i-a spus o minciună?

— Și Mami…

— E în continuare stabilă, așa spune. Ai vrea să jucăm dame de-adevăratelea?

— Piesele tale sunt pentru uriași și cad.

Oftează.

— Ți-am mai spus, sunt obișnuite. La fel sunt și piesele de șah și cărțile de joc. Setul mini magnetic pe care îl aveați tu și Mami era pentru călătorii.

Dar noi nu călătoream.

— Hai să mergem la locul de joacă.

Scutur din cap. Mami a spus că, atunci când o să fim liberi, o să mergem împreună.

— Dar ai mai fost afară de multe ori.

— Asta era la Clinică.

— Doar e același aer, nu? Haide, mama ta mi-a spus că îți place să te cațări.

— Da, mă cațăr pe Masă și pe scaune și Pat de mii de ori.

— Pe masa mea nu, domnule.

Voiam să spun în Cameră.

Bunica îmi face coada de cal foarte strâns și mi-o ascunde sub haină, dar eu o scot afară. Nu spune nimic despre chestia lipicioasă și pălărie, poate că în părticica asta de lume pielea nu se arde?

— Pune-ți ochelarii și niște pantofi ca lumea, în tenișii ăia n-ai niciun pic de stabilitate.

Când merg, picioarele îmi sunt strivite chiar dacă desfac scaiul.

Suntem în siguranță dacă stăm pe trotuar, dar dacă din greșeală coborâm în stradă, murim. Mami nu e moartă, Bunica spune că nu m-ar minți. L-a mințit pe doctorul Clay în legătură cu damele. Trotuarul se tot oprește, așa că trebuie să traversăm strada, atâta timp cât ne ținem de mână nu pățim nimic. N-mi place să ne atingem, dar Bunica spune că n-avem ce să facem. Aerul îmi suflă în ochi și soarele e orbitor în jurul marginilor ochelarilor. Mai e un lucru roz care e un elastic de păr și un capac de sticlă și o roată de la o mașină, dar nu de la una adevărată, ci de la una de jucărie și o pungă de alune, dar alunele au dispărut și o cutie de suc în care mai aude un pic de suc și un caca galben. Bunica spune că nu e de la un om, ci de la un scârbos de câine, mă trage de haină și zice:

— Pleacă de-acolo.

Spune că gunoiul nu ar trebui să fie acolo, numai frunzele pe care le scapă copacul.

În Franța câinii au voie să-și facă treburile peste tot, poate că o să merg acolo într-o zi.

— Ca să văd caca?

— Nu, nu, spune Bunica, ca să vezi Turnul Eiffel. Într-o zi când o să fii foarte bun la urcat scări.

— Franța e în Afară?

Se uită la mine ciudat.

— E în lume?

— Totul e în lume. Am ajuns!

Nu pot să mă duc la locul de joacă pentru că sunt copii care nu sunt prieteni cu mine.

Bunica își dă ochii peste cap.

— Vă puteți juca în același timp, asta fac copiii.

Mă uit prin romburile de sârmă ale gardului. Seamănă cu gardul secret din pereți și Podea prin care Mami n-a putut să sape, dar am reușit să ieșim, am salvat-o, doar că ea n-a mai vrut să fie vie. O fată mare atârnă cu capul în jos într-un leagăn. Doi băieți stau pe un lucru despre care nu mai știu cum se numește și care merge în sus și în jos, îl izbesc de pământ și râd și cad de pe el, cred că intenționat. Îmi număr dinții până la douăzeci și încă o dată. Mi se fac dungi albe pe degete de la gard. Mă uit la o femeie care duce un bebeluș la locul de cățărat și bebelușul se târăște prin tunel și ea se strâmbă la el prin găurile de pe margini și se preface că nu știe unde e. Mă uit la fata mare care se dă în leagăn, uneori cu părul aproape în noroi, uneori cu el drept în sus. Băieții se fugăresc și fac pac-pac cu mâinile ca niște arme, unul cade și începe să plângă. Iese în fugă pe poartă și intră într-o casă, Bunica spune că probabil locuiește acolo, de unde știe? Îmi șoptește:

— Ce-ar fi să te duci să te joci cu celălalt băiat?

Apoi strigă:

— Salut.

Băiatul se uită la noi, eu alerg într-un tufiș care mă zgârie în cap.

După o vreme, Bunica spune că e mai frig decât pare și că poate ar trebui să mergem acasă și să mâncăm.

Durează o sută de ore și simt că mi se rup picioarele.

— Poate că data viitoare o să-ți placă mai mult, spune Bunica.

— A fost interesant.

— Asta te-a învățat Mami să spui când nu-ți place ceva? Zâmbește. Eu am învățat-o asta.

— Acum e pe moarte?

— Nu.

Aproape strigă.

— Leo m-ar fi sunat pe mobil dacă ar fi avut vești.

Leo e Nebunelu, sunt neclar cu toate numele astea.

Eu vreau numai singurul meu nume, Jack.

Acasă la ea, Bunica îmi arată Franța pe un glob care e ca o statuie a lumii și care se învârte mereu. Tot acest oraș în care suntem noi e doar un punct și Clinica e și ea în punctul ăsta. La fel și Camera, numai că Bunica spune că nu mai trebuie să mă gândesc la locul ăla, să mi-l scot din minte.

La prânz mănânc multă pâine și unt, e pâine franțuzească, dar nu e caca pe ea, nu cred. Am nasul roșu și fierbinte, la fel și obrajii și partea de sus a pieptului și brațele și dosul palmelor și gleznele deasupra șosetelor.

Nebunelu îi spune Bunicii să nu se necăjească.

— Nici măcar n-a bătut soarele așa de tare, repetă ea și-și șterge ochii.

— O să-mi cadă pielea? întreb.

— Numai câteva bucățele, spune Nebunelu.

— Nu speria băiatul, zice Bunica. O să fii bine, Jack, nu-ți face probleme. Mai pune niște cremă din asta răcoroasă…

E greu să ajung în spatele meu, dar nu-mi plac degetele altor persoane, așa că mă descurc.

Bunica spune că ar trebui să sune din nou la Clinică numai că nu e în stare acum.

Pentru că sunt ars, am voie să mă întind pe canapea și să mă uit la desene animate, iar Nebunelu stă în balansoar și citește revista World Traveler.

•

Noaptea, Dinte vine să mă prindă, saltă pe stradă *bum bum bum*, are trei metri înălțime și e putrezit și se desprind bucățele din el, și se izbește de pereți. Apoi plutesc într-o barcă acoperită cu scânduri și viermii înăuntru, viermii în afară…

Un șuierat în întuneric, nu știu ce e, apoi știu, e Bunica.

— Jack. E în regulă.

— Nu.

— Culcă-te la loc.

Nu cred că o s-o fac.

La micul dejun, Bunica ia o pastilă. O întreb dacă e vitamina ei. Nebunelu râde.

— Tu să taci! îi spune ea.

Apoi se întoarce spre mine.

— Toată lumea are nevoie de un pic de ceva.

Casa e greu de învățat. Ușile pe care am voie oricând sunt bucătăria și camera de zi și sala de fitness și camera liberă și subsolul, precum și în afara dormitorului, pe locul care se numește platformă, ca aceea pe care aterizează elicopterele, numai că nu aterizează. În dormitor pot să intru numai dacă ușa e deschisă, dacă nu, trebuie să bat și să aștept. În baie pot să intru dacă se deschide ușa, dacă nu, înseamnă că oricine altcineva e înăuntru și trebuie să aștept. Baia și chiuveta și toaleta sunt verzi, se numește avocado, numai capacul e de lemn, deci pot să mă așez pe el. Trebuie să ridic capacul și să îl las jos când termin, din respect pentru doamne, adică pentru Bunica. Toaleta are un capac ca acela cu care Mami l-a lovit pe Bătrânul Nick. Săpunul e o minge tare și trebuie să frec și frec ca să-l fac să meargă. Oamenii de Afară nu sunt ca noi, au un milion de lucruri și diferite feluri din fiecare lucru, de exemplu batoane de ciocolată diferite și aparate și pantofi. Lucrurile lor sunt diferite pentru tot ce fac, de exemplu perie de unghii și perie de dinți și perie de podele și perie pentru toaletă și perie pentru haine și perie pentru grădină și perie de păr. Când îmi scapă niște pudră numită talc pe jos o mătur, dar Bunica intră peste mine și spune că peria e pentru toaletă și se enervează că împrăștii microbii.

E și casa lui Nebunelu, dar nu el face regulile. În majoritatea timpului e în vizuina lui, adică într-o cameră specială unde îi place să meargă singur.

— Oamenii nu vor mereu să fie cu alți oameni, îmi spune, devine obositor.

— De ce?

— Crede-mă pe cuvânt, am fost însurat de două ori.

Pe ușa din față nu am voie să ies fără să-i spun Bunicii, dar oricum nu aș merge. Mă așez pe scări și îl sug tare pe Dinte.

— Du-te să te joci cu ceva, bine? îmi spune Bunica și trece pe lângă mine.

Sunt foarte multe, nu știu cu care. Jucăriile mele de la binevoitorii nebuni despre care Mami credea că sunt numai cinci, dar eu de fapt am luat șase. Sunt crete de diferite culori pe care le-a adus Deana

numai că eu nu am văzut-o, mă murdăresc pe degete. Mai e și o rolă uriașă de hârtie și 48 de markere într-un plastic lung și invizibil. O cutie cu cutii cu animale pe ele pe care Bronwyn nu le mai folosește, nu știu de ce, fac un turn mai înalt decât capul meu.

În schimb mă uit la pantofi, sunt cei moi. Dacă mă clatin, aproape că îmi văd degetele pe sub piele. *Mami*! strig foarte tare la mine în cap. Nu cred că e acolo. Nici mai bine nici mai rău. Doar dacă nu cumva toată lumea minte.

Sub covor e un lucru mic și maro, chiar acolo unde începe lemnul de la scări. Îl scot, e din metal. Un ban, cred. Are pe el o față de bărbat și cuvintele *CREDEM ÎN DUMNEZEU LIBERTATE 2004*. Când îl întorc, e un bărbat, poate același, dar acum arată cu mâna spre o casă; scrie *STATELE UNITE ALE AMERICIIE PLURIBUS UNUM UN CENT*.

Bunica e pe treapta de jos, se holbează la mine.

Sar. Îl mut pe Dinte în spatele gingiilor.

— E ceva în spaniolă, îi spun.

— Da?

Se încruntă. Îi arăt cu degetul.

— E în latină. *E PLURIBUS UNUM*. Hm, cred că asta înseamnă *din mai mulți unul* sau ceva. Mai vrei?

— Ce?

— Stai să mă uit în portofel…

Apoi se întoarce cu un lucru rotund și plat pe care, dacă îl strângi, se deschide ca o gură și înăuntru sunt diferiți bani. O monedă argintie cu un bărbat cu coadă de cal și CINCI CENȚI, dar Bunica îmi zice că toată lumea îi zice „șfanț”, cea mică și argintie e un „pol”, adică zece.

— De ce aia de cinci e foarte mai mare decât aia de zece?

— Așa e, pur și simplu.

Până și moneda de un cent e mai mare decât cea de zece, cred că așa cum e, e o prostie.

Pe cea mai mare argintie e un alt bărbat care nu e fericit și pe spate scrie *NEW HAMPSHIRE 1788 LIBERTATE SAU MOARTE*[{6}]. Bunica spune că New Hampshire e o altă părticică din America, nu asta.

— Libertate înseamnă că nu costă nimic? o întreb pe Bunica.

— Ah, nu, nu. Înseamnă… atunci când nimeni nu e șeful tău.

Mai e una care pe față e la fel, dar când o întorc sunt poze cu o barcă și o persoană mică în ea și un pahar și încă niște spaniolă, *GUAM E PLURIBUS UNUM 2009* și *Guahan ITano' ManChamorro*. Bunica strânge din ochi când se uită la ea și se duce după ochelari.

— Și asta e o bucățică din America?

— Guam? Nu, cred că e în altă parte.

Poate că așa scriu Cameră cei de Afară.

Telefonul începe să țipe, alerg sus ca să scap.

Bunica vine sus și iar plânge.

— A trecut de punctul critic.

Mă holbez la ea.

— Mami a ta.

— Ce punct?

— Începe să-și revină, înseamnă că probabil o să se facă bine.

Închid ochii.

•

Bunica mă trezește pentru că spune că au trecut trei ore și îi e teamă că nu o să dorm la noapte.

E greu să vorbesc cu Dinte în gură, așa că îl pun în buzunar. Mă ridic. Unghiile mele mai au săpun în ele. Am nevoie de ceva ascuțit ca să-l scot de-acolo, mă gândesc la Telecomandă.

— Ți-e dor de mami?

Scutur din cap.

— Telecomandă.

— Ce bandă?

— *Telecomandă*.

— Telecomanda de la Televizor?

— Nu, Telecomanda mea cu care îl făceam pe Jeep să meargă *vruum zuum*, dar apoi s-a stricat în Dulap.

— Ah, spune Bunica, sunt sigură că le recuperăm.

Dau din cap.

— Sunt în Cameră.

— Hai să facem o listă.

— Ca să tragem apa după ea?

Bunica pare foarte neclară.

— Nu, o să sun la poliție.

— De ce, e o urgență?

Scutură din cap.

— O să-ți aducă jucăriile aici după ce termină cu ele.

Mă holbez la ea.

— Poliția poate să intre în Cameră?

— Cel mai probabil sunt acolo chiar acum, spune ea, adună probe.

— Ce-s alea probe?

— Dovezi a ceea ce s-a întâmplat, ca să le arate judecătorilor. Fotografii, amprente…

În timp ce scriu lista, mă gândesc cât de neagră era Pistă și la gaura de sub Masă și toate semnele pe care le-am făcut Mami și cu mine. Judecătorul se va uita la poza mea cu caracatița albastră.

Bunica spune că e păcat să irosim o zi așa frumoasă de primăvară, așa că, dacă îmi pun un tricou lung și pantofii și pălăria și ochelarii și multă cremă de protecție, pot să ies în grădina din spate.

Își pune în palmă cremă din tub.

— Îmi spui când să pornesc și când să mă opresc, ca și cum aș avea

telecomandă.

Asta e nostim.

Începe să îmi dea pe dosul palmelor.

— Stop!

După un minut spun „Pornește” și începe din nou.

— Pornește.

Se oprește.

— Adică să continui?

— Da.

Mă face pe față. Nu-mi place să-mi intre în ochi, dar e atentă.

— Pornește.

— De fapt, am terminat, Jack. Gata?

Iese prima prin amândouă ușile, cea de sticlă și cea de plasă, îmi face semn cu mâna și lumina e ca un zigzag. Stăm pe punte, care e ca puntea de lemn a unui vapor. E acoperită de puf în grămăjoare. Bunica spune că e polen de la copaci.

— Care copaci?

Mă uit în sus, sunt toți diferiți.

— Mi-e teamă că nu te pot ajuta cu asta.

În Cameră știam cum se numește totul, dar în Afară sunt multe chestii cărora persoanele nu le știu numele.

Bunica e într-unul din scaunele de lemn care îi leagănă fundul.

Sunt bețe care se rup când calc pe ele și niște frunze mici și galbene și unele maro putrezite; Bunica spune l-a rugat pe Leo să se ocupe de ele în anul trecut, în noiembrie.

— Nebunelu are o slujbă?

— Nu, ne-am pensionat devreme amândoi, dar firește, acum rezervele noastre sunt decimate…

— Ce înseamnă asta?

— Nimic, nu te îngrijora.

— O să moară în curând?

Bunica face ochii mari spre mine.

— Sau o să mori tu mai întâi?

— Tinere, trebuie să te anunț că am doar 59 de ani.

Mami are doar douăzeci și șase. A trecut de punctul critic, asta înseamnă că se întoarce?

— Nimeni n-o să moară, spune Bunica, nu te alarma.

— Mami spune că toată lumea o să moară cândva.

Își strânge gura, are linii de jur împrejur, ca razele de soare.

— Abia ne-ai cunoscut, domnule, nu te grăbi să-ți iei la revedere.

Mă uit spre bucățica verde a grădinii.

— Unde e hamacul?

— Cred că l-am putea scoate dacă ești așa de dornic.

Când se ridică, scoate un geamăt.

Și eu la fel.

— Stai liniștit, bucură-te de soare, mă întorc într-o clipă.

Dar eu nu stau liniștit, stau în picioare.

După ce pleacă, nu se mai aud decât niște pițigăieli în copaci, cred că sunt păsări, dar nu le văd. De la vânt frunzele fac *fâș-fâș*. Aud un copil care țipă, poate într-o altă curte în spatele gardului viu sau dacă nu, e invizibil. Fața galbenă a lui Dumnezeu are un nor deasupra. Brusc, e mai frig. Lumea tot timpul își schimbă încălzirea și luminarea și sunetele, nu știu niciodată ce va fi în minutul următor. Norul pare albastru-cenușiu, mă întreb dacă are ploaie în el. Dacă începe să cadă pe mine, o să alerg înăuntru înainte să-mi înece pielea.

Apoi ceva face *zzzzz*, mă uit între flori și e cel mai minunat lucru, o albină vie uriașă cu bucățele galbene și negre dansează chiar în floare.

— Salut, spun.

Întind degetul să o mângâi și…

Auuuuuu, îmi explodează mâna e cea mai rea durere de până acum.

— Mami, strig, *Mami* în cap, dar ea nu e în curte și nu e în capul meu și nu e nicăieri, sunt singur în durere în durere în durere în…

— Ce ți-ai făcut?

Bunica aleargă pe punte.

— Nu eu, albina.

Când mă unge cu unguent special, nu mai doare așa de tare, dar tot doare.

Trebuie să îmi folosesc cealaltă mână ca să o ajut. Hamacul stă pe cârlige în doi copaci în spatele curții, unul e mai scurt, e doar de două ori cât mine și aplecat, unul e de un milion de ori mai înalt și are frunze argintii. Bucățelele de sfoară sunt cam turtite de la cum au stat în beci, trebuie să tragem de ele până când găurile au dimensiunea potrivită. Două dintre sfori sunt rupte așa că sunt niște găuri în plus, trebuie să avem grijă să nu ne așezăm în ele.

— Molii probabil, spune Bunica.

Nu știam că moliile se fac așa de mari ca să poată rupe sfori.

— Sinceră să fiu, nu l-am mai desfăcut de ani de zile.

Spune că nu vrea să riște să se urce în el și că oricum preferă ceva cu suport pentru spate.

Eu mă întind și umplu hamacul de unul singur. Dau din picioare, le trec prin găuri, și mâinile, dar nu dreapta, pentru că încă mai suferă de la albină. Mă gândesc la Mami mică și la Paul mic cum se legănau în hamac, e ciudat, unde sunt ei acum? Paul mare e cu Deana și cu Bronwyn, poate, au spus că o să mergem să vedem dinozaurii în altă zi, dar cred că mințeau. Mami mare e la Clinică, trece de punctul critic.

Împing sforile, sunt o muscă într-o pânză de păianjen. Sau un hoț pe care l-a prins Spiderman. Bunica mă împinge și mă legăn, așa că

amețesc, dar e o super amețeală.

— Telefonul.

Ăsta e Nebunelu, strigă de pe punte.

Bunica aleargă pe iarbă și mă lasă din nou singur afară în Afară. Sar jos din hamac și aproape cad pentru că un adidas se înțepenește. Îmi trag piciorul, adidasul cade. Alerg după ea, aproape la fel de repede.

În bucătărie, Bunica vorbește la telefon.

— Desigur, trebuie să le luăm pe rând, aici are dreptate. Vrea cineva să vorbească cu tine.

Asta îmi spune mie, îmi întinde telefonul, dar eu nu-l iau.

— Ia ghici cine?

Clipesc spre ea.

— E Mami.

E adevărat, e vocea lui Mami în telefon.

— Jack?

— Salut.

Nu aud nimic altceva, așa că i-l dau înapoi Bunicii.

— Sunt eu, spune-mi, cum ești? întreabă Bunica.

Dă de mai multe ori din cap și spune:

— Se ține bine, cu fruntea sus.

Îmi dă iar telefonul și aud cum Mami spune *îmi pare rău* de multe ori.

— Nu mai ești otrăvită cu medicamentele rele? întreb.

— Nu, nu, mă fac mai bine.

— Nu ești în Rai?

Bunica își acoperă gura.

Mami scoate un sunet despre care nu-mi dau seama dacă e plâns sau râs.

— Aș vrea eu.

— De ce ai vrea să fii în Rai?

— Nu vreau, am glumit doar.

— N-a fost o glumă amuzantă.

— Nu.

— Să nu-ți dorești asta.

— OK. Sunt la Clinică.

— Erai obosită de joacă?

Nu aud nimic, cred că a plecat.

— Mami?

— Eram obosită, spune. Am făcut o greșeală.

— Și acum nu mai ești obosită?

Nu spune nimic. Apoi spune:

— Ba da, sunt. Dar e OK.

— Poți să vii aici să ne dăm în hamac?

— În curând, spune.

— Când?
— Nu știu, depinde. E totul OK acolo cu Bunica?
— Și Nebunelu.
— Sigur. Ce mai e nou?
— Totul, îi spun.
Asta o face să râdă, nu știu de ce.
— Te-ai distrat?
— Mi s-a ars pielea de la soare și m-a înțepat o albină. Bunica își dă ochii peste cap.
Mami spune ceva ce nu aud.
— Trebuie să închid, Jack, trebuie să dorm.
— O să te trezești după?
— Promit. Sunt așa de…
Respirația ei e atât de împiedicată.
— Vorbim în curând, bine?
— Bine.
— Ne-am înțeles.
Nu mai vorbește, așa că pun telefonul jos. Bunica spune:
— Unde ți-e celălalt pantof?

•

Mă uit la flăcările portocalii care dansează sub oala cu paste. Chibritul e pe blat cu capătul negru și încrețit. Îl ating de foc, scoate un șuierat și face din nou o flacără mare, îl arunc pe aragaz. Flacăra se face aproape invizibilă, ciugulește puțin câte puțin din chibrit până când e în întregime negru și un fum mic se ridică în aer ca o panglică argintie. Mirosul e magic. Iau un alt chibrit din cutie, îi aprind capătul în foc și de data asta îl țin până când șuieră. E micuța mea flacără pe care pot să o port cu mine. Desenez un cerc cu ea, apoi mi se pare că a dispărut, dar se întoarce. Flacăra se face mai mare și se zvârcolește pe chibrit, sunt două flăcări diferite și o linie roșie mică se întinde pe lemn, printre ele…
— Hei!
Tresar, e Nebunelu. Nu mai am chibritul.
Mă calcă pe picior.
Urlu.
Era pe șosetă.
Îmi arată chibritul, s-a chircit de tot, îmi șterge micul punct negru de pe șosetă.
— Mama ta nu te-a învățat că nu trebuie să te joci cu focul?
— Nu aveam.
— Ce nu aveați?
— Foc.
Se holbează la mine.
— Cred că aveați o plită electrică. Normal, de unde să știi?

— Ce se întâmplă?

Bunica vine în bucătărie.

— Jack învață uneltele de bucătărie, zice Nebunelu, amestecând în oala cu paste.

Ridică un lucru și se uită la mine.

— Răzătoare, îmi aduc eu aminte.

Bunica pune masa.

— Și asta la ce e bună?

— La presat usturoiul.

— La zdrobit usturoiul. Mult mai violent decât presatul, îmi zâmbește larg. Nu i-a spus Bunicii despre chibrit, asta e un fel de minciună, dar faptul că nu m-a băgat în bucluc e un motiv bun. Îmi arată altceva.

— Încă o răzătoare?

— E o răzătoare pentru citrice. Și asta?

— Ăă… un tel.

Nebunelu leagănă un fir de spaghete lung în aer și îl soarbe.

— Frate-meu mai mare și-a tras pe el o oală fierbinte cu orez când avea trei ani și mâna i-a rămas încrețită ca un chips.

— Ah, da, le-am văzut la TV.

Bunica se holbează la mine.

— Nu-mi spune că n-ai mâncat niciodată chipsuri de cartofi.

Apoi se urcă pe scăriță și mută lucruri prin dulap.

— Au mai rămas trei minute, zice Nebunelu.

— Oh, câteva chipsuri n-au nimic.

Bunica se dă jos cu o pungă șifonată și o deschide. Toate chipsurile au linii pe ele, iau unul și îi mănânc marginea. Apoi spun:

— Nu, mulțumesc, și-l pun înapoi în pungă.

Nebunelu râde, nu știu ce a fost amuzant.

— Băiatul se păstrează pentru tagliatelle carbonara gătite de mine.

— Pot să văd pielea?

— Ce piele? întreabă Bunica.

— A fratelui.

— Ah, locuiește în Mexic. Cred că ți-e… unchi de-al doilea.

Nebunelu aruncă toată apa în chiuvetă și face un nor mare de aer ud.

— De ce e de-al doilea?

— Înseamnă că e fratele lui Leo. Toate rudele noastre sunt de-acum și ale tale, spune Bunica. Ce e al nostru e și al tău.

— Ca la LEGO, zice Nebunelu.

— Poftim? întrebă Bunica.

— Ca la LEGO. Bucățele de familii lipite la un loc.

— Am văzut și asta la Televizor, le spun.

Bunica se holbează iar la mine.

— Să crești fără LEGO, îi spune lui Nebunelu, asta chiar nu-mi pot imagina.

— Pun pariu că în lumea asta sunt vreo două miliarde de copii care se descurcă și fără LEGO, zice Nebunelu.

Pare zăpăcită.

— Trebuie să avem vreo cutie prin beci, cred…

Nebunelu sparge un ou cu o mână și oul face pleosc pe paste.

— Cina e servită, spune Nebunelu.

•

Mă dau foarte mult pe bicicleta care nu se mișcă, ajung la pedale cu vârfurile degetelor dacă mă întind.

Pedalez sute de ore ca să am picioare super puternice și să fug înapoi la Mami și să o salvez din nou. Mă întind pe saltelele albastre, mi-au obosit picioarele. Ridic greutățile ușoare, nu știu cum pot fi și grele și ușoare în același timp. Îmi pun una pe burtică, îmi place cum mă ține ca să nu cad de pe lumea care se învârte.

Ding-dong, Bunica strigă că am un vizitator, e doctorul Clay.

Stăm pe punte, o să mă avertizeze dacă sunt albine. Oamenii și albinele trebuie doar să-și facă semne cu mâna, nu să se atingă. Nu mângâiem un câine decât dacă omul lui ne spune că e OK, nu alergăm pe stradă, nu atingem părțile intime, doar dacă sunt ale mele. Mai sunt și cazurile speciale, de exemplu poliția poate să tragă cu pistolul, dar numai în tipii răi. Sunt prea multe reguli ca să-mi încapă în cap, așa că facem o listă cu pixul auriu extragreu al doctorului Clay. Apoi încă o listă cu toate lucrurile noi, cum ar fi greutățile ușoare și chipsurile de cartofi și păsările.

— Nu e frumos să le vezi de-adevăratelea, nu doar la Televizor? mă întreabă.

— Ba da. Numai că nimic din TV nu m-a înțepat vreodată.

— Bună observație, spune doctorul Clay și dă din cap. „Omenirea nu poate suporta doze prea mari de realitate.”

— Asta a fost tot o poezie?

— Cum de-ai ghicit?

— Faci o voce ciudată, îi spun. Ce e omenirea?

— Adică rasa umană, noi toți.

— Adică și eu?

— Cu siguranță, și tu ești unul dintre noi.

— Și Mami.

Doctorul Clay dă din cap.

— Și ea.

Dar ceea ce am vrut să spun e că poate sunt om, dar sunt și eu-și-Mami. Nu știu un cuvânt pentru noi doi. Camerani?

— O să vină după mine în curând?

— Cât de repede va putea, îmi spune. Te-ai simți mai bine dacă ai

sta la Clinică în loc să stai aici cu Bunica?

— Cu Mami în Camera Numărul Șapte?

Clatină din cap.

— Ea e în cealaltă aripă, trebuie să stea singură o vreme.

Cred că greșește. Dacă eu aș fi bolnav, aș avea și mai mare nevoie de Mami.

— Dar muncește din răsputeri să se facă mai bine, îmi spune.

Eu credeam că oamenii sunt doar bolnavi sau mai bine, nu că muncesc pentru asta.

În loc de la revedere, batem palma de trei ori.

Când sunt pe toaletă, îl aud vorbind cu Bunica pe verandă. Vocea ei e de două ori mai înaltă decât a lui.

— Pentru Dumnezeu, vorbim de o arsură minoră și de o înțepătură de albină. Am crescut doi copii, așa că nu mă luați cu standarde acceptabile de îngrijire.

•

Noaptea sunt un milion de computere mici care vorbesc unele cu altele despre mine. Mami s-a urcat pe vrejul de fasole și eu sunt jos pe pământ îl scutur și-l scutur ca să cadă…

Nu. A fost doar un vis.

— Mi-a venit o idee, îmi spune Bunica în ureche și se apleacă, ținându-și fundul pe jumătate în pat. Hai să mergem la locul de joacă înainte de micul dejun ca să nu mai fie alți copii.

Umbrele noastre sunt foarte lungi și întinse. Îmi flutur pumnii uriași. Bunica aproape că se așază pe o bancă, numai că e cu ud pe ea, așa că se sprijină de gard în schimb. E un pic de ud peste tot, spune că e rouă, arată ca ploaia, dar nu e din cer, e un fel de transpirație care se întâmplă noaptea. Desenez o față pe umezeala de pe leagăn.

— Nu contează dacă îți uzi puțin hainele, simte-te bine.

O bucățică din locul de joacă are nisip în ea, Bunica spune că pot să stau acolo și să mă joc.

— Ce?

— Hâm? mă întreabă.

— Ce să mă joc?

— Nu știu, sapă sau adună-l sau ceva.

Îl ating, dar zgârie, nu-l vreau peste mine.

— Ce-ai zice să te cațări sau să te dai în leagăn? spune Bunica.

— Vii și tu?

Râde puțin și spune că probabil ar rupe ceva.

— De ce să rupi…

— Ah, nu intenționat, ci pentru că sunt grea.

Mă urc pe niște scări ca un băiat, nu ca o maimuță, sunt de metal cu bucățele portocalii aspre, se numește rugină și barele sunt reci și îmi îngheață mâinile. La capăt e o căsuță ca pentru elfi, mă așez la masă și

acoperișul e chiar deasupra capului meu, e roșu și masa e albastră.

— Cu-cu!

Tresar, e Bunica, îmi face cu mâna prin fereastră. Apoi se duce pe partea cealaltă și iar îmi face cu mâna. Îi fac și eu cu mâna, cred că-i place.

În colțul mesei văd ceva care se mișcă, e un păianjen micuț. Mă întreb dacă Păienjenița e încă în Cameră, dacă pânza e mai mare și mai mare. Vorbesc cu Mami la mine în cap, numai că nu spune prea multe. Bat ritmul de la niște cântece, seamănă cu Fredonatul, dar acum e doar ritmul, și Mami din capul meu trebuie să ghicească, pe cele mai multe le ghicește bine. Când bat în podea cu pantoful sună diferit, pentru că e metal. Pe perete scrie ceva, numai că nu pot să citesc, sunt niște mâzgăleli și un desen care cred că e un penis, dar e la fel de mare ca persoana.

— Încearcă și toboganul, Jack, pare distractiv.

Asta e Bunica, vorbește cu mine. Ies din căsuță și mă uit în jos, toboganul e argintiu cu niște pietricele pe el.

— Haide, te prind eu jos.

— Nu, mulțumesc.

Mai e și o scară din sfoară ca hamacul, numai că atârnă în jos, doare prea tare pentru degetele mele. Mai sunt și multe bare de care aș putea să stau agățat dacă aș avea mâinile mai puternice sau dacă aș fi o maimuță. Îi arăt Bunicii o bucățică de unde hoții au furat probabil treptele.

— Nu, mai bine, uite, acolo e o stâlp pentru pompieri, îmi spune.

— Ah, da, am văzut la TV. Dar de ce locuiesc acolo?

— Cine?

— Pompierii.

— A, nu e un stâlp adevărat, e numai de jucărie.

Când aveam patru ani, credeam că tot ce era la Televizor era numai la Televizor, apoi am împlinit cinci ani și Mami a neminț it că multe erau imagini cu lucruri adevărate și Afară era foarte de-adevăratelea. Acum sunt Afară, dar se pare că multe nu sunt deloc adevărate.

Mă întorc în căsuța elfilor. Păianjenul a dispărut pe undeva. Îmi scot pantofii sub masă și îmi întind picioarele.

Bunica e lângă leagăne. Două sunt plate, dar al treilea are o cupă de cauciuc, cu găuri pentru picioare.

— Din ăsta n-ai cum să cazi, spune ea. Vrei să te dai? Trebuie să mă ridice, e ciudat să-i simt mâinile cum mă strâng de subsuori. Mă împinge în spatele cupei, dar nu-mi place, mă tot răsucesc ca să văd, așa că mă împinge în față, în schimb. Mă dau tot mai repede și mai repede, mai sus și mai sus, e cel mai ciudat lucru pe care l-am făcut vreodată.

— Lasă-ți capul pe spate.

— De ce?

— Fă cum îți spun.

Îmi las capul pe spate și totul se răstoarnă cu susul în jos, cerul și copacii și casele și Bunica și toate, e incredibil.

E o fată pe celălalt leagăn, n-am văzut-o când a venit. Nu se dă în același timp cu mine, e în spate când eu sunt în față.

— Cum te cheamă? mă întreabă.

Mă prefac că n-am auzit-o.

— El e Ja… Jason, spune Bunica.

De ce îmi spune așa?

— Eu sunt Cora și am patru ani și jumătate, spune fata. E bebeluș?

— E băiat și are cinci ani, zice Bunica.

— Atunci de ce se dă în leagănul pentru bebeluși?

Vreau să ies, dar picioarele mi s-au înțepenit, dau din ele, trag de lanțuri.

— Gata, gata, spune Bunica.

— Face o criză? întreabă fata Cora.

Piciorul meu o lovește pe Bunica din greșeală.

— Oprește-te!

— Frățiorul prietenei mele face crize.

Bunica mă prinde de subsuori și mă trage afară, picioarele mi se încurcă puțin.

Apoi se oprește la poartă și spune:

— Pantofii, Jack.

Mă chinui să-mi amintesc.

— Sunt în căsuță.

— Fuga înapoi după ei.

Așteaptă.

— Fetița n-o să te deranjeze.

Dar nu mă pot cățăra dacă ea se uită.

Așa că se cațără Bunica și i se înțepenește fundul în căsuța elfilor, se enervează. Îmi strânge scaiul stâng prea tare, așa că îmi dau adidasul jos și pe celălalt la fel. Merg în șosete până la mașina albă. Îmi spune că or să-mi intre cioburi în talpă, dar nu-mi intră.

Pantalonii îmi sunt uzi de la rouă și șosetele la fel. Nebunelu e în balansoarul lui cu o cană uriașă în mână.

— Cum a mers? întreabă.

— Încetul cu încetul, spune Bunica și se duce sus.

Mă lasă să beau din cafeaua lui, simt că tremur.

— De ce locurile unde se mănâncă se numesc cafenele?

— Ei bine, cafeaua e cel mai important lucru pe care îl vând, pentru că aproape toți avem nevoie de cafea ca să funcționăm, așa cum mașina are nevoie de benzină.

Mami bea doar apă și lapte și suc, ca mine, mă întreb ce o ajută să

funcționeze.

— Dar copiii cu ce funcționează?

— A, copiii sunt plini de fasole.

Fasolea boabe e în regulă, dar fasolea verde e dușmanul meu. Bunica a gătit fasole verde acum câteva cine, dar m-am prefăcut că n-o văd pe farfurie. Acum sunt în lume, n-o să mai mănânc fasole verde niciodată.

•

Stau pe scări și le ascult pe doamne.

— Hmm, știe mai multă matematică decât mine, dar nu e-n stare să se dea pe tobogan.

Cred că despre mine vorbește.

Ele sunt de la clubul de carte numai că nu știu de ce, pentru că nu citesc cărți. A uitat să le anuleze, așa că au venit toate la 3:30 cu platouri cu prăjituri și chestii. Am trei prăjituri pe o farfurioară, dar trebuie să nu le stau în drum. Bunica mi-a dat cinci chei pe un inel pe care scrie POZZO – CASA CU PIZZA, mă întreb cum se poate o casă din pizza, nu se dărâmă? Nu sunt chei de-adevăratelea pentru că nu deschid nimic, dar zornăie, le-am primit în schimbul promisiunii că n-o să mai scot cheia din dulapul cu alcool. Prima prăjitură se numește cocos, e câh. A doua e lămâie și a treia nu știu, dar îmi place cel mai mult.

— Probabil ești extenuată, spune una dintre doamne, are vocea cea mai ascuțită.

— Ești o eroină, spune o alta.

Am și aparatul de fotografiat primit împrumut, nu cel fițos al lui Nebunelu cu cercul uriaș, ci unul ascuns în ochiul telefonului Bunicii, dacă sună trebuie să o strig și să nu răspund. Până acum am zece poze, unu – cu pantofii mei moi, doi – cu lumina din tavan în sala de fitness, trei – întunericul din beci (doar că poza a ieșit prea luminoasă), patru – mâna mea pe dinăuntru cu liniile ei, cinci – o gaură lângă frigider despre care speram să fie o gaură de șoarece, șase – genunchiul meu în pantaloni, șapte – covorul din camera de zi, de aproape, opt – trebuia să fie Dora când a fost de dimineață la Televizor, dar totul e în zigzag, nouă – Nebunelu care nu zâmbește, zece – de pe fereastra dormitorului, cu un pescăruș în zbor, numai că pescărușul nu e în poză. Voiam să fac una cu mine în oglindă, dar atunci aș fi un paparazzi.

— În poze arată ca un îngeraș, spune una dintre doamne.

Cum mi-a văzut cele zece poze? Și nu arăt deloc ca un înger, sunt masivi și au aripi.

— Alea neclare de la poliție? întreabă Bunica.

— Ah, nu, prim-planurile de când făceau interviul cu…

— Fiică-mea, da. Dar prim-planuri cu *Jack*?

Pare furioasă.

— Scumpo, sunt peste tot pe internet, spune o altă voce.

Apoi multe vorbesc deodată.

— Nu știai?

— Toate informațiile se scurg rapid în ziua de azi.

— În lumea asta orice e posibil.

— Teribil.

— Asemenea orori citesc zilnic în presă, uneori îmi doresc să stau pur și simplu în pat, cu draperiile trase.

— Tot nu-mi vine să cred, spune vocea groasă. Îmi amintesc că i-am spus lui Bill acum șapte ani, cum e posibil să i se întâmple așa ceva unei fete pe care o cunoaștem?

— Cu toții am crezut că e moartă. Bineînțeles că nu ne-a plăcut niciodată să spunem asta…

— Iar tu nu ți-ai pierdut niciodată speranța.

— Cine și-ar fi imaginat…?

— Mai vrea cineva ceai?

Asta era Bunica.

— Păi, nu știu. Eu am petrecut odată o săptămână la o mănăstire din Scoția, spune altă voce, a fost atât de liniște…

Mi s-au dus toate prăjiturile, mai puțin nuca de cocos. Las farfuria pe scări și mă duc în dormitor și mă uit la comori. Îl pun pe Dinte în gură să-l sug puțin. Nu are gust de Mami.

•

Bunica a găsit în beci o cutie mare de Lego care a fost a lui Paul și a lui Mami.

— Ce-ai vrea să faci? mă întreabă. O casă? Un zgârie-nori? Poate un oraș?

— Poate ar trebui să-ți micșorezi pretențiile un pic, zice Nebunelu din spatele ziarului.

Sunt atât de multe bucăți de toate culorile, arată ca o supă.

— Ești liber să faci ce vrei, spune Bunica. Eu am de călcat.

Mă uit la Lego, dar nu le ating să nu le stric.

După un minut, Nebunelu își lasă ziarul jos.

— Oo, spune, n-am mai făcut asta de foarte multă vreme.

Începe să ia piese la întâmplare și le turtește unele de altele ca să stea lipite.

— De ce nu ai…

— Bună întrebare, Jack.

— Te-ai jucat Lego cu copiii tăi?

— N-am avut copii.

— Cum așa?

Ridică din umeri.

— N-a fost să fie.

Mă uit la mâinile lui, sunt pline de noduri, dar sunt deștepte.

— Există un cuvânt pentru adulții care nu sunt părinți?

Nebunelu râde.

— Oameni care fac alte lucruri?

— Ce lucruri?

— Se duc la slujbă, cred. Au prieteni. Călătoresc. Au hobby-uri.

— Ce înseamnă hobby-uri?

— Moduri în care petreci weekendurile. Eu, de exemplu, colecționam monede, monede vechi de peste tot din lume, le adunam în cutii de catifea.

— De ce?

— Păi, era mai ușor decât cu copiii. Fără scutece mirositoare.

Asta mă face să râd.

Îmi arată bucățelele de Lego, s-au transformat într-o mașină. Are una două trei patru roți care se învârt și acoperiș și șofer și tot.

— Cum ai făcut asta?

— Câte o piesă pe rând. Alege tu una acum, îmi spune.

— Pe care?

— Pe care vrei tu.

Aleg un pătrat mare și roșu.

Nebunelu îmi dă o piesă cu o roată.

— Lipește-o acolo.

O pun în așa fel încât umflătura să fie sub gaura celeilalte umflături și apăs tare.

Îmi dă încă o piesă cu roată și o apăs.

— Frumoasă bicicletă. *Vruum*!

Spune așa de tare, că îmi cade Lego din mână și i se desprinde o roată.

— Scuze.

— N-ai de ce să te scuzi. Hai să-ți arăt ceva.

Își pune mașina pe jos și calcă pe ea, hârșt. E toată bucățele.

— Vezi? zice Nebunelu. Nicio problemă. O luăm de la capăt.

•

Bunica îmi spune că miros.

— Eu mă spăl cu cârpa.

— Da, dar mizeria se ascunde în crăpături. Așa că o să dau drumul la apă și tu o să faci o baie…

Face apa foarte mare și plină de aburi și toarnă înăuntru o chestie cu bule pentru dealuri strălucitoare. Verdele băii e aproape ascuns, dar știu că e tot acolo.

— Jos hainele, scumpule.

Stă cu mâinile în sold.

— Nu vrei să văd? Ai prefera să fiu dincolo de ușă?

— Nu!

— Ce s-a întâmplat?

Așteaptă.

— Crezi că fără Mami o să te îneci în baie sau ceva?

Nu știam că persoanele se pot îneca în baie.

— O să stau aici tot timpul, îmi spune și bate cu palma capacul de la toaletă.

Scutur din cap.

— Și tu în baie.

— Eu? Oh, Jack, eu fac duș în fiecare dimineață. N-ar fi mai bine să stau pe margine, așa?

— Înăuntru.

Se holbează la mine, apoi oftează și spune:

— OK, dacă trebuie… dar numai de data asta… Și o să-mi port costumul de înot.

— Eu nu știu să înot.

— Nu, nu înotăm de-adevăratelea, dar aș prefera să nu stau goală, dacă nu te deranjează.

— Ți-e frică?

— Nu, spune, doar că… aș prefera să nu.

— Eu pot să stau gol?

— Sigur, tu ești copil.

În Cameră eram uneori goi și uneori îmbrăcați, nu ne păsa.

— Jack, putem să facem baie înainte să se răcească apa asta?

Apa nu se răcește, încă iese abur din ea. Încep să-mi scot hainele. Bunica spune că se întoarce într-o secundă.

Statuile pot fi goale chiar dacă sunt adulți sau poate că ele așa trebuie să fie. Nebunelu spune că asta e din cauză că încearcă să arate ca statuile vechi care erau mereu goale pentru că în vechime romanii credeau că trupurile sunt cel mai frumos lucru. Mă sprijin de cadă, dar partea tare din afară îmi ține rece pe burtică. E părticica aia din *Alice*:

> *Se spune că ai fost la ea*
> *Și lui i-ai spus de mine,*
> *Un bun portret ea îmi făcea,*
> *Doar că nu-înot nu-i bine*.

Degetele mele sunt scafandri. Săpunul cade în apă și mă joc cu el de-a rechinul. Bunica se întoarce îmbrăcată cu o chestie cu dungi pe post de chiloți și un tricou prins cu mărgele și cu o pungă de plastic pe cap. Îmi zice că se numește cască pentru duș, chiar dacă noi facem baie. Nu râd de ea, numai pe dinăuntru.

Când intră în cadă, apa se face mai înaltă, intru și eu și aproape dă pe dinafară. Stă în capătul neted, Mami stătea tot timpul în capătul cu robinetul. Mă asigur că n-o să-i ating picioarele cu ale mele. Dau cu

capul de robinet.

— Ai grijă.

Oare de ce persoanele spun asta numai după ce doare?

Bunica nu-și amintește jocuri de baie în afară de *Vâslește barca* și când ne jucăm asta, se face o baltă pe jos.

Nu are nicio jucărie. Așa că mă joc cu peria de unghii de-a submarinul care coboară pe fundul mării și găsește săpunul, care e o meduză lipicioasă.

După ce ne uscăm, mă scobesc în nas și o bucățică îmi intră sub unghie. În oglindă sunt niște cercuri cu coajă acolo unde mi se ia pielea.

Intră Nebunelu, care a venit să-și ia papucii de casă.

— Îmi plăcea la nebunie asta…

Mă atinge pe umăr și deodată se desprinde o bucățică subțire și albă, nici n-am simțit. Mi-o întinde.

— E marfă!

— Încetează, zice Bunica.

Frec lucrul alb care se face cocoloașe, o biluță uscată din mine.

— Încă o dată, spun.

— Stai să găsesc o bucată mai lungă pe spate…

— Bărbații, spune Bunica și face o mutră.

•

În dimineața asta, bucătăria e goală. Scot foarfeca din sertar și îmi tai coada de cal.

Bunica intră și se holbează.

— Va trebui să te aranjez puțin, dacă-mi dai voie, îmi spune, apoi poți să faci curat. Dar ar trebui să păstrăm o șuviță, e prima ta tunsoare…

Cea mai mare parte ajunge la gunoi, dar ia trei șuvițe lungi și face o împletitură care e o brățară pentru mine cu un fir verde la capăt.

Îmi spune să mă uit în oglindă, dar mai întâi îmi verific mușchii, încă am puterea.

•

În partea de sus a ziarului scrie *Sâmbătă 17 aprilie*, asta înseamnă că sunt acasă la Bunica și Nebunelu de o săptămână întreagă. Înainte de asta am fost la Clinică o săptămână, asta înseamnă două săptămâni de când sunt în lume. Tot adun, pentru că mi se pare că au trecut un milion de ani și Mami tot n-a venit după mine.

Bunica spune că trebuie să ieșim din casa asta. Nimeni n-o să mă mai recunoască, acum că am părul scurt și creț. Îmi zice să-mi scot ochelarii de soare pentru că, probabil, ochii mi s-au obișnuit deja cu Afară și în plus, ochelarii n-ar face decât să atragă atenția.

Traversăm multe străzi ținându-ne de mână și nu lăsăm mașinile să ne strivească. Nu-mi place ținutul de mână, dar mă prefac că nu sunt

mâinile mele, ci ale unui altcineva băiat. Apoi Bunica are o idee bună, mă pot ține în schimb de lanțul de la poșeta ei.

Sunt tot felul de lucruri în lume, dar toate costă bani, chiar și chestiile de aruncat, de exemplu, bărbatul care stă la coadă în fața noastă în magazin cumpără ceva într-o cutie și rupe cutia și o aruncă imediat la gunoi. Cartonașele cu numere pe ele se numesc loterie, doar proștii le cumpără, sperând să se facă o magie și să ajungă milionari.

La poștă cumpărăm timbre ca să-i trimitem lui Mami o poză cu mine într-o rachetă spațială.

Intrăm într-un zgârie-nori unde e biroul lui Paul, spune că e super-ocupat, dar îmi face un Xerox cu mâinile mele și îmi cumpără un baton de ciocolată de la tonomat. Când coborâm cu liftul apăs pe butoane, mă joc că sunt într-un tonomat.

Intrăm într-o părticică de-a guvernului pentru că Bunica are nevoie de un card de asigurare nou, pe cel vechi l-a pierdut, trebuie să așteptăm o sută de ani. După aceea mă duce într-o cafenea unde nu e fasole verde, aleg o prăjitură mai mare decât fața mea.

E un bebeluș căruia îi dă mama, n-am mai văzut niciodată asta.

— Mie-mi place stângul, spun și-i arăt. Îți place stângul cel mai tare?

Dar bebelușul nu mă ascultă. Bunica mă trage deoparte.

— Îmi cer scuze.

Femeia își trage eșarfa, așa că nu mai văd fața bebelușului.

— E ceva privat, șoptește Bunica.

Nu știam că persoanele pot fi private afară, în lume.

Pe urmă mergem la o spălătorie numai să ne uităm. Vreau să intru într-o mașină care se învârte, dar Bunica îmi spune că m-ar omorî.

Mergem în parc să hrănim rațele cu Deana și Bronwyn. Bronwyn își aruncă toate firimiturile deodată și punga de plastic, Bunica trebuie să o scoată cu un băț. Bronwyn vrea și firimiturile mele, Bunica spune că trebuie să-i dau jumătate pentru că e mică. Deana spune că îi pare rău că n-am mai văzut dinozaurii, cu siguranță o să mergem la Muzeul de Istorie Naturală într-una din zilele astea.

Trecem pe lângă un magazin numai de pantofi, afară sunt unii strălucitori și moi cu găuri peste tot și Bunica mă lasă să încerc o pereche, aleg unii galbeni. Nu au șireturi, nici măcar scai, doar îmi pun piciorul în ei. Sunt așa de ușori că nici nu-i simt. Bunica plătește cinci dolari de hârtie pe ei, adică de 20 de ori 25 de cenți, îi spun că-i iubesc.

Când ieșim, vedem o femeie care stă pe jos, cu pălăria lângă ea. Bunica îmi dă două monede de 25 de cenți și îmi arată spre pălărie.

Las una înăuntru și alerg după Bunica.

În timp ce-mi leagă centura de siguranță, mă întreabă:

— Ce ai în mână?

Îi arăt a doua monedă.

— E *NEBRASKA*, o țin pentru comorile mele.

Face un sunet cu limba și o ia înapoi.

— Ar fi trebuit să i-o dai femeii, așa cum ți-am spus. Era un om al străzii.

— Bine, o să…

— Acum e prea târziu.

Pornește mașina. Tot ce văd e părul ei galben.

— De ce e un om al străzii?

— Pentru că acolo locuiește, pe stradă. N-are nici măcar pat.

Acum mă simt rău că nu i-am dat și a doua monedă. Bunica spune că asta înseamnă să ai conștiință.

Într-o vitrină văd niște pătrate ca în Cameră, plăci de plută, Bunica îmi dă voie să intru ca să ating una și s-o miros, dar nu vrea să mi-o cumpere.

Mergem la o spălătorie de mașini, periile ne șfichiuiesc peste tot, dar apa nu intră prin geamurile închise, e distractiv.

Observ că, în lume, persoanele sunt aproape tot timpul stresate și nu au timp. Până și Bunica spune asta tot timpul, dar ea și Nebunelu nu au slujbe, așa că nu știu cum persoanele care au slujbe merg și la slujbe și trăiesc în același timp. În Cameră, mami și cu mine aveam timp pentru toate. Cred că timpul se întinde foarte subțire, ca untul, peste toată lumea, peste drumuri și case și locuri de joacă și magazine, așa că nu e decât câte-un cubuleț de timp pe fiecare loc, și apoi toată lumea trebuie să se grăbească la cealaltă bucățică.

În plus, peste tot văd că cei mai mulți adulți nu iubesc copiii, nici măcar părinții lor. Spun despre copii că sunt minunați și foarte drăguți, îi pun să facă același lucru tot timpul ca să le poată face poze, dar de fapt nu vor să se joace cu ei. Preferă să stea jos și să bea cafea și să vorbească cu alți adulți. Uneori e câte un copil mic care plânge și Mami a lui nici măcar nu-l aude.

La bibliotecă trăiesc milioane de cărți pentru care nu trebuie să plătim niciun ban. Atârnă tot felul de insecte uriașe, nu adevărate, ci făcute din hârtie. Bunica se uită la C după *Alice* și e acolo, are forma greșită, dar cuvintele și pozele sunt aceleași, ce ciudat. I-o arăt Bunicii pe cea mai înspăimântătoare cu Ducesa. Ne așezăm pe canapea ca să-mi citească *Fluierul fermecat*, nu știam că e și carte și poveste. Partea cea mai bună e când părinții aud râsetele copiilor în stâncă. Îi strigă să se întoarcă, dar copiii sunt într-o țară minunată, cred că în Rai. Muntele nu se deschide ca să-i lase pe părinți înăuntru.

Văd un băiat mare care face un joc pe computer cu Harry Potter, Bunica spune să nu stau prea aproape, nu e rândul meu.

Pe o masă e o lume în miniatură, cu șine de tren și clădiri, un copil se joacă cu un camion micuț. Mă apropii și iau locomotiva roșie. O

ciocnesc puțin de camionul copilului, care râde. Încă o dată, mai repede, camionul cade de pe șosea, copilul râde și mai tare.

— Foarte bine că împarți, Walker, spune un bărbat care stă pe un fotoliu și se uită la un lucru care seamănă cu BlackBerry-ul Unchiului Paul.

Cred că Walker e copilul.

— Încă o dată, spune.

De data asta pun locomotiva în echilibru pe camion, apoi iau un autobuz portocaliu și îl ciocnesc de amândouă.

— Încet, spune Bunica, dar Walker zice „încă o dată” și sare în sus și-n jos.

Se apropie un alt bărbat care îl sărută pe primul și apoi pe Walker.

— Spune-i pa prietenului tău, îi zice.

Oare eu sunt ăla?

— Pa-pa, spune Walker și își flutură mâna spre mine.

Cred că o să-l îmbrățișez. Fac asta prea repede și îl dărâm, se lovește de masa cu trenul și plânge.

— Îmi pare *atât* de rău, tot repetă Bunica, nepotul meu nu… acum învață despre limite…

— E-n regulă, spune primul bărbat.

Pleacă cu băiețelul între ei, îl țin de mâini și îl leagănă *unu doi trei hopa* și nu mai plânge. Bunica se uită după ei și pare că-i e neclar.

— Nu uita, îmi spune în drum spre mașina albă, nu îmbrățișăm străini. Nici măcar pe cei drăguți.

— De ce nu?

— Pur și simplu, nu o facem, ne păstrăm îmbrățișările pentru oamenii pe care îi iubim.

— Eu îl iubesc pe băiatul Walker.

— Jack, dar nu l-ai mai văzut niciodată.

•

În dimineața asta, îmi întind puțin sirop pe clătită. Sunt chiar bune împreună.

Bunica îmi face conturul, zice că e în regulă să desenezi pe punte pentru că data viitoare când o să plouă, ploaia o să șteargă creta. Mă uit la nori, dacă începe să plouă o să fug în casă supersonic de repede înainte să mă lovească vreo picătură.

— Să nu mă faci cu cretă, îi spun.

— Oh, nu mai fi atât de panicos.

Mă ridică în picioare și pe jos e un contur de copil, sunt eu. Am un cap uriaș, fără față, fără nimic înăuntru, cu mâini care atârnă.

— O livrare pentru tine, Jack.

Ăsta a fost Nebunelu. Ce vrea să spună?

Când intru în casă, taie o cutie. Scoate din ea ceva uriaș și zice:

— Asta poate să meargă de la început la gunoi.

Se desface.

— Covor!

Îl îmbrățișez.

— E Covor al nostru, al meu și al lui Mami.

Nebunelu își ridică mâinile și spune:

— Cum vrei tu.

Fața Bunicii se strâmbă.

— Poate dacă l-ai duce afară să-l bați, Leo…

— Nu!

— OK, o să folosesc aspiratorul, dar nu vreau să mă gândesc ce-o fi aici…

Îl freacă pe Covor între degete.

Trebuie să-l țin în dormitor, pe gonflabilă, nu am voie să-l târăsc prin toată casa. Așa că mă așez cu Covor deasupra capului ca un cort, miroase exact așa cum îmi aminteam și e la fel când îl pipăi. Mă uit și la celelalte lucruri pe care le-a adus poliția. Lui Jeep și Telecomandă le dau pupicuri speciale. La fel și Lingurii Topitoare. Aș vrea ca Telecomandă să nu se fi stricat ca să poată să-l pornească pe Jeep. Mingea din Cuvinte e mai turtită decât îmi aminteam, iar Balon Roșu nu e deloc tare. Nava Spațială e aici, dar îi lipsește proiectilul, nu arată prea bine. Nici Fort, nici Labirint nu sunt aici, poate erau prea mari ca să încapă în cutii. Am cele cinci cărți ale mele, inclusiv *Dylan*. Îl scot pe celălalt *Dylan*, cel nou pe care l-am luat de la mall pentru că am crezut că era al meu, dar cel nou e mult mai strălucitor. Bunica spune că sunt mii din fiecare carte în lume, așa că mii de persoane pot citi același lucru în același minut, asta mă amețește. Noul Dylan spune:

— Salut, Dylan, îmi pare bine de cunoștință.

— Eu sunt al lui Jack, spune Vechiul Dylan.

— Și eu sunt al lui Jack, spune Noul.

— Da, dar eu am fost primul al lui Jack.

Apoi Vechi și Nou se luptă până când o pagină din Nou se rupe și mă opresc pentru că am rupt o carte și Mami se va enerva. Nu e aici ca să se enerveze, nici măcar nu știe, plâng și plâng și pun cărțile în geanta cu Dora și trag fermoarul ca să nu aibă plâns pe ele. Cei doi Dylan se îmbrățișează înăuntru și spun îmi pare rău.

Îl găsesc pe Dinte sub gonflabilă și îl sug până îl simt ca pe unul de-al meu.

Ferestrele scot sunete ciudate, sunt picături de ploaie. Mă duc aproape, nu mi-e foarte frică atâta timp cât sticla e între noi. Îmi pun nasul pe ea, se aburește de la ploaie, picăturile se amestecă și se transformă în râuri lungi care alunecă în jos în jos în jos pe sticlă.

•

Bunica, Nebunelu și cu mine mergem toți trei cu mașina albă într-o

excursie surpriză.

— Dar de unde știi pe ce drum s-o iei? o întreb pe Bunica în timp ce conduce.

Îmi face cu ochiul în oglindă.

— E surpriză numai pentru *tine*.

Mă uit pe fereastră după lucruri noi. O fată într-un scaun cu rotile cu capul lăsat pe spate, între două lucruri cu pernițe. Un câine care miroase fundul altui câine, asta e nostim. O cutie din metal pentru a trimite mesaje înăuntru. O pungă de plastic care zboară.

Cred că adorm puțin, dar nu sunt sigur.

Ne-am oprit într-o parcare unde e praf peste toate dungile albe.

— Știi ce e acolo? întreabă Nebunelu și îmi arată cu degetul.

— Zahăr?

— Nisip, spune. Călduț?

— Nu, mi-e rece.

— Vrea să spună, începi să ghicești unde suntem? Într-un loc unde îi aduceam pe mami a ta și pe Paul când erau mici?

Mă uit departe.

— Munți?

— Dune de nisip. Și între alea două, chestia albastră?

— Cerul.

— Dedesubt. Albastrul mai închis, de jos.

Mă dor ochii chiar și prin ochelari.

— Marea! spune Bunica.

Merg cu ei pe poteca de lemn, eu car găletușa. Nu e cum am crezut, vântul îmi tot bagă pietricele în ochi. Bunica întinde un covor mare cu flori, o să se umple de nisip, dar spune că nu-i nimic, e o pătură pentru picnic.

— Unde e picnicul?

— E cam devreme pentru picnic acum.

Nebunelu spune că să mergem la apă.

Am nisip în adidași, unul îmi iese din picior.

— Bună idee, zice Nebunelu.

Își scoate pantofii, își pune șosetele în ei și îi ține de șireturi.

Îmi pun și eu șosetele în adidași. Nisipul e umed și îl simt ciudat pe tălpi, sunt bucățele care înțeapă. Mami nu mi-a spus niciodată că așa e plaja.

— Hai să mergem, zice Nebunelu și începe să alerge spre mare.

Eu rămân mult în spate pentru că sunt niște bucăți uriașe care tot cresc și au ceva alb pe deasupra, vâjâie și se sparg. Marea nu se oprește din urlat și e prea mare, nu ar trebui să fim aici.

Mă întorc la Bunica pe pătura de picnic. Își mișcă degetele de la picioare, sunt încrețite.

Încercăm să facem un castel de nisip, dar nisipul nu e bun, castelul

se năruie.

Nebunelu se întoarce, are pantalonii suflecați și din ei picură apă.

— N-ai chef de-o bălăceală?

— E plin de caca.

— Unde?

— În mare. Caca se duce în jos pe țeavă în mare, nu vreau să merg prin caca.

Nebunelu râde.

— Mama ta nu prea știe multe despre instalații, nu?

— Mami știe despre tot.

E un fel de fabrică mare, unde se duc toate țevile de la toate toaletele.

Stă pe pătură, are tălpile pline de nisip.

— Băieții de-acolo scot caca din apă și curăță fiecare picătură până e bună de băut și apoi o pun la loc în țevi ca să ajungă iar în robinetele noastre.

— Și când ajunge în mare?

Nebunelu scutură din cap.

— Cred că marea e numai ploaie și sare.

— Ai gustat vreodată o lacrimă? întreabă Bunica.

— Da.

— Ei bine, așa e și marea.

Tot nu vreau să intru dacă e făcută din lacrimi.

Dar mă duc cu Nebunelu până lângă apă și căutăm comori. Găsim o scoică albă ca un melc, dar când îmi strecor degetul înăuntru, nu găsesc nimic.

Păstreaz-o, zice Nebunelu.

Dar când o să se întoarcă acasă?

Păi, zice Nebunelu, nu cred că ar fi părăsit-o dacă încă ar fi avut nevoie de ea.

Poate l-a mâncat o pasăre. Sau un leu. Bag scoica în buzunar, precum și una roz, una neagră și una lungă și periculoasă ca lama de cuțit. Am voie să le iau acasă pentru că cine pleacă la plimbare, pierde locul de onoare.

Luăm masa de prânz la un restaurant unde poți să mergi oricând să mănânci, nu doar la prânz. Eu vreau un SRB, adică un sendviș cald cu salată și roșie și bacon ascunse înăuntru.

În drum spre casă văd locul de joacă, dar e greșit cu totul, leagănele sunt invers.

— Nu, Jack, e altul, zice Bunica. E plin de locuri de joacă în tot orașul.

Multe lucruri din lume par să se repete.

•

— Noreen mi-a spus că te-ai tuns.

Vocea lui Mami e micuță la telefon.

— Da, dar nu mi-am pierdut puterile.

Stau sub Covor cu telefonul la ureche, în întuneric și mă prefac că Mami e aici.

— Acum fac baie singur, îi spun. M-am dat în leagăn și știu bani și foc și oamenii străzii și am doi de *Excavatorul Dylan* și conștiință și papuci moi.

— Oau!

— A, și am văzut marea, nu e caca în ea, mă păcăleai.

N-o aud.

— Îmi puneai atâtea întrebări, spune Mami. Iar eu nu aveam toate răspunsurile, așa că a trebuit să le inventez pe unele.

Aud doar respirația ei care plânge.

— Mami, poți să vii să mă iei astă-seară?

— Încă nu.

— De ce nu?

— Pentru că încă îmi ajustează porția de medicamente, încearcă să-și dea seama de ce am nevoie.

De mine, de mine are nevoie.

•

Vreau să-mi mănânc *pad thai*-ul cu Lingura Topită, dar Bunica spune că e neigienic.

Mai târziu sunt în camera de zi și fac surf printre canale, adică merg printre planete repede ca un surfer, și îmi aud numele, nu de-adevăratelea, ci în TV.

— … trebuie să îl ascultăm pe Jack.

— Într-un fel, toți suntem Jack, spune un bărbat care stă la o masă mare.

— Cu siguranță, spune un altul.

Și pe ei îi cheamă tot Jack? Sunt unii din cei un milion?

— Copilul nostru interior, prizonier în propria noastră Cameră 101, spune un alt bărbat, dând din cap.

Nu cred că am fost vreodată în camera aceea.

— Iar apoi eliberați în mod pervers, trezindu-ne singuri în mulțime…

— Copleșit de încărcătura senzorială a modernității, spune primul.

— A *post*-modernității.

E și o femeie.

— Dar cu siguranță, la nivel simbolic, Jack este copilul sacrificat, spune ea, zidit la temelie pentru a îmbuna spiritele.

Cum?

— De fapt, cred că arhetipul mai relevant aici este Perseu – născut dintr-o fecioară întemnițată, apoi lăsat să plutească pe mare într-o cutie de lemn, prototipul victimei care se întoarce ca erou, zice unul

dintre bărbați.

— Desigur, și Kasper Hauser a susținut că a fost foarte fericit în carcera lui, dar poate că prin asta a vrut să spună că Germania secolului XIX era doar o carceră mai mare.

— Jack măcar avea Televizorul.

Un alt bărbat râde.

— Cultura ca umbră pe zidul peșterii lui Platon.

Bunica intră și îl oprește cu o privire mânioasă.

— Era despre mine, îi spun.

— Tipii ăștia petrec prea mult timp la facultate.

— Mami spune că și eu trebuie să merg la facultate.

Bunica își dă ochii peste cap.

— Toate la timpul lor. Acum e timpul pentru pijamale și pentru spălat pe dinți.

•

Bunica o să-mi cumpere o minge de fotbal, sunt foarte încântat. Mă duc să mă uit la un bărbat de plastic cu un costum negru de cauciuc și înotătoare, apoi văd o grămadă mare de valize de toate culorile, roz și verde și albastru, apoi o scară rulantă. Fac un pas pe ea numai o secundă, dar nu mă pot întoarce, mă zboară jos-jos-jos și e cel mai minunat și mai înspăimântător lucru, *înspăiminunător*, ăsta-i un cuvânt sendviș, lui Mami i-ar fi plăcut. La sfârșit trebuie să sar, nu știu cum să mă întorc la Bunica. Îmi număr dinții de cinci ori, o dată îmi ies nouăsprezece în loc de douăzeci. Peste tot sunt semne care spun același lucru, *Numai trei săptămâni până la Ziua Mamei, nu merită tot ce e mai bun*? Mă uit la farfurii și aragaze și scaune, apoi mă fac moale, așa că mă întind pe un pat.

O femeie spune că nu am voie, așa că mă ridic.

— Unde e mămica ta, băiețaș?

— E la Clinică pentru că a încercat să se ducă devreme în Rai.

Femeia se holbează la mine.

— Sunt un bonsai.

— Ce ești?

— Am fost închiși, acum suntem vedete rap.

— Oh, Dumne… tu ești băiatul acela! Lorana, strigă, vino-ncoace. N-o să-ți vină să crezi. E Jack, băiatul de la Televizor, cel din magazie.

O altă persoană se apropie, clatină din cap.

— Nu, nu e. Cel din magazie e mai mic, cu părul lung prins la spate și cam cocoșat.

— E el, zice femeia, jur că e el.

— În niciun… spune cealaltă.

— Caz, zic eu.

Femeia izbucnește în râs.

— Nu se poate. Îmi dai un autograf?

— Lorana, nu știe să-și scrie numele.

— Ba da, spun, pot să scriu orice.

— Ești ceva…! îmi spune. Nu-i așa? o întreabă pe cealaltă.

Singurele hârtii sunt etichetele vechi de la haine, scriu *JACK* pe multe din ele ca femeile să le dea prietenelor lor, apoi apare Bunica în fugă cu o minge neagră și albă sub braț și nu am văzut-o niciodată atât de furioasă. Țipă la femei ceva despre *proceduri legate de copii dispăruți*, îmi rupe autografele în bucățele. Mă trage de mână, deși încerc să scap. Când ieșim în viteză din magazin poarta face *biiip biiip* și Bunica aruncă mingea de fotbal pe covor.

Când ajungem în mașină, nu se uită la mine în oglindă. O întreb:

— De ce mi-ai aruncat mingea?

— Declanșase alarma, spune Bunica, pentru că nu o plătisem.

— Voiai să o furi?

— Nu, Jack, strigă, a trebuit să alerg prin tot magazinul ca o nebună să te caut. Apoi îmi spune mai calm: orice s-ar fi putut întâmpla.

— Cum ar fi, un cutremur?

Bunica se holbează la mine în oglinda micuță.

— Te-ar fi putut răpi vreun străin, Jack, despre asta vorbim.

Un străin nu e un prieten, dar femeile sunt noile mele prietene.

— De ce?

— Pentru că poate voia și el un băiețel al lui, bine?

Nu e bine deloc.

— Sau ar fi putut chiar să-ți facă rău.

— Adică el?

Bătrânul Nick, numai că nu pot să-i spun numele.

— Nu, el e la închisoare, dar cineva ca el, spune Bunica.

Nu știam că mai e cineva ca el pe lume.

— Putem să ne întoarcem să-mi iei mingea? o întreb.

Pornește motorul și iese din parcare așa de repede, că roțile scrâșnesc.

În mașină sunt tot mai nervos și mai nervos.

Când ajungem acasă, îmi pun toate lucrurile în geanta cu Dora, în afară de adidași, pentru că nu încap, așa că îi arunc la gunoi și îl rulez pe Covor și îl târăsc după mine în jos pe scări.

Bunica apare pe hol.

— Te-ai spălat pe mâini?

— Mă duc înapoi la Clinică, strig la ea, și nu poți să mă oprești pentru că ești o… ești o străină.

— Jack, îmi spune, pune covorul ăla împuțit înapoi de unde l-ai luat.

— Tu ești împuțită, urlu.

Se apasă pe piept.

— Leo, spune peste umăr, jur că de data asta mi-a ajuns…

Nebunelu urcă pe scări și mă ia în brațe.

Covor îmi cade din mână. Nebunelu dă deoparte cu piciorul geanta cu Dora. Mă duce în brațe, țip și îl lovesc pentru că e voie, e un caz special, pot să-l și omor, îl omor și îl omor…

— Leo, se vaită Bunica de jos, Leo…

Fi fai fo fam, o să mă rupă în bucăți, o să mă înfășoare în Covor și-o să mă îngroape și *viermi înăuntru, viermi în afară*…

Nebunelu mă aruncă pe gonflabilă, dar nu mă doare.

El se așază în capăt și o face să se miște ca un val. Eu plâng și tremur și îmi curg mucii pe cearșaf.

Mă opresc din plâns. Îl caut pe Dinte sub gonflabilă, mi-l pun în gură și sug cu putere. Nu mai are gust de nimic.

Mâna lui Nebunelu e pe cearșaf lângă mine, are păr pe degete.

Ochii lui îi așteaptă pe ai mei.

— Împăcare-împăcare fără nicio supărare?

Îl mut pe Dinte pe gingie.

— Ce?

— Vrei să stăm pe canapea să mâncăm plăcintă și să ne uităm la meci?

— OK.

•

Ridic crengile căzute din copaci, chiar și pe cele enorme și grele. Împreună cu Bunica, le legăm cu sfoară și le lăsăm să le ia orașul.

— Cum le ia orașul…?

— Adică bărbații din oraș a căror treabă e să le adune.

Când o să mă fac mare, treaba mea va fi să fiu un gigant, nu unul care mănâncă, ci unul care prinde copiii ce cad în mare poate și îi pune cu grijă înapoi pe uscat.

— Alertă, păpădie! strig.

Bunica o scoate cu hârletul, pentru ca iarba să poată crește, nu e loc pentru tot.

Când obosim ne întindem în hamac, inclusiv Bunica.

— Așa stăteam și mă legănam cu mami a ta când era mică.

— Îi dădeai?

— Ce să-i dau?

— De la sân.

Bunica scutură din cap.

— Îi plăcea să se joace cu degetele mele în timp ce-și bea laptele din sticlă, mi le dădea peste cap.

— Unde e mami cu burtica?

— A… știi despre ea? Mi-e teamă că n-am nici cea mai vagă idee.

— A mai avut un bebeluș?

Bunica nu spune nimic. Apoi spune:

— E un gând frumos.

•

Pictez la masa din bucătărie, sunt îmbrăcat cu șorțul vechi al Bunicii pe care e desenat un crocodil și *Am mâncat crocodilul din râu*. Astăzi nu fac desene adevărate, numai pete și dungi și spirale și chestii. Folosesc toate culorile, ba chiar le amestec în bălți. Îmi place să pun o bucățică udă pe foaie și apoi s-o îndoi peste, așa cum mi-a arătat Bunica, pe urmă, când o deschid, e un fluture.

E Mami la geam.

Roșul se varsă. Încerc să șterg, dar e tot pe picior și pe podea. Fața lui Mami nu mai e acolo, alerg la fereastră, numai că a dispărut. Oare doar îmi imaginam? Am pus roșu pe fereastră și pe chiuvetă și pe blat.

— Bunica? strig. Bunica?

Apoi Mami e chiar în spatele meu.

Alerg până aproape de ea. Vrea să mă ia în brațe, dar eu spun:

— Nu, sunt proaspăt vopsit.

Râde, îmi desface șorțul și îl aruncă pe masă. Mă strânge tare, dar îmi țin mâinile lipicioase și piciorul departe.

— Să nu te recunosc, îi spune capului meu.

— De ce să nu…?

— Cred că din cauza părului.

— Uite, am un pic de păr lung în brățară, dar se tot agață de lucruri.

— Mi-o dai mie?

— Sigur.

Când mi-o dau jos de la încheietură, se ia niște vopsea pe ea. Mami și-o pune la mână. Arată altfel, dar nu știu cum.

— Scuze că te-am făcut roșie pe mână.

— E OK, spune Bunica, intrând în bucătărie, se spală.

— Nu i-ai spus că vin? întreabă Mami și o pupă.

— M-am gândit că ar fi mai bine să nu, în caz că ar fi apărut ceva.

— N-avea ce să apară.

— Mă bucur să aud asta.

Bunica se șterge la ochi și începe să curețe vopseaua.

— Până acum Jack a dormit pe o saltea gonflabilă la noi în cameră, dar pot să vă fac patul pe canapea…

— De fapt, ar cam trebui s-o luăm din loc.

Bunica rămâne nemișcată un minut.

— Rămâneți la cină, sper?

— Sigur, spune Mami.

Nebunelu face coaste de porc cu risotto, nu-mi plac părțile cu os, dar mănânc tot orezul și strâng sosul cu furculița. Nebunelu îmi fură o bucățică de carne.

— Hoțomane, nu fura!

— Oh, fir-ar, mârâie.

Bunica îmi arată poze cu Mami și Paul când erau mici, dintr-o carte

grea. Mă chinui să cred, apoi văd una cu fata pe plajă, cea pe care Bunica și Nebunelu mi-au făcut-o acolo și fața ei e exact ca a lui Mami. I-o arăt lui Mami.

— Da, sunt eu, spune și dă pagina.

E una cu Paul care face cu mâna dintr-o banană uriașă, care e de fapt o statuie, și una cu amândoi când mănâncă înghețată la cornet și cu Bunicul, dar arată mai tânăr și Bunica la fel, are părul negru în poză.

— Unde e poza cu hamacul?

— Eram tot timpul în hamac, așa că probabil nimeni nu s-a gândit să facă o poză, spune Mami.

— Trebuie să fie groaznic să nu ai niciuna, spune Bunica.

— Niciuna cu ce? întreabă Mami.

— Cu Jack, de când era bebeluș. Vreau să zic, ca să ai câteva amintiri.

Fața lui Mami e goală.

— Nu uit nici măcar o zi.

Își privește ceasul de la mână, nu știam că are unul, ceasul are degete ascuțite.

— La ce oră te așteaptă la Clinică? întreabă Nebunelu.

Mami scutură din cap.

— Am terminat cu asta.

Scoate ceva din buzunar și o flutură, e o cheie pe un inel.

— Ce zici, Jack, tu și mine avem propriul nostru apartament.

Bunica îi spune pe celălalt nume.

— Crezi că e o idee așa de bună? întreabă Bunica.

— A fost ideea mea. E în regulă, mamă. Avem consilieri 24 din 24.

Dar n-ai mai locuit niciodată departe de casă…

Mami se holbează la Bunica, la fel și Nebunelu, care scoate un mare hohot de râs.

— Nu e nimic de râs, zice Bunica și-l împunge în piept. Știe la ce mă refer.

Mami mă duce sus ca să împachetăm.

— Închide ochii, îi spun, am niște surprize pentru tine.

O duc în dormitor.

— Ta-daa.

Aștept.

— E Covor și multe din lucrurile noastre, le-a adus poliția.

— Văd, spune.

— Uite, Jeep și Telecomandă…

— Hai să nu cărăm chestii stricate cu noi, spune, ia numai lucrurile de care chiar ai nevoie și pune-le în rucsacul nou cu Dora.

— Am nevoie de toate.

Mami oftează.

— Faci cum te taie capul.

Cum mă taie capul?

— Astea sunt cutiile în care au venit.

— Am spus OK.

Nebunelu pune toate lucrurile noastre în spate, în mașina albă.

— Trebuie să-mi reînnoiesc permisul, spune Mami în timp ce Bunica e la volan.

— S-ar putea să fii puțin cam ruginită…

— Sunt ruginită la toate încheieturile, spune Mami.

— De ce…? întreb.

— Ca Omul de Tinichea, îmi spune Mami peste umăr.

Își ridică puțin cotul și scoate un scârțâit.

— Hei, Jack, ne cumpărăm o mașină numai a noastră într-o zi?

— Da. Sau mai bine un elicopter. Un super elicopter tren mașină submarin.

— Asta da invenție.

Trec ore și ore în mașină.

— De ce durează așa de mult? întreb.

— Pentru că trebuie să traversăm tot orașul, spune Bunica. Practic e în statul următor.

— Mamă…

Cerul se întunecă.

Bunica parchează unde-i spune Mami. E un semn mare pe care scrie LOCUINȚĂ ASISTATĂ INDEPENDENT. Ne ajută să ducem toate cutiile și bagajele sus în clădirea care e făcută din cărămizi maro, numai eu o trag pe Dora pe roți. Intrăm pe o ușă mare cu un bărbat numit portar care ne zâmbește.

— Ne încuie înăuntru? îi șoptesc lui Mami.

— Nu, doar pe ceilalți oameni afară.

Sunt trei femei și un bărbat care se numesc Asistenți Sociali, suntem foarte bine-veniți să sunăm oricând avem nevoie de ajutor, cu orice, așa ca și cum i-am suna la telefon. Sunt multe etaje și apartamente la fiecare etaj, al meu și al lui Mami e la șase. O trag de mânecă și-i șoptesc:

— Cinci.

— Ce spui?

— Nu putem fi la cinci?

— Îmi pare rău, nu putem să alegem, îmi spune.

Când se trântește ușa liftului, Mami se scutură.

— Ești bine? întreabă Bunica.

— Încă un lucru cu care trebuie să mă obișnuiesc.

Mami trebuie să tasteze un cod secret ca să facă liftul să se miște. Simt ceva ciudat în burtică la urcat. Apoi ușile se deschid și suntem deja la etajul 6, am zburat fără să știm. Pe o ușiță în perete scrie

INCINERATOR, când punem gunoiul înăuntru se duce jos jos jos și ia foc. Pe uși nu sunt numere, sunt litere, a noastră e B, asta înseamnă că locuim în 6B. 6 nu e un număr rău ca 9, e de fapt inversul lui 9. Mami pune cheia în gaură și când răsucește se strâmbă, e de la încheietura rea. Încă n-a reparat-o de tot.

— Acasă, spune și împinge ușa.

Cum e acasă dacă n-am mai fost aici până acum?

Un apartament e ca o casă numai că e turtit. Sunt cinci camere, numărul meu norocos, una e baia cu o cadă, deci putem să facem băi, nu dușuri.

— Putem să facem o baie acum?

— Hai să ne instalăm mai întâi, zice Mami.

Aragazul face flăcări, ca la Bunica. Următoarea după bucătărie e camera de zi care are o canapea și o masă joasă și un TV super mare.

Bunica e în bucătărie, despachetează o cutie.

— Lapte, chifle, nu știu dacă ai început să bei iar cafea… Îi plac cerealele astea în formă de literele alfabetului, zilele trecute a scris VULCAN.

Mami își pune mâinile pe Bunica și o oprește din mișcat un minut.

— Mulțumesc.

— Să mai dau o fugă după altceva?

— Nu, cred că te-ai gândit la tot. Noapte bună, mamă.

Fața Bunicii e chinuită.

— Știi…

— Ce?

Mami așteaptă.

— Ce e?

— Nici eu n-am uitat nici măcar o zi.

Nu mai spune niciuna nimic și eu mă duc să încerc paturile, să văd care e mai săltăreț.

După ce Bunica se duce acasă la ea, Mami îmi arată cum să trag zăvorul, e ca o cheie cu care numai noi de dinăuntru putem să închidem și să deschidem.

În pat îmi aduc aminte și îi ridic tricoul.

— Ah, spune Mami, nu cred că mai e nimic acolo.

— Ba da, trebuie să fie.

— Știi cum e cu sânii, dacă nu le bea nimeni laptele, se gândesc *OK, nimeni nu mai vrea, deci nu mai facem lapte.*

— Ce prostuți de sâni. Pun pariu că eu mai găsesc…

— Nu, spune Mami și-și pune mâna între noi, îmi pare rău. Gata. Vino-aici.

Ne îmbrățișăm strâns. Pieptul îi face *bum bum* în urechea mea, asta e inima ei. Îi ridic tricoul.

— Jack…

Îl pup pe dreptul și-i spun, „Pa-pa”. Pe stângul îl pup de două ori pentru că a fost mereu mai cremos. Mami îmi ține capul atât de strâns că îi spun:

— Nu pot să respir.

Îmi dă drumul.

•

Fața lui Dumnezeu îmi bate în ochi, e roșie și stinsă. Clipesc și fac lumina să intre și să iasă. Aștept până Mami începe să respire.

— Cât timp trebuie să stăm aici la Locuința Asistată „Independent Living”?

Mami cască.

— Stăm cât vrem noi.

— Aș vrea să stăm o săptămână.

Se întinde toată.

— Bine, o să stăm o săptămână, apoi vedem.

Îi încolăcesc părul ca o sfoară.

— Aș putea să ți-l tai și atunci am fi din nou la fel.

Mami clatină din cap.

— Cred că pe-al meu îl las lung.

Când despachetăm, am o problemă mare, nu-l găsesc pe Dinte.

Caut prin toate lucrurile mele și apoi peste tot în jur în caz că l-am scăpat azi-noapte. Încerc să-mi amintesc când l-am avut ultima dată în mână sau în gură. Nu azi-noapte, dar poate noaptea trecută la Bunica îl aveam, cred. Îmi vine un gând groaznic, poate l-am înghițit din greșeală în somn.

— Ce se întâmplă cu lucrurile pe care le mâncăm, dar nu sunt mâncare?

Mami își pune șosetele în sertar.

— Cum ar fi?

Nu pot să-i spun că poate am pierdut o bucățică din ea.

— O pietricică sau ceva asemănător.

— Ah, atunci alunecă în jos.

Astăzi nu mergem cu liftul, nici măcar nu ne îmbrăcăm. Stăm în Locuința noastră Asistată și învățăm toate bucățelele.

— Am putea să dormim în camera asta, spune Mami, dar tu te-ai putea juca în cealaltă, unde e mai mult soare.

— Cu tine.

— Da, numai că uneori eu aș face alte lucruri, așa că poate în timpul zilei camera unde dormim ar putea fi camera mea.

Ce alte lucruri?

Mami ne toarnă cereale fără să numere. Îi mulțumesc Pruncului Isus.

— Am citit o carte în facultate unde scria că toată lumea trebuie să aibă o cameră proprie, spune.

— De ce?

— Ca să stea acolo și să se gândească.

— Eu pot să gândesc și în aceeași cameră cu tine.

Aștept.

— Tu de ce nu poți să gândești în aceeași cameră cu mine?

Mami face o mutră.

— De cele mai multe ori pot, dar uneori ar fi frumos să am un loc care e numai al meu unde să mă duc.

— Nu cred.

Oftează.

— Hai să încercăm, numai azi. Am putea să facem tăblițe cu numele noastre și să le lipim pe uși…

— Tare.

Desenăm tot felul de litere colorate pe pagini, scriem *CAMERA LUI JACK* și *CAMERA LUI MAMI*, apoi le lipim cu bandă adezivă și folosim cât de multă vrem.

Trebuie să fac caca, mă uit după Dinte, dar nu-l văd.

Stăm pe canapea și ne uităm la vaza de pe masă, e făcută din sticlă, numai că nu e invizibilă, are albastru și verde.

— Nu-mi plac pereții, îi spun lui Mami.

— Ce nu-i bine cu ei?

— Sunt prea albi. Hei, știi ce, am putea să cumpărăm pătrate de plută de la magazin și să le lipim peste tot.

— Nici să nu te gândești.

După un minut spune:

— E un început nou, îți aduci aminte?

Spune *îți aduci aminte*, dar nu vrea să-și aducă aminte de Cameră.

Mă gândesc la Covor și alerg să-l scot din cutie și îl trag după mine.

— Unde o să stea Covor, lângă canapea sau lângă pat?

Mami dă din cap.

— Dar…

— Jack, e pătat și ros ca vai de el de la șapte ani de… de-aici simt mirosul. A trebuit să mă uit cum învățai să te târăști pe el, să mergi, te tot împiedicai de el. Ai făcut caca pe el o dată, altă dată s-a vărsat supa, niciodată nu l-am putut curăța cum trebuie.

Are ochii strălucitori și prea mari.

— Da, și m-am născut pe el și am fost mort în el.

— Da, așa că tot ce aș vrea ar fi să-l arunc în incinerator.

— Nu!

— Dacă măcar o dată te-ai gândi și la mine în loc de…

— Mă gândesc, țip. M-am gândit tot timpul la tine când erai Plecată.

Mami închide ochii doar o secundă.

— OK, uite cum facem: poți să-l ții la tine în cameră, dar făcut sul în

dulap, bine? Nu vreau să fiu obligată să-l văd.

Se duce în bucătărie, aud cum dă drumul la apă. Iau vaza și o arunc în perete. Se sparge într-un catralion de bucăți.

— Jack…

Mami stă și se uită la mine.

— Nu mai vreau să fiu iepurașul tău, urlu.

Alerg în *CAMERA LUI JACK* cu Covor după mine, e greu. Îl târăsc în dulap și mă înfășor în el și stau acolo o sută de ore și plâng și Mami nu vine.

Fața mea e țeapănă acolo unde s-au uscat lacrimile. Nebunelu spune că așa face sarea, adună valurile în mici bazine pe care apoi soarele le usucă.

Se aude un sunet înspăimântător *bzz bzz bzz*, apoi o aud pe Mami vorbind.

— Da, cred că e un moment la fel de bun ca oricare altul.

După un minut o aud lângă dulap, îmi spune:

— Avem musafiri.

Sunt doctorul Clay și Noreen. Ne-au adus o mâncare care se numește la pachet, paste și orez și niște lucruri galbene alunecoase foarte bune.

Cioburile nu mai sunt, cred că Mami le-a dispărut în incinerator.

Ne-au adus un computer, doctorul Clay îl instalează ca să ne putem juca și ca să putem trimite e-mailuri. Noreen îmi arată cum să fac desene direct pe ecran cu săgeata schimbată într-o pensulă. Fac unul cu mine și cu Mami în Locuința Asistată.

— Ce sunt liniile astea? întreabă Noreen.

— Spațiul.

— Cosmosul?

— Nu, tot spațiul de dinăuntru, aerul.

— Celebritatea e o traumă secundară, îi spune doctorul Clay lui Mami. V-ați mai gândit la posibilitatea de a avea identități noi?

Mami dă din cap.

— Nu-mi pot imagina… Adică, eu sunt eu și Jack e Jack, nu? Cum aș putea să încep să-i spun Michael sau Zane sau ceva de genul ăsta?

De ce să-mi spună Michael sau Zane?

— Atunci, cel puțin un alt nume de familie, spune doctorul Clay, ca să atragă mai puțin atenția când va merge la scoală.

— Când merg la școală?

— Numai când o să fii pregătit, spune Mami, nu-ți face probleme.

Nu cred că o să fiu pregătit vreodată.

Seara facem baie și stau cu capul pe burtica lui Mami în apă, aproape adorm.

Exersăm să fim în cele două camere ale noastre și să vorbim unul cu altul, numai că nu prea tare pentru că mai sunt și alte persoane în

Locuințe Asistate care nu sunt 6B. Când eu sunt în *CAMERA LUI JACK* și Mami e în *CAMERA LUI MAMI* nu e așa de rău, numai când e în alte camere și eu nu știu în care, asta nu-mi place.

— E în regulă, spune, eu o să te aud mereu.

Mai mâncăm mâncare la pachet *fierbințită* în cuptorul cu microunde, e un aragaz micuț care merge super repede cu raze mortale invizibile.

— Nu-l găsesc pe Dinte, îi spun.

— Dintele meu?

— Da, ăla rău care a căzut și pe care eu l-am păstrat, l-am avut tot timpul când ai fost plecată, numai că acum cred că s-a pierdut. Sau poate că l-am înghițit, dar n-a alunecat în caca încă.

— Nu-ți face griji, spune Mami.

— Dar…

— Oamenii se mișcă atât de mult prin lume, se pierd tot felul de lucruri tot timpul.

— Dinte nu e doar un lucru, trebuie să îl am.

— Crede-mă, nu trebuie.

— Dar…

Mă prinde de umeri.

— Pa-pa, dinte cariat. Sfârșitul poveștii.

Aproape râde, dar eu nu.

Cred că poate într-adevăr l-am înghițit din greșeală. Poate că n-o să alunece în caca, poate o să stea ascuns într-un colț înăuntrul meu pentru totdeauna.

•

Noaptea îi șoptesc:

— Încă nu dorm.

— Știu, spune Mami. Nici eu.

Dormitorul nostru e *CAMERA LUI MAMI* care e în Locuința Asistată care e în America lipită de lume care e o minge albastră și verde care are un milion de kilometri de jur împrejur și se învârte mereu. În afara lumii e Spațiul. Nu știu de ce nu cădem. Mami spune că de la gravitație, o putere invizibilă care ne ține lipiți de pământ, dar eu nu o simt.

Apare fața galbenă a lui Dumnezeu, ne uităm pe fereastră.

— Ai observat, întreabă Mami, că e tot mai devreme în fiecare dimineață?

În Locuința Asistată sunt șase ferestre, toate arată imagini diferite, dar unele cu aceleași lucruri. Preferata mea e cea de la baie, pentru că de acolo văd un șantier unde pot să mă uit la macarale și excavatoare. Le spun toate cuvintele lui *Dylan*, le place asta.

Suntem în camera de zi și mă încalț cu adidașii pentru că ieșim. Văd spațiul unde a fost vaza înainte să o arunc.

— Am putea să cerem alta Cadou de duminică, îi spun lui Mami,

apoi îmi amintesc.

Pantofii ei au șireturi pe care le leagă. Se uită la mine, dar nu e nervoasă.

— Știi, n-o să trebuiască să-l mai vezi niciodată.

— Bătrânul Nick.

Îi spun numele ca să văd dacă mă sperie, un pic, dar nu foarte tare.

— Eu va trebui să-l mai văd doar o dată, spune Mami, când o mă duc la tribunal.

— De ce trebuie să te duci?

— Morris spune că aș putea prin cameră web, dar vreau să stau față-n față cu el, să mă uit în ochiul lui cel rău.

Care din ei este? Încerc să-mi amintesc ochii lui.

— Poate că acum *el* o să ne ceară *nouă* Cadoul de duminică, asta ar fi distractiv.

Mami nu face un râs drăguț. Se uită în oglindă, își desenează linii negre în jurul ochilor și roșu pe gură.

— Arăți ca un clovn.

— Se numește machiaj, îmi spune. Ca să arăt mai bine.

— Tu arăți mai bine tot timpul, îi spun.

Îmi zâmbește în oglindă. Îmi ridic vârful nasului și îmi vâr degetele în urechi și flutur din ele.

Ne ținem de mână, dar aerul e foarte cald astăzi, așa că se fac alunecoase. Ne uităm în vitrinele magazinelor numai că nu intrăm, mergem mai departe. Mami spune că lucrurile sunt fie ridicol de scumpe, fie niște zdrențe ieftine.

— Acolo se vând bărbați și femei și copii, îi spun.

— Poftim?

Se întoarce.

— Ah, nu, uite, e un magazin de haine, deci dacă scrie *Bărbați, femei, copii*, înseamnă că au haine pentru toți acești oameni.

Când trebuie să trecem strada, apăsăm pe buton și așteptăm omulețul verde, cu el suntem în siguranță. Mai încolo e un lucru care pare de beton, dar sunt copii înăuntru, țipă și sar să se ude, se numește stropitoare. Ne uităm o vreme, dar nu prea mult pentru că Mami spune că am putea arăta dubios.

Ne jucăm de-a Spionatul. Cumpărăm înghețată care are cel mai bun lucru din lume, a mea e de vanilie și a lui Mami de căpșuni. Data viitoare putem să ne luăm altele, sunt sute. O bucată mare e foarte rece de sus până jos și mă doare fața, Mami îmi arată cum să-mi pun mâna pe nas și să miros aerul cald. Sunt în lume de trei săptămâni și jumătate, și tot nu știu ce o să mă doară.

Am niște monede pe care mi le-a dat Nebunelu, îi cumpăr lui Mami o agrafă de păr cu o gărgăriță, dar e doar una prefăcută.

Îmi spune mulțumesc iar și iar.

— Poți să o porți pentru totdeauna, chiar și când mori, îi spun. O să mori înaintea mea?

— Ăsta e planul.

— De ce ăsta e planul?

— Păi, când tu o să ai o sută de ani, eu o să am o sută douăzeci și unu de ani și corpul meu va fi cam ruinat.

Zâmbește.

— Voi fi în Rai și-ți voi pregăti camera.

— Camera noastră, spun.

— Bine, camera noastră.

Apoi văd o cabină telefonică și intru să mă joc de-a Superman care se schimbă în costum, îi fac cu mâna lui Mami prin geam. Văd niște bilețele mici cu fețe zâmbitoare care spun *Blonda Dotată 18* și *Filipina Shemale*, sunt ale noastre pentru că ce-am găsit al meu să fie, dar când i le arăt lui Mami spune că sunt murdare și mă pune să le arunc la gunoi.

O vreme ne rătăcim, dar apoi Mami vede numele străzii unde e Locuința Asistată, deci nu ne rătăciserăm cu adevărat. Mi-au obosit picioarele. Cred că oamenii din lume sunt obosiți tot timpul.

În Locuință stau în picioarele goale, n-o să-mi placă niciodată pantofii.

Persoanele de la 6C sunt o femeie și două fete mari, mai mari decât mine, dar nu mari de tot. Femeia poartă ochelari de soare tot timpul, chiar și în lift, și are o cârjă cu care tot lovește, fetele nu vorbesc, cred, dar i-am făcut uneia cu mâna și mi-a zâmbit.

•

În fiecare zi sunt lucruri noi.

Bunica mi-a adus un set de acuarele, sunt zece culori ovale într-o cutie cu capac invizibil. Clătesc pensula după fiecare ca să nu se amestece și când apa se murdărește, iau alta. Prima dată când ridic desenul ca să-i arăt lui Mami picură, așa că următoarele le uscăm pe masă.

Mergem la casa cu hamac și fac un super Lego cu Nebunelu, un castel și un *vruumobil*.

Acum Bunica poate să vină la noi numai după-amiaza, pentru că diminețile are o slujbă într-un magazin unde oamenii cumpără peruci și sâni prefăcuți după ce ale lor cad. Mami și mine mergem să ne uităm la ea prin ușa magazinului, nu seamănă cu Bunica. Mami spune că fiecare om are mai multe identități diferite.

Paul vine la Locuința Asistată cu o surpriză pentru mine, o minge de fotbal, ca aceea pe care a aruncat-o Bunica în magazin. Merg cu el în parc, dar nu și Mami, pentru că ea se duce la o cafenea să se întâlnească cu una dintre vechile ei prietene.

— Bravo, spune Paul. Încă o dată.

— Nu, tu, zic.

Face un șut mare de tot, mingea se lovește de o clădire și dispare în niște tufișuri.

— Du-te după ea, strigă.

Când o lovesc, mingea se duce în iaz și plâng.

— Hei, vrei să-mi arăți cât de repede poți să alergi?

— Aveam Pistă în jurul lui Pat, îi spun. Pot, făceam un dus-întors în șaisprezece pași.

— Uau! Pun pariu că acum poți și mai repede.

Dau din cap.

— O să cad.

— Nu cred, spune Paul.

— Zilele astea cad tot timpul, lumea se cam clatină *ini-mini*.

— Da, dar iarba e foarte moale, așa că oricum nu te lovești, chiar dacă o să cazi.

Apar Bronwyn și Deana, le văd imediat cu ochii mei ageri.

•

E tot mai cald în fiecare zi, Mami spune că e incredibil pentru Aprilie.

Apoi plouă. Spune că ar putea fi distractiv să cumpărăm două umbrele și să ieșim cu ele în ploaia care s-ar lovi de umbrele și nu ne-ar uda deloc, dar eu nu cred.

A doua zi e uscat din nou așa că ieșim, sunt bălți, dar nu mi-e frică de ele, merg cu papucii mei moi și mi se udă picioarele prin găuri, e OK.

Mami și cu mine facem o înțelegere, o să încercăm totul ca să știm ce ne place.

Deja îmi place să merg în parc cu mingea de fotbal și să hrănesc rațele. Acum îmi place foarte tare locul de joacă, nu mi-a plăcut doar atunci când băiatul ăla a venit pe tobogan chiar după mine și m-a lovit în spate. Îmi place Muzeul de Istorie Naturală, numai că dinozaurii sunt doar unii morți de la care au rămas oasele.

La baie aud oameni vorbind spaniolă, dar Mami spune că se numește chineză. Sunt sute de feluri diferite de a vorbi, asta mă amețește.

În alt muzeu, ne uităm la picturi, seamănă puțin cu capodoperele noastre care au venit odată cu terciul de ovăz, dar mult, mult mai mari, de asemenea se vede vopseaua lipicioasă. Îmi place să mă plimb prin camera plină de ele, dar apoi mai sunt multe alte camere și mă întind pe o bancă și bărbatul în uniformă se apropie cu o față nu prea prietenoasă, așa că o iau la fugă.

Nebunelu vine la Locuință cu un super lucru pentru mine, o bicicletă pe care o păstrau pentru Bronwyn, dar o primesc eu primul, pentru că sunt mai mare. Are fețe sclipitoare în spițele de la roți.

Trebuie să port o cască și genunchiere și cotiere când merg în parc pentru dacă o să cad, dar nu cad, îmi țin echilibrul, Nebunelu spune că sunt un talent înnăscut. A treia oară când mergem, Mami mă lasă să nu port cotierele și genunchierele, în câteva săptămâni o să-mi dea jos roțile ajutătoare, pentru că n-o să mai am nevoie de ele.

Mergem la un concert care e într-un parc, nu parcul de lângă noi, ci unul unde trebuie să mergem cu autobuzul. Îmi place foarte tare cu autobuzul, ne așezăm sus și ne uităm în capetele cu păr ale oamenilor de pe stradă. La concert, regula e că persoanele cu muzica fac gălăgie și noi nu avem voie să spunem nici pâs, doar să aplaudăm la sfârșit.

Bunica spune de ce nu mă duce Mami la zoo, dar Mami spune că nu suportă cuștile.

Mai mergem și la o piesă de teatru, asta e când adulții se costumează și se joacă așa ca niște copii și toată lumea se uită. E în alt parc și se numește *Visul unei nopți de vară*. Stau pe iarbă, îmi țin degetele pe gură să-mi aduc aminte să fac liniște. Niște zâne se luptă pentru un băiețel, spun foarte multe cuvinte care se amestecă unele cu altele. Uneori zânele dispar și niște persoane în negru mută mobila.

— Cum făceam noi în Cameră, îi șoptesc lui Mami, aproape că râde.

Dar apoi niște persoane de lângă noi încep să strige „Oh, spirite!” și „Mărire, Titania”, mă enervez și le fac semn să tacă și pe urmă țip la ei să facă liniște. Mami mă trage de mână în spate spre copaci și îmi spune că bucățica aceea se numea participarea publicului și că e voie.

Când ne întoarcem acasă în Locuință, scriem tot ce am încercat, lista e tot mai lungă. Mai scriem și o listă cu lucruri pe care poate o să le încercăm când o să avem mai mult curaj.

Să zburăm cu un avion
Să ne întâlnim cu prietenii lui Mami
Să conducem mașina
Să mergem la Polul Nord
Să mergem la școală (*eu*) *și la facultate* (*Mami*)
Să ne găsim un apartament care nu e Locuință Asistată
Să inventăm ceva
Să ne facem prieteni noi
Să trăim în altă țară, nu în America
Să ne jucăm în casa altui copil ca Pruncul Isus și Ioan Botezătorul
Să luăm lecții de înot
Mami să meargă la dans noaptea și eu să stau la Nebunelu și la Bunica pe gonflabilă
Să avem slujbe
Să mergem pe Lună

Cel mai important e *să ne luăm un câine pe care să îl cheme Lucky*, eu sunt gata în fiecare zi, dar Mami spune că deocamdată are destule pe cap, poate când o să împlinesc șase ani.

— Și o să am un tort cu lumânări?

— Șase lumânări, spune, îți jur.

Noaptea, în patul nostru, care nu e Pat, mângâi cuvertura care e mai umflată decât era Plapumă. Când aveam patru ani, nu știam despre lume sau credeam că sunt doar povești. Apoi Mami mi-a spus că e adevărată și am crezut că știu totul. Dar acum sunt în lume tot timpul, și de fapt nu știu multe, sunt mereu neclar.

— Mami?

— Da?

Miroase în continuare ca ea, dar nu ca sânii ei, acum sunt doar sâni.

— Îți dorești vreodată să nu fi evadat?

Nu aud nimic. Apoi spune:

— Nu, nu-mi doresc asta niciodată.

•

— E de-a dreptul perfid, îi spune Mami doctorului Clay, atâția ani am tânjit după compania cuiva, iar acum nu mai par să fiu în stare de asta.

El dă din cap, sorb cafea aburindă, acum și Mami o bea ca adulții ca să poată să funcționeze. Eu beau în continuare lapte, numai că uneori e lapte cu ciocolată, are gust de ciocolată, dar e voie. Sunt pe podea cu Noreen, facem un puzzle, e super greu cu 24 de piese de tren.

— În cele mai multe zile… Jack îmi ajunge.

— „Sufletul își alege compania care-i convine. Apoi închide ușa."

Asta e vocea lui de poezii.

Mami dă din cap.

— Da, dar nu așa îmi amintesc de mine.

— A trebuit să te schimbi ca să supraviețuiești.

Noreen ridică privirea.

— Nu uita, oricum te-ai fi schimbat. Ai împlinit douăzeci de ani și te-ai maturizat, ai avut un copil… n-ai fi rămas aceeași.

Mami doar soarbe din cafea.

•

Într-o zi mă întreb dacă se deschid ferestrele. O încerc pe cea de la baie, mișc mânerul și împing geamul. Mi-e frică de aer, dar sunt *fricteaz*, mă aplec în afară și pun mâna prin el. Sunt pe jumătate înăuntru pe jumătate afară, e cel mai minunat…

— Jack!

Mami mă trage înăuntru de spatele tricoului.

— Au!

— Dacă pici de la etajul șase, îți zdrobești craniul.

— Nu picam, îi spun, eram înăuntru și afară în același timp.

— Erai un zevzec în același timp, îmi spune, dar aproape zâmbește.

Mă duc după ea în bucătărie. Bate ouă într-un vas pentru frigănele. Cojile sunt strivite, le aruncăm la gunoi, pa-pa. Mă întreb dacă se vor transforma în alte ouă.

— Ne întoarcem din Rai?

Cred că Mami nu mă aude.

— Creștem iar în burtici?

Asta se numește reîncarnare.

Taie pâinea.

— Unii oameni cred că ne întoarcem ca măgari sau ca melci.

— Nu, oameni în aceleași burtici. Dacă o să cresc în tine încă o dată…

Mami aprinde focul.

— Ce vrei să mă întrebi?

— O să-mi spui tot Jack?

Se uită la mine.

— OK.

— Promiți?

— Mereu îți voi spune Jack.

•

Mâine e 1 Mai, asta înseamnă că vine vara și o să fie o paradă. Poate mergem să ne uităm.

— E 1 Mai în toată lumea? întreb.

Mâncăm granola din castroane pe canapea, cu grijă să nu vărsăm.

— Cum adică? zice Mami.

— Adică e 1 Mai și în Cameră?

— Presupun că da, dar nu e nimeni acolo să sărbătorească.

— Am putea să mergem acolo.

Își lovește lingura de castron.

— Jack!

— Putem?

— Chiar vrei asta?

— Da.

— De ce?

— Nu știu, îi spun.

— Nu-ți place afară?

— Ba da. Nu totul.

— Nu, dar în mare parte? Îți place mai mult decât în Cameră?

— În mare parte, da.

Mănânc restul de granola și ce a lăsat Mami în castronul ei.

— Putem să ne întoarcem acolo cândva?

— Nu ca să locuim acolo.

Dau din cap.

— Numai în vizită. Un minut.

Mami își sprijină gura pe mână.
— Eu nu cred că pot.
— Ba da, poți.
Aștept.
— E periculos?
— Nu, dar numai gândul… mă face să mă simt de parcă…
Nu mai spune cum.
— Te țin eu de mână.
Mami se uită la mine mult timp.
— Ce-ar fi să mergi singur?
— Nu.
— Cu cineva, vreau să spun. Cu Noreen?
— Nu.
— Sau cu Bunica?
— Cu tine.
— Nu pot…
— Aleg pentru amândoi, îi spun.
Se ridică, cred că e supărată. Se duce în *CAMERA LUI MAMI* și vorbește cu cineva la telefon.
Mai târziu sună portarul la ușă și ne spune că ne așteaptă o mașină de poliție.
— Ești tot Ofițerul Oh?
— Sigur că da, îmi spune. Nu ne-am văzut de mult.
Pe geamul mașinii de poliție sunt punctulețe, cred că e ploaie. Mami își roade degetul.
— O idee proastă, îi spun și-i trag mâna.
— Da.
Își roade degetul din nou.
— Aș vrea să fie mort, spune aproape în șoaptă.
Știu despre cine vorbește.
— Dar nu în Rai.
— Nu, afară din Rai.
— Cioc cioc cioc, dar nu poate să intre.
— Da.
— Ha ha.
Două mașini de pompieri trec pe lângă noi cu sirenele pornite.
— Bunica spune că sunt mai mulți ca el.
— Poftim?
— În lume, persoane ca el.
— Ah, spune Mami.
— E adevărat?
— Da. Partea complicată e că majoritatea oamenilor sunt undeva la mijloc.
— Unde?

Mami se uită pe geam, dar nu știu la ce.

— Undeva între bine și rău, bucățele din fiecare amestecate.

Punctulețele de pe geam se unesc în mici râuri.

Când ne oprim, știu că am ajuns pentru că Ofițerul Oh spune:

— Am ajuns.

Nu-mi amintesc din care casă a ieșit Mami în noaptea cu Marea Evadare, toate au garaje. Niciuna nu arată special, ca un secret. Ofițerul Oh spune:

— Ar fi trebuit să aduc niște umbrele.

— Picură doar, spune Mami.

Iese și îmi întinde mâna.

Nu-mi desfac centura.

— O să cadă ploaia pe noi…

— Hai să terminăm cu asta, Jack, eu nu mă mai întorc.

Îmi desfac centura. Îmi aplec capul și închid ochii pe jumătate, Mami mă conduce. Ploaia e pe mine, mi se udă fața, geaca, puțin și mâinile. Nu doare, e numai ciudat.

Când ajungem aproape de ușa casei, știu că e a Bătrânului Nick pentru că e o panglică galbenă pe care scrie *NU TRECEȚI. POLIȚIA*. Mai e și un abțibild mare cu un câine-lup pe care scrie *ATENȚIE, CÂINE RĂU*. Îi arăt lui Mami, dar ea spune:

— Asta e doar o prefăcătorie.

Ah, da, câinele păcăleală din ziua când Mami avea 19 ani.

Un bărbat poliție pe care nu îl cunosc deschide ușa, Mami și Ofițerul Oh se apleacă pe sub panglica galbenă, eu mă dau numai puțin într-o parte.

Casa are multe camere cu tot felul de lucruri, cum ar fi scaune grase și cel mai uriaș TV pe care l-am văzut vreodată. Trecem direct prin ea și ajungem la o ușă din spate și apoi e iarbă. Încă plouă, dar îmi țin ochii deschiși.

— Gard viu de patru metri și jumătate de jur împrejur, îi spune lui Mami Ofițerul Oh, vecinilor nu li s-a părut nimic suspect. „Fiecare are dreptul la intimitate” etc.

Apoi tufișuri și o gaură înconjurată cu și mai multă bandă galbenă. Îmi amintesc de ceva.

— Mami, acolo e…?

Mami se uită.

— Nu cred că pot face asta.

Dar eu mă îndrept spre gaură. În noroi sunt niște chestii maro.

— Viermi? îl întreb pe Ofițerul Oh și pieptul îmi face *bum bum bum*.

— Doar rădăcini de copaci.

— Unde e bebelușul?

Mami e lângă mine, scoate un sunet.

— Am dezgropat-o, spune Ofițerul Oh.

Nu mai voiam să fie aici, zice Mami, vocea ei zgârie.

Își drege glasul și îl întreabă pe Ofițerul Oh:

— Cum ați aflat unde…?

— Detectoare speciale.

— O să-i găsim un loc mai bun, îmi spune Mami.

— În grădină la Bunica?

— Știi ce, am putea… am putea să-i transformăm oasele în cenușă și să o împrăștiem sub hamac.

— Și atunci o să se întoarcă și-o să fie sora mea?

Mami clatină din cap. Fața ei e brăzdată de dâre ude.

E și mai multă ploaie pe mine. Nu e ca un duș, e mai delicat.

Mami s-a întors, se uită la o magazie cenușie dintr-un colț al curții.

— Asta e, spune.

— Ce?

— Camera.

— Nu.

— Ba da, Jack, numai că nu ai văzut-o niciodată de afară.

Îl urmăm pe Ofițerul Oh, pășim peste încă niște panglică galbenă.

— Vedeți? Aparatul de aer condiționat e ascuns în tufișurile astea, îi spune lui Mami. Iar intrarea e prin spate, nu se vede de nicăieri.

Văd un metal argintiu, cred că e Ușă, dar latura ei pe care nu am văzut-o niciodată, pe jumătate deschisă deja.

— Să intru cu voi? spune Ofițerul Oh.

— Nu, țip eu.

— OK.

— Numai eu și Mami.

Dar Mami mi-a dat drumul la mână și se apleacă și scoate un sunet ciudat. E ceva pe iarbă, pe gura ei, e vomă, simt mirosul. Iar e otrăvită?

— Mami, Mami…

— Sunt în regulă.

Se șterge la gură cu un șervețel pe care i-l dă Ofițerul Oh.

— Ați prefera să…? întreabă Ofițerul Oh.

— Nu, spune Mami și mă prinde iar de mână. Haide.

Intrăm prin Ușă și totul e greșit. Mai mic decât Cameră și mai gol și miroase ciudat. Podea e goală, pentru că nu e Covor, e în dulapul meu în Locuință, am uitat că nu poate fi și aici în același timp. Pat e aici, numai că pe el nu sunt cearșafuri, nici Plapumă. Balansoar e aici, și Masă și Chiuvetă și Baie și Bufet, numai că fără farfurii și tacâmuri, și Dulap și TV și iepurașul cu panglica mov, și Raft, doar că e gol, și scaunele noastre pliate, dar totul e schimbat. Nu-mi spune nimic.

— Nu cred că asta e, îi șoptesc lui Mami.

— Ba da, asta e.

Vocile noastre sună de parcă n-ar fi ale noastre.

— S-a micșorat?

— Nu, așa a fost mereu.

Spaghetti Mobile nu mai e, nici desenul cu caracatița, nici capodoperele, nici jucăriile, Fortul sau Labirintul. Mă uit sub masă, dar nu e nicio pânză de păianjen.

— E mai întuneric.

— Păi, e o zi ploioasă. Ai putea să aprinzi lumina.

Mami arată spre Lampă.

Dar nu vreau să ating. Mă uit mai de aproape, să văd cum era. Găsesc numerele de la zilele mele de naștere scrise lângă Ușă, mă lipesc de ea și îmi așez palma pe cap, sunt mai înalt decât cifra neagră 5. Peste tot e un strat negru, subțire.

— E praful de pe pieile noastre? întreb.

— Pudră pentru amprente, spune Ofițerul Oh.

Mă aplec și mă uit Sub Pat, Șarpele-Ou e încolăcit acolo, ca și cum ar dormi. Nu-i văd limba, îl ating cu grijă până îi simt înțepătura.

Mă ridic.

— Și Plantă unde stătea?

— Ai uitat deja? Chiar aici, spune Mami și bate cu palma Dulapul și văd un cerc care are mai multă coloratură decât restul.

În jurul lui Pat e urma de la Pistă. Gaura mică din Podea, acolo unde stăteam cu picioarele sub Masă. Cred că o dată aici chiar a fost Camera.

— Dar acum nu mai e, îi spun lui Mami.

— Poftim?

— Acum nu mai e Camera.

— Crezi că nu?

Adulmecă.

— Mirosul era chiar mai stătut. Bineînțeles, acum ușa e deschisă.

Poate asta e.

— Poate nu e Camera dacă Ușa e deschisă.

Mami face un zâmbet micuț.

Ai vrea…

Își drege glasul.

— Ai vrea să închidem ușa puțin?

— Nu.

— OK. Acum trebuie să ies.

Mă duc la Peretele de lângă Pat și îl ating cu un deget, nu simt nimic.

— Ziua se spune noapte bună?

— Cum?

— Pot să spun noapte bună dacă nu e noapte?

— Cred că ar fi mai potrivit adio.

— Adio, Perete.

Apoi le spun și celorlalți trei pereți, pe urmă „Adio, Podea”. Îl mângâi pe Pat, „Adio, Pat”. Îmi pun capul Sub Pat ca să spun „Adio, Șarpe Ou”. În Dulap șoptesc, „Adio, Dulap”. În întuneric e desenul cu mine pe care l-a făcut Mami de ziua mea, arăt foarte mic. Îi fac semn să vină și i-l arăt.

O pup pe față acolo unde sunt lacrimile, marea are gustul ăsta.

Dau desenul jos și mi-l bag sub haină. Mami e aproape de Ușă, mă duc la ea.

— Poți să mă ridici?

— Jack…

— Te rog.

Mami mă sprijină de șoldul ei, întind mâna.

— Mai sus.

Mă ține de coaste și mă ridică sus sus sus, ating începutul Tavanului și spun:

— Adio, Tavan.

Mami mă lasă jos, *buf*.

— Adio, Cameră.

Îi fac cu mâna Ferestrei.

— Spune adio, îi spun lui Mami. Adio, Cameră.

Mami spune, dar fără sonor.

Mă uit înapoi încă o dată. E ca un crater, o gaură unde s-a întâmplat ceva. Apoi ieșim pe ușă.

Mulțumiri

Aș vrea să le mulțumesc iubitului meu, Chris Roulston, și agentului meu, Caroline Davidson, pentru reacțiile lor neprețuite la prima versiune. De asemenea, vreau să le mulțumesc Carolinei (ajutată de Victoria X. Kwee și Laura Macdougall) și agentului meu din Statele Unite, Kathy Anderson, pentru entuziasmul cu care au întâmpinat încă de la început acest roman. Le mulțumesc lui Judy Clain de la Little, Brown, lui Sam Humphreys de la Picador și lui Iris Tupholme de la HarperCollins din Canada pentru observațiile pertinente de redactare. De asemenea, le sunt recunoscătoare prietenilor mei Debra Westgate, Liz Veecock, Arja Vainio-Mattila, Tamara Sugunasiri, Hélene Roulston, Andrea Plumb, Chantal Phillips, Ann Patty, Sinéad McBrearty și Ali Dover pentru toate sugestiile lor, de la dezvoltarea copilului la dezvoltarea narațiunii. Mai presus de toate, cumnatului meu Jeff Miles pentru sfaturile pertinente despre toate aspectele practice legate de Cameră.

Sfârșit

virtual-project.eu

{1} Joc de cuvinte intraductibil. În limba engleză, *icing* înseamnă atât „înghețare”, cât și „glazură”. (*N.red.*).
{2} În original, joc de cuvinte intraductibil. *Blind*, în engleză, înseamnă atât „orb”, cât și „jaluzea”. (*N.r.*).
{3} „Lavender’s Blue” – cântec pentru copii. (*N.r.*).
{4} „World is suddener than we fancy it” – vers din poemul *Snow* al poetului irlandez Louis MacNeice. Traducere de Grete Tartler. (*N.r.*).
{5} În traducere aproximativă, „Nu ai nevoie decât de dragoste”. (*N.r.*).
{6} În original *Live free or die* – „Trăim liberi sau murim”; *free* în engleză înseamnă liber, dar și gratuit. (*N.t.*).

Table of Contents

Cadouri
Neminciuni
Moartea
După
Viața
Mulțumiri